

3 พ.ศ. 2536

การวิเคราะห์การใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด
ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

AN ANALYSIS OF THE CRIMINAL USE OF FIREARMS
IN BANGKOK

พฤต เกศ ศรัทธัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2536

27184

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์การใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด
ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

.....

พฤติเกศ ศรีชัย

ผู้วิจัย

.....

ทวีรัตนา ศิวาลัย, M.A.S.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

นารัตนา ตุมราศวิน, M.S.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

เบญจวรรณ วิวัฒนประที, M.Sc.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....

ยงค์วิมล เลณบุรี, Ph.D.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์

คณะวิทยาศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์การใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด

ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2536

.....
.....

พฤติเกศ ศรีชัย

ผู้วิจัย

.....
.....

ทวีรัตน์ สีวตุลย์, M.A.S.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

นารัตนา ตุมราศวิน, M.S.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ยงค์วิมล เลณบุรี, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

เบญจวรรณ วิวัฒนปฐพี, M.Sc.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

พรชัย มาตังคสมบัติ, Ph.D.

คณบดี

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

มันตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

Copyright by Mahidol University

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ร้อยตำรวจโท พฤทธิเกศ ศรีชัย

วัน เดือน ปีเกิด 14 มิถุนายน 2506

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528
วิทยาศาสตร์บัณฑิต (ฟิสิกส์)
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (คณิตศาสตร์ประยุกต์)

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน รองสารวัตร งาน 2 กองกำกับการ 3
กองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานวิทยาการตำรวจ
กรมตำรวจ

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พันตำรวจเอก อัมพร จารุจินดา รองผู้บังคับการ กองพิสูจน์หลักฐาน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำในการเก็บรวบรวม ข้อมูลต่าง ๆ การวิจัยครั้งนี้จะไม่สำเร็จลงได้หากไม่ได้รับความกรุณาจาก รอง ศาสตราจารย์ ยงค์วิมล เลณบุรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นารณิดา ตุมราศวิน และ อาจารย์ เบญจวรรณ วิวัฒน์ประไพ ซึ่งเป็นคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่กรุณา ให้ค่าปรึกษา พร้อมทั้งแนะนำ และ ตรวจทาน แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการ เขียนวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังตระหนักในความกรุณาของอาจารย์ทวิรัตนา ศิวคุลย์ ที่กรุณาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและให้คำแนะนำตลอดเวลาในการวิจัย

และขอขอบพระคุณ คุณพ่อประเอก-คุณแม่วารี ศรีชัย ที่ได้ให้กำลังใจ และ กำลังทรัพย์สนับสนุนการวิจัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองกำกับการ 3 กองพิสูจน์หลักฐาน ทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และให้ความร่วมมือในการวิจัย ครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ร้อยตำรวจโท พฤติเกศ ศรีชัย

ชื่อวิทยานิพนธ์ การวิเคราะห์การใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด
ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย ร้อยตำรวจโท พงศิเกศ ศรีชัย

ปริญญา วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (คณิตศาสตร์ประยุกต์)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ทวีวัฒนา ศิวดยุทธ์, M.A.S.

นารยธิดา ตุมราศวิน, M.S.

ยงควัฒน เลณบุรี, Ph.D.

เบญจวรรณ วิวัฒนปฐพี, M.Sc.

วันที่สำเร็จการศึกษา 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536

บทคัดย่อ

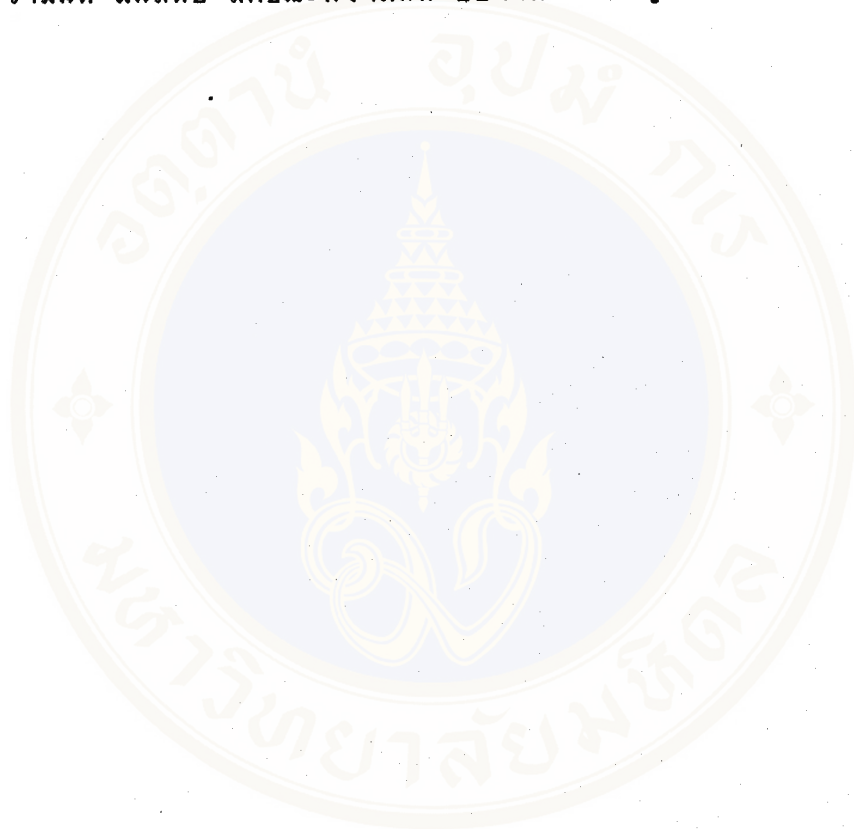
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของอาวรูปที่เป็นตัวบ่งชี้
ลักษณะความผิด และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวรูปมาใช้ในการกระทำความ
ผิดโดยเก็บรวบรวมข้อมูล จากข้อมูลคดีอาวรูปที่ส่งมาตรวจที่ กองพิสูจน์หลักฐาน
กรมตำรวจ ระหว่าง เดือน มกราคม พ.ศ. 2532 ถึง เดือน ธันวาคม พ.ศ.
2534 จำนวนทั้งหมด 2253 คดี

การวิเคราะห์ข้อมูลโดย โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัย (SPSS) ใช้ค่าสถิติ คือ ร้อยละ ในการแสดงผลลักษณะข้อมูลทั่วไป ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่าง ลักษณะของอาวุขป็น กับ ลักษณะความผิด และ ปัจจัยที่มีผลต่อ การนำอาวุขป็นมาใช้ในการกระทำความผิด ใช้การทดสอบ ไค-สแควร์ โดยแสดงผลในรูปของตารางไขว้

ผลการศึกษา ปรางค์ตั้งขึ้นคือ

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะของอาวูบป็นที่ใช้ในการกระทำผิด กับ ลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะของ อาวูบป็น มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะของผู้กระทำความผิด กับ ลักษณะความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะของผู้กระทำความผิด มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการกระทำความผิด กับลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะของการกระทำความผิด มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Thesis Title An Analysis of the Criminal Use of Firearms
in Bangkok

Name Police Lieutenant Pruethiket Srichai

Degree Master of Science (Applied Mathematics)

Thesis Supervisory Committee

Taweeratana Siwadune, M.A.S.

Nardtida Tumrasvin, M.S.

Yongwimon Lenbury, Ph.D.

Benchawan Wiwatpataphee, M.Sc.

Date of Graduation 24 February B.E. 2536 (1993)

Abstract

The objective of this study is to compare the types of firearms and the types of criminal offenses committed and to study the causes of firearms offenses committed in Bangkok. The total of 2253 cases was collected from Scientific Crime Detection Division, Police Department, from January 1989 to December 1991.

Statistical methods of frequency distribution and Chi-square test are employed in the analysis.

The results of this study are the followings :

1. There is a significant relationship between the types of firearms and the types of criminal offenses committed in Bangkok.

2. There is a significant relationship between the types of criminals and the types of criminal offenses committed in Bangkok.

3. There is a significant relationship between the types of crime and the types of criminal offenses committed in Bangkok.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	ง
สารบัญภาพ	จ
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 สมมุติฐานในการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	7
2. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง	8
2.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
3. วิธีดำเนินการวิจัย	30
4. ผลการวิจัย	34
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม	68
ภาคผนวก	72

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงการเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนชนิดมีเกลียวภายในลำกล้อง	24
2 แสดงการเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนชนิดไม่มีเกลียวภายในลำกล้อง	25
3 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด ตามชนิดของอาวุธปืนและลักษณะของอาวุธปืน	41
4 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด ตาม อาชีพ เพศ และ อายุ	43
5 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิด ตาม เวลา ที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ และสถานที่พบของกลาง	45
6 แสดงลักษณะของอาวุธปืน จำแนกตาม ลักษณะความผิด	47
7 แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิด จำแนกตาม ลักษณะความผิด	51
8 แสดงลักษณะของการกระทำความผิด จำแนกตามลักษณะความผิด	58

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 แสดงให้เห็นปืน Cannon Locks แบบชนหลังม้า	11
2 แสดงให้เห็นปืน Cannon Locks แบบที่ใช้มือถือ	11
3 แสดงให้เห็นปืน Match Locks แบบนกปืนรูปตัว "C"	11
4 แสดงให้เห็นปืน Match Locks แบบนกปืนรูปตัว "S"	11
5 แสดงลักษณะของปืน Wheel Locks	14
6 แสดงให้เห็นปืนแบบ Miquelet มีสปริงนกปืนอยู่ด้านนอกตัวปืน	14
7 แสดงให้เห็นปืนแบบ Snaphaunce มีนกปืนอยู่ภายในตัวปืน	14
8 แสดงลักษณะของปืน Flint Locks แบบต่าง ๆ	17
9 แสดงให้เห็นปืนแบบ Percussion Locks แบบต่าง ๆ	17

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่

หน้า

1	แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้น รายเดือนในแต่ละปี	35
2	แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้น ในแต่ละปี	36
3	แสดงลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในแต่ละปี	38
4	แสดงจำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนที่เกิดขึ้นในเซตรับผิดชอบ ของสถานีตำรวจนครบาล (ใต้, เหนือ, ธนบุรี) ในแต่ละปี	39
5	แสดงลักษณะของอาวุธปืน จำแนกตาม ลักษณะความผิด	48
6	แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ จำแนก ตาม ลักษณะความผิด	52
7	แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับเพศ จำแนก ตาม ลักษณะความผิด	53
8	แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอายุ จำแนก ตาม ลักษณะความผิด	54
9	แสดงลักษณะของการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตาม ลักษณะความผิด	59
10	แสดงลักษณะของการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตาม ลักษณะความผิด	60
11	แสดงลักษณะของการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานที่พบของ กลาง จำแนกตาม ลักษณะความผิด	61

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการก่อคดีอาชญากรรมของคนร้ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้อาวุธปืนกระทำความผิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน มีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้น เนื่องมาจากการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม จึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดคดีอาชญากรรม ในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น ในคดีต่างๆ เหล่านี้คดีที่เกี่ยวกับอาวุธปืน จัดเป็นคดีอาชญากรรมที่รุนแรง และน่าสะเทือนขวัญแก่ประชาชนอย่างมาก ทั้งนี้เพราะอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ทรงประสิทธิภาพในการก่อคดีอาชญากรรม เนื่องมาจากอาวุธปืนสามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้อย่างรวดเร็วและรุนแรง

กรมตำรวจและกระทรวงมหาดไทยได้เคยมีนโยบายให้เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับคดีที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด โดยจัดให้มีเขตปลอดอาวุธปืนขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2533 แต่ในปัจจุบันกรมตำรวจมีนโยบายที่จะเร่งดำเนินการลดปัญหาการก่ออาชญากรรมที่มีสถิติสูงขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ โดยการจะให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน เพื่อห้ามประชาชนโดยทั่วไปมีการพกพาอาวุธปืน และไม่ออกใบอนุญาตให้ประชาชนพกพาอาวุธปืนออกนอกบ้าน เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด และเป็นการลดโอกาสในการใช้อาวุธปืนประกอบอาชญากรรมของพวกมิจฉาชีพให้น้อยลง (21) ทั้งนี้รวมทั้งอาวุธปืนที่มีทะเบียน อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน และอาวุธปืนสงครามด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาวุธปืนสงครามซึ่งเป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมที่น่ากลัว และน่าสะเทือนขวัญแก่ประชาชน ดังนั้น กรมตำรวจซึ่งมีหน้าที่โดยตรงจะต้องเร่งปราบปราม และ กวาดล้างอาวุธปืนสงคราม และอาวุธปืนทุกประเภทที่ผู้กระทำความผิดนำมาใช้กระทำความผิด โดยให้รวมถึงแหล่งผลิตอาวุธปืนเถื่อนด้วย เพราะในยามใดที่บ้านเมืองเต็มไปด้วยโจรผู้ร้ายชุกชุม กรมตำรวจจะพิจารณาในแง่ที่ว่าประชาชนมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนกันมาก การจึง ปล้น

และ ข่า จึงกระทำกันได้ง่าย เพราะหากมีหลักฐานมาถึงตัว ก็เอาอาวุธปืนเถื่อนนั้นไปทิ้งเสีย ซึ่งกฎหมายก็จะเอาผิดกับผู้กระทำความผิดได้ลำบาก ด้วยอาวุธปืนเถื่อนนั้น ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนอาวุธปืน และใบอนุญาตของนายทะเบียนท้องที่ในการควบคุมการ มี และใช้อาวุธปืน เหมือนกับอาวุธปืนที่ซอบด้วยกฎหมาย (7)

ในประเทศไทยนั้น ประชาชนส่วนใหญ่ยากจน เมื่อต้องการจะ มีอาวุธปืนไว้ใช้แต่ไม่มีเงินพอจะซื้อหาได้ อย่างถูกต้องตามกฎหมาย หรือ มีเงินแต่ว่าขออนุญาตจากนายทะเบียนไม่ได้ ทำให้คนเหล่านั้นหันไปใช้ อาวุธปืนเถื่อน ซึ่งเป็นอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน เพราะราคาไม่แพง และไม่ต้องขอใบอนุญาตจากนายทะเบียน ทำให้มีผู้ทำการผลิต อาวุธปืนเถื่อนขายกันมาก โดยเฉพาะที่ อำเภอแปลงยาว จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่หมู่บ้าน หนองอีเต็ง อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ และ ในหลายอำเภอในจังหวัดอุทัยธานี นอกจากนี้การสอดส่องของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ใต้บังคับบัญชาทุกคน มีให้นำอาวุธปืนสงคราม ออกไปใช้ในการประกอบอาชีพการมาได้ และ ควรจะกวดขัน การอนุญาตให้ประชาชน มีและใช้อาวุธปืน ตลอดจนควบคุมการพกพาอาวุธปืนของประชาชน ให้เป็นไปตามกฎหมาย โดยเคร่งครัดด้วย เนื่องจากเป็นเรื่องที่ประชาชนหวาดกลัว ซึ่งมาตรการต่างๆ เหล่านี้ทางต่างประเทศ เช่น ประเทศมาเลเซีย ก็มีการนำเอากฎหมายมาบังคับใช้อย่างเข้มงวดมาก โดยมีกฎหมาย หรือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เป็นตัวควบคุมการมีและใช้ อาวุธปืนของประชาชน คือถ้าขออนุญาตมีอาวุธปืนแล้ว ก็สามารถมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตัวเอง หรือ เพื่อการกีฬา หรือ เพื่อการล่าสัตว์ได้ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งโทษของผู้มีอาวุธปืนที่ไม่ได้รับอนุญาต มีโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี ส่วนการผลิตอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตอาจได้รับโทษถึงประหารชีวิต ซึ่งจะเห็นได้ว่า โทษของผู้กระทำความผิด ในประเทศมาเลเซีย จะรุนแรงก็จะเฉพาะแต่อาวุธปืนเถื่อนเท่านั้น สำหรับการนำอาวุธปืนติดตัวเข้าไปในประเทศมาเลเซีย มีโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี จากนโยบายที่จะเร่งดำเนินการ โดยการยกเลิกการอนุญาตให้มีอาวุธปืน และ พกพาอาวุธปืนของกรมตำรวจ กับ กระทรวงมหาดไทย ทำให้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กัน ในทางที่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วย โดยจะเห็นได้จากข้อมูลของกรมตำรวจว่า อาวุธปืนที่มีทะเบียน ประมาณ 71.65 % ถูกนำไปใช้ในการประกอบอาชีพการรวม โดยเฉพาะการฆ่าคนตาย เป็นส่วนใหญ่ ในการนี้

มีการใช้ อาวุธปืนสงคราม 1.65 % จากตัวเลขดังกล่าว ทำให้เห็นว่าหากยกเลิกการอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืน ที่ถูกต้องตามกฎหมาย จะทำให้มีการใช้อาวุธปืนเถื่อน ในการประกอบอาชญากรรม และฆ่าคนเพิ่มมากขึ้นอีกเท่าใด (8) ในต่างประเทศ เช่น สหภาพโซเวียต ขณะนี้มีคดีอาชญากรรมเพิ่มขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของเขา ได้เสนอให้มีมาตรการป้องกันโดยอนุญาตให้ประชาชนมีอาวุธปืนแบบสตันกัน และ แก๊สน้ำตาไว้ป้องกันตนเอง ในจำนวนประชากรทั้งหมด 289 ล้านคน ของสหภาพโซเวียต มีอาวุธปืนที่จดทะเบียน 4.7 ล้านกระบอกเป็นอาวุธปืนล่าสัตว์ของพลเรือน 3.5 ล้านกระบอก เป็นอาวุธปืนสำหรับต่อสู้ของหน่วยงานรัฐบาลอีก 1.2 ล้านกระบอก ทั้งนี้ไม่นับอาวุธปืนทหาร ซึ่งมีกำลังพลอยู่ถึง 2.5 ล้านคน ส่วนอาวุธปืนเถื่อน หรือ อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนนั้น ย่อมรู้จำนวนไม่ได้แต่คงมีอยู่ไม่น้อย ตำรวจในฝรั่งเศสได้เดินขบวนในกรุงปารีสหลายพันคนเรียกร้องให้ตำรวจมีอาวุธปืนใช้และให้ได้รับการฝึกที่ดีขึ้น เพื่อต่อสู้กับอาชญากรรมที่นับวันจะรุนแรงเพิ่มขึ้น เนื่องจากประชาชนมีการว่างงานมากขึ้นๆ เรื่อยๆ (8)

สำหรับในประเทศไทยเรา รัฐบาลน่าจะจะมีมาตรการ อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการ มีและใช้อาวุธปืน ให้มากขึ้นกว่าเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ เช่น ให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้สำหรับป้องกันตนเองได้ แต่ต้องมีการควบคุมการพกพาดังเช่นในประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีข่าวว่าลงโทษผู้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตรุนแรงมาก แต่ก็ไม่มีข่าวว่าจะมีการจำกัด หรือ ยกเลิกสิทธิการมีอาวุธปืนของประชาชน (8) เพราะผู้ครอบครองอาวุธปืน อาจจะใช้อาวุธปืนนั้นทั้งในด้านดี และ ด้านร้ายได้ ในด้านดีคือการใช้อาวุธปืน เพื่อป้องกันชีวิต และทรัพย์สินของตนในขอบเขตของกฎหมาย ส่วนในด้านร้าย คือการใช้อาวุธปืนก่ออาชญากรรมทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน จึงเห็นได้ว่า ควรจะเปิดโอกาสให้คนดีได้มีอาวุธปืนไว้ใช้ป้องกันตัวเมื่อจำเป็น และ จะเป็นการช่วยปราบอาชญากรรมให้ลดลงได้บ้าง (15)

สำหรับงานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการนำอาวุธปืนมาใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาลักษณะของอาวุธปืน ที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิดของคดีอาชญากรรม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวุธปืน มาใช้ในการ

กระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ผลที่ได้รับจากงานวิจัยนี้ นอกจากจะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับกรมตำรวจแล้ว ยังอาจช่วยกระตุ้นให้รัฐบาล มองเห็นปัญหาและกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการควบคุมการมี และใช้อาวุธปืน รวมทั้งการควบคุมปราบปรามอาวุธปืนเถื่อน ตลอดจนอาวุธปืนสงครามให้หมดสิ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะของอาวุธปืน ที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิดของคดีอาชญากรรม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวุธปืนมาใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อหาแนวทางในการควบคุม และ ปราบปรามการนำเอาอาวุธปืนประเภทต่าง ๆ มาใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะอาวุธปืนเถื่อน

สมมติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะของอาวุธปืนที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อการนำไปใช้ในลักษณะความผิด ที่แตกต่างกัน
2. อาชีพ เพศ อายุ เวลา สถานที่เกิดเหตุ และสถานที่พบของกลาง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้อาวุธปืนในลักษณะความผิด ที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขต ในการศึกษาการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดในจังหวัดกรุงเทพมหานครโดยศึกษาข้อมูลในช่วงระยะเวลา 3 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 - พ.ศ.2534
2. การพิจารณาข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณาเฉพาะกรณี

พนักงานสอบสวนส่งอาวุธปืนมาให้ตรวจ และพบว่า มีการใช้อาวุธปืนนั้นในการกระทำความผิด โดยจะไม่พิจารณากรณีที่พนักงานสอบสวนส่งแต่เครื่องกระสุนปืนมาให้ตรวจ

3. แหล่งข้อมูลได้มาจากรายงานการตรวจพิสูจน์และหนังสือนำส่งของกลางของสถานีตำรวจนครบาลต่าง ๆ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยนำมาเก็บรวบรวมไว้ที่ กองกำกับการ 3 กองพิสูจน์หลักฐาน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

อาวุธปืน (FIREARMS) หมายถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิด หรือ กำลังดันของแก๊ส หรือ อัดลม หรือ เครื่องกลไก อย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และ ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

อาวุธปืนที่มีทะเบียน (LEGALLY-AVAILABLE FIREARMS) หมายถึง อาวุธปืนที่นายทะเบียน จะออกใบอนุญาตให้ได้ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2522) ออกตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ.2490 โดยนายทะเบียนจะต้องทำเครื่องหมายตัวของจังหวัด และ หมายเลขทะเบียนอาวุธปืน แสดงการขึ้นทะเบียนปืนที่ได้รับอนุญาตนั้น

อาวุธปืนเถื่อน (UNLICENSED FIREARMS) หมายถึง อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนโดยที่นายทะเบียน จะออกใบอนุญาตให้ได้ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2522) ออกตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ.2490 แต่ไม่ได้ทำเครื่องหมายตัวของจังหวัด และ หมายเลขทะเบียนอาวุธปืน ซึ่งแสดงว่า อาวุธปืนนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ เช่น อาวุธปืนที่ผลิตในประเทศไทยแบบต่างๆ, อาวุธปืนที่ผลิตจากต่างประเทศแล้วลักลอบนำเข้าเข้ามาในประเทศไทย ทำให้ขึ้นทะเบียนอาวุธปืนไม่ได้

อาวุธปืนสงคราม (MILITARY FIREARMS) หมายถึง อาวุธปืนที่นายทะเบียน จะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2522)

ออกตาม พ.ร.บ. อาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. 2490 เนื่องจากอาวุธปืนสงครามเป็นอาวุธปืนที่มีประสิทธิภาพในการทำลายรุนแรง เช่น ปืนกลแบบต่างๆ, ปืนเอ็ม16, ปืนอาท้าว เป็นต้น

เครื่องกระสุนปืน (AMMUNITION) หมายถึง กระสุนโดด กระสุนปราย กระสุนแตก ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทู่นระเบิดและจรวด ทั้งชนิดที่มีหรือไม่มีกรด แก๊ส เชื้อเพลิง เชื้อโรค ไอพิษ หมอก หรือ ควัน หรือ กระสุน ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทู่นระเบิดและจรวด คุณสมบัติคล้ายคลึงกัน หรือเครื่องส่งสำหรับอัดหรือ ทำ หรือ ใช้ประกอบเครื่องกระสุนปืน

ชนิดของอาวุธปืน (TYPE OF FIREARMS) หมายถึง การแบ่งรูปลักษณะของอาวุธปืนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ 1) อาวุธปืนยาวเป็นอาวุธปืนที่มีลำกล้องยาว เช่น ปืนยาวลูกซอง ปืนยาวลูกกรด ปืนยาวไรเฟิล 2) อาวุธปืนพกหรืออาวุธปืนสั้น เป็น อาวุธปืนที่มีลำกล้องสั้น สามารถใช้พกพาได้โดยมิดชิด เช่น ปืนพกรีวอลเวอร์ ปืนพกอัตโนมัติ ปืนพกลูกซอง ปืนพกรูปร่างคล้ายไฟแช็ค ปืนพกรูปร่างคล้ายปากกา 3) อาวุธปืน ที่ใช้ในกิจการทหาร หรือ การสงคราม เป็นอาวุธปืน ที่มีความยาวลำกล้องเกินกว่า 160 มิลลิเมตร เช่น ปืนเอ็ม16 ปืนอาท้าว ปืนคาร์ไบน์ ปืนเอส เค เป็นต้น

ขนาดของอาวุธปืน (CALIBER OF FIREARMS) หมายถึง ความกว้างของปากลำกล้องอาวุธปืน โดยวัดจากส่วนที่กว้างน้อยที่สุดจากสันเกลียว ไปยังสันเกลียวตรงกันข้ามในลำกล้องของอาวุธปืน แบ่งออกเป็น 3 แบบคือ แบบที่มีหน่วยเป็นนิ้ว แบบที่มีหน่วยเป็นมิลลิเมตร แบบที่มีหน่วยเป็นเกจ (GAUGE)

อาชญากรรม (CRIME) หมายถึง การกระทำความผิดอาญาต่างๆ ไปซึ่งการกระทำนั้น กฎหมายได้บัญญัติไว้เป็นข้อห้ามและถือว่าเป็นความผิดและผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ (27)

การกระทำความผิด (COMMITTING) หมายถึง การกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน เช่น การมีและใช้อาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต การพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต การฆ่าและพยายามฆ่า การกระทำการโดยประมาทให้ผู้อื่นตาย รวมทั้งการชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ และลักทรัพย์ที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบว่า ลักษณะของอาวุธปืนที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิดของคดีอาชญากรรม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อทราบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อ การนำอาวุธปืน มาใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเสนอแนวทางในการควบคุม และปราบปรามอาวุธปืนทุกชนิดที่ อาจจะเป็นตัวก่อให้เกิดคดีอาชญากรรมได้
4. เพื่อเสนอเป็นแนวทางในการที่รัฐบาลจะดำเนินการแก้ไขปัญหานการนำเอาอาวุธปืนเถื่อน มาใช้ก่อคดีอาชญากรรม

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ประกอบด้วย 3 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. ประวัติของอาวุธปืน
2. ลักษณะของอาวุธปืน
3. ข้อหาที่กระทำความผิด

ประวัติของอาวุธปืน

การวิวัฒนาการของอาวุธปืน (16)

อาวุธปืนกระบอกแรกใครเป็นผู้สร้าง คำถามนี้ไม่มีใครตอบได้ ทราบกันแต่เพียงว่าอาวุธปืนแบบแรกทำด้วยท่อโลหะ ซึ่งสามารถส่งลูกกระสุนวิถีโค้งวิ่งไปได้ระยะทางหนึ่ง หรือไปยังเป้าหมายไกลๆ โดยมีดินปืนเป็นตัวขับเคลื่อนลูกกระสุนปืน คำว่า "LOCK" เป็นคำที่ใช้เรียกระบบจุดระเบิดของอาวุธปืนแบบแรกนี้

อาวุธปืนแบบแรก เป็นแบบที่เรียกกันว่า ปืนประจุปาก หรือ ปืนบรรจุปาก (Muzzle loading) คือลักษณะของลำกล้องปืนเป็นท่อโลหะกลวง ปลายข้างหนึ่งอุดตัน ใกล้เคียง ๆ ปลายที่อุดตัน จะมีรูเล็ก ๆ เจาะทะลุเข้าไปถึง ภายในลำกล้องปืน เวลาบรรจุดินปืนและลูกกระสุนปืนก็ต้องบรรจุเข้าทางปากลำกล้อง โดยเอาดินปืน บรรจุเข้ามาก่อน แล้วกระทุ้งอัดให้แน่น และ ใช้หมอนกระสุนปืน (Wad) อัดตามลงไปให้แน่นอีกครั้ง แล้วจึงบรรจุลูกกระสุนปืน และ หมอนกระสุนปืนอัดตามลงไปและกระทุ้งให้แน่นอีกครั้งหนึ่ง ดินปืนซึ่งถูกอัดแน่นก็จะมีบางส่วนลั่นออกทางรูเจาะทะลุข้างลำกล้อง ที่กล่าวข้างต้น ซึ่งใช้เป็นดินล่อ (Priming charge) หรือบางทีดินล่ออาจจะใส่เข้าไปในรูดังกล่าวจากข้างนอกก็ได้ เวลาจะยิงปืนก็เอาไฟหรือโลหะเผาไฟหรือถ่านติดไฟแดง ๆ มาจุดหรือจี้ที่ดินล่อ เมื่อดินล่อติดไฟ ก็จะลามเข้าไปติดดินปืนภายในลำกล้องปืน ซึ่งถูกอัดแน่นอยู่ เกิดการ

เผาไหม้ของดินปืนอย่างรวดเร็ว เกิดกำลังดันภายในลากล้องปืน ดันให้ลูกกระสุนปืนวิ่งออกจากลากล้องปืนไป

หมอนกระสุนปืนในสมัยเริ่มแรกนั้น ทำด้วยไม้เนื้ออ่อนหรือพวกวัสดุเส้นใยนิ่ม ๆ เช่น ฝอยกาบมะพร้าว ดังที่ใช้กันอยู่ในชนบทของประเทศเราในปัจจุบัน เพราะจะได้ง่ายต่อการที่จะใช้ไม้หรือแท่งโลหะกระทุ้งอัดให้แน่นได้ดีขึ้น ถ้าหมอนกระสุนปืนอัดไม่แน่น ก็จะทำให้กระสุนปืนของแก๊สตามขอบของหมอนได้ อันจะเป็นเหตุทำให้กำลังดันลูกกระสุนปืนไม่ดี ลูกกระสุนปืนที่ถูกยิงออกไปจะมีความเร็วต่ำ ทำให้ไปได้ไม่ไกล

ปืนประจูปากแบ่งออกเป็นแบบใหญ่ๆตามระบบการจุดระเบิดได้ 5 แบบ

- คือ
1. Cannon Locks
 2. Match Locks
 3. Wheel Locks
 4. Flint Locks (รวมทั้ง Snaphaunce และ Miquelet)
 5. Percussion Locks

1. Cannon Locks

อาวุธปืนแบบแรกที่ถูกสร้างขึ้นมาในโลกเป็นแบบ Cannon Locks ซึ่งมีทั้งแบบที่เป็นปืนใหญ่ตั้งบนล้อเลื่อน และปืนเล็กที่ยิงด้วยมือ รูปร่างของปืนเป็นท่อโลหะกลวง ปลายข้างหนึ่งอุดตันไว้ ปลายที่อุดตันจะมีรูเจาะทะลุจากภายนอกเข้าไปถึงภายในลากล้อง ปืนนี้มีชื่อเรียกว่า "Touch hole" ซึ่งเป็นที่ให้ดินล่อ (Priming charge) หรือดินปืนจากภายในลากล้องปืนลั่นออกมา หรือใส่เข้าไปจากภายนอก เวลาจะยิงปืนแบบนี้ก็ใช้ไฟ หรือเหล็กเผาไฟ หรือถ่านติดไฟแดงจุดดินล่อที่ปาก Touch hole เมื่อดินล่อติดไฟ เปลวไฟจะวิ่งผ่านช่อง Touch hole ลงไปจุดระเบิด ดินปืนภายในลากล้องปืน และ แรงระเบิดก็จะขับดันให้ลูกกระสุนปืนวิ่งออกจากลากล้องปืนไปยังเป้าหมายที่ต้องการยิง ลากล้องปืนแบบนี้ ในสมัยนั้นทำด้วยโลหะ ทองเหลือง , บรอนซ์ , เหล็ก โดยการหล่อให้เป็นลากล้องขึ้นมา ส่วนใหญ่เป็นท่อดัง ๆ มีบ้างที่เป็นรูปร่างแปลก ๆ ข้อสำคัญคือ

ปืนแบบนี้ ไม่มี นกปืน, ไก่ปืน และ ศูนย์เล็ง ล่ากลองปืนจะยึดติดกับที่ตั้ง หรือ ที่สำหรับใช้มือถือ ภาพวาดแสดงให้เห็นทหารกำลังยิงปืน Cannon Locks ทั้งแบบบนหลังม้า และ แบบที่ใช้ถือยิงทั่ว ๆ ไป (ดังภาพที่ 1 และ 2) ตามลำดับ

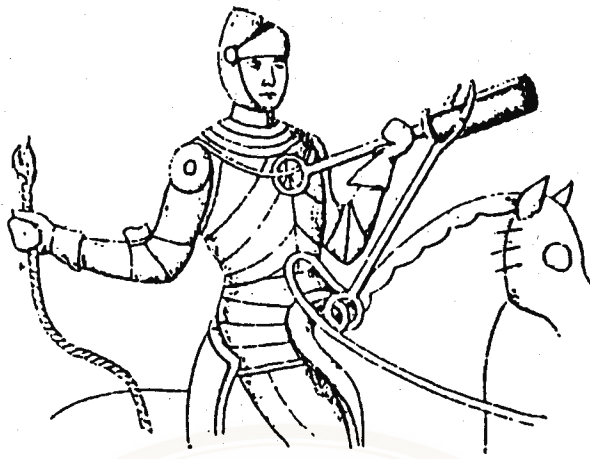
2. Match Locks

อาวุธปืนได้รับการพัฒนาขึ้นมากในยุคของ Match Locks คือปืนแบบนี้ มี นกปืน, ไก่ปืน, และ ศูนย์เล็ง โดยรูปร่างทั่วไปก็เหมือนกับอาวุธปืนในปัจจุบัน และในสมัยนี้เช่นกัน ได้มีผู้คิดค้นหาวิธีบรรจุกระสุนปืนให้สามารถยิงได้อย่างรวดเร็ว โดยการบรรจุกระสุนปืน เข้าทางท้ายล่ากลอง (Breech Loading) แทนการบรรจุทางปากล่ากลอง และ ปืนแบบนี้สามารถยิงซ้ำได้ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแบบคล้ายกับปืนรีวอลเวอร์ในปัจจุบัน บางแบบก็เป็นชนิดที่มีหลายล่ากลอง แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดประดิษฐ์จนใช้การได้อย่างจริงจัง

ที่มาของคำว่า "Match Locks" ก็คือว่าอาวุธปืนแบบนี้ได้ถูกสร้างขึ้นให้มี นกปืน, ไก่ปืน, และ ศูนย์เล็ง เพื่อช่วยให้ ผู้ยิงสามารถเล็งยิงได้ ทำให้มีความแม่นยำยิ่งขึ้น นกปืนตอนเริ่มแรกเป็นเหล็กหรือโลหะโค้งรูปตัว "C" โดยปลายบนมีที่ยึดวัสดุติดไฟ ที่มีชื่อเรียกว่า Slow Match ส่วนปลายล่างของนกปืนมีสลักยึดติดกับตัวปืน และสามารถเคลื่อนไหวได้ ต่อมาได้เปลี่ยนนกปืนจากรูปตัว "C" มาเป็นรูปตัว "S" ซึ่งบางทีก็มีผู้เรียก ปืน Match Locks ที่มีนกปืนรูปตัว "S" ว่า Serpentine

Slow match โดยทั่ว ๆ ไปจะทำด้วยเส้นใยป่านคลุกกับ Potassium Nitrate และ สารเคมีอย่างอื่นที่ ช่วยให้ไหม้ติดการเผาไหม้ช้า แล้ววันเป็นเกลียวและยังใช้ด้ายเส้นเล็ก ๆ พันโดยรอบอีกครั้งและมีอัตราการเผาไหม้ 3-5 นิ้วฟุต ต่อ ชั่วโมง จากหลักฐานตามประวัติศาสตร์ ที่ Vienna ได้บันทึกไว้ว่าเป็นแบบ Match Locks มีใช้กันในปี ค.ศ. 1411 ซึ่งในตอนแรกนั้นนกปืนเป็นแบบรูปตัว "C" (ดังภาพที่ 3) จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1471 นกปืนจึงได้เปลี่ยนมาเป็นรูปตัว "S" (ดังภาพที่ 4)

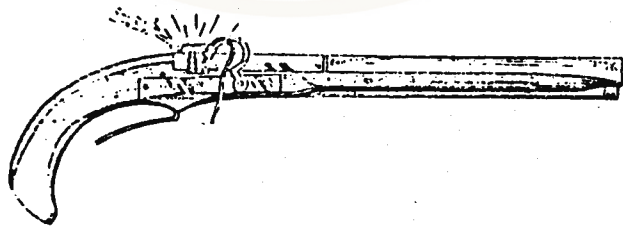
ปืนแบบ Match Locks มีที่ใส่ดินล่อ (Pan) สำหรับจุดระเบิดอยู่ติดกับช่อง

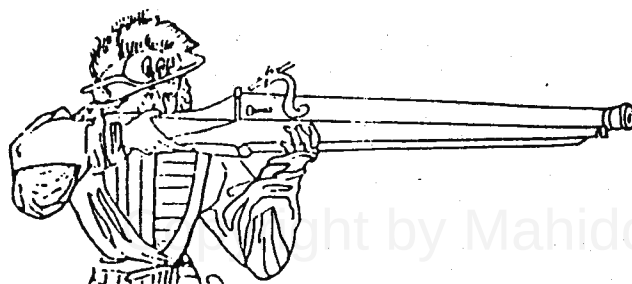
ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

Touch hole เวลายิงปืน ก็เห็นขลุ่ยปืนให้คนเป็นสับลงที่ Pan ไฟจาก Slow Match จะจุดดินล่อใน Pan แล้วจึงไปจุดระเบิดดินปืน ภายในลากล่องปืนอีกต่อหนึ่ง ปืนแบบนี้ไทยเรียกว่า ปืนคาบชูด

3. Wheel Locks

เนื่องจากว่าปืน Match Locks ไม่สะดวกในการใช้ เพราะจะต้องคอยดูไม่ให้ Slow Match ไหม้หมดหรือดับ ทำให้ผู้ประดิษฐ์ปืนพยายามค้นหาระบบการจุดระเบิดอย่างอื่นมาแทน ในปี ค.ศ. 1517 ที่ Nuremberg, Johann Kiefuss ได้สร้างปืน Wheel Locks ขึ้น หลักการของปืนแบบนี้ก็คือ ใช้แผ่นเหล็กวงกลม (Wheel) ที่ขอบ Wheel เป็นหยัก ๆ ติดเข้ากับด้านข้างของตัวปืน อยู่ติดกับ Pan ที่ใส่ดินล่อ และตัว Wheel สามารถหมุนได้โดยมีลานสปริง ที่นกปืนตอนปลายจะมีแร่ Pyrite ยึดติดอยู่ 1 ชิ้น เมื่อจะใช้ยิงต้องไขลาน Wheel ให้ตึง และ ใช้มือดึงนกปืนลงโดยให้แท่ง Pyrite วางกดอยู่บนขอบของ Wheel เมื่อเห็นขลุ่ยปืน Wheel จะหมุน แท่ง Pyrite จะถูกกับขอบของ Wheel เกิดประกายไฟไปจุดดินล่อ วิ่งผ่าน Touch hole เข้าไปจุดระเบิดดินปืนภายในลากล่องปืนต่อไป

ปืน Wheel Locks มีข้อเสียคือ ต้องทำระบบความปลอดภัย มากมาย เพื่อป้องกันอุบัติเหตุปืนลั่น อันสามารถเกิดขึ้นได้โดยง่าย หากไม่มีระบบ Safety เหล่านั้น ทำให้ยุ่งยากในการสร้างและโดยเฉพาะระบบจุดระเบิดแบบ Wheel Locks นี้ สลับซับซ้อนยากต่อการทำ จึงทำให้อาวุธปืน แบบนี้มีราคาแพงเกินไป จึงทำให้ปืนแบบนี้มีไม่มากนัก ในตอนปลายของยุค Wheel Locks ได้ใช้หินเหล็กไฟ (Flint) แทน Pyrite ซึ่งทำให้ได้ผลในการจุดระเบิดดีขึ้น

ปืนแบบ Wheel Locks นี้ ได้รับการพัฒนาให้มีความแม่นยำในการยิงขึ้นมามาก กล่าวคือ มีการทำศูนย์เล็ง, ขลุ่ยปืน, และนกปืนดีขึ้น และยังมีหลักฐานยืนยันว่า ได้มีผู้ทำปืนที่มีเกลียวภายในลากล่องขึ้น แต่ยังไม่มีการใช้การไม่ได้ผล

ซึ่งภาพแสดงลักษณะของปืน Wheel Locks (ดังภาพที่ 5)

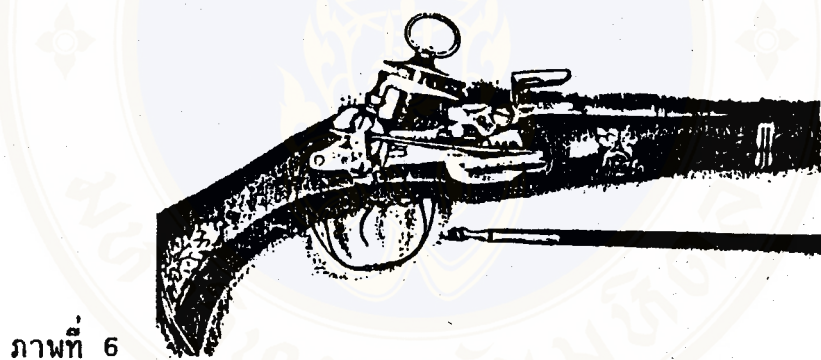
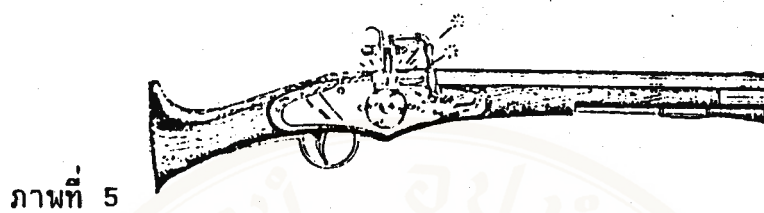
4. Flint Locks

ปืนแบบ Flint Locks ซึ่งในที่นี้ จะได้ขอกล่าวรวมตลอดถึงปืนแบบ "Snaphaunce" และ "Miquelet" เข้าด้วยเพราะมีหลักการการทำงานของระบบ จุดระเบิดเหมือน ๆ กัน

เนื่องจากปืนแบบ Wheel Locks มีราคาแพงดังได้กล่าวมาแล้วทำให้ มีผู้ค้นหา วิธีสร้างอาวุธปืนที่มีระบบจุดระเบิดแบบใหม่ขึ้นมา จนกระทั่งในราว ปี ค.ศ. 1525 ในประเทศสเปน (แต่บางแห่งก็ว่าประเทศเนเธอร์แลนด์) ได้มีผู้ ประดิษฐ์ระบบจุดระเบิดแบบใหม่ขึ้น และ ให้ชื่อปืนแบบใหม่นี้ว่า "Snaphaunce" ปืนชนิดนี้นกปืนจะกลับมาอยู่ทางด้านหลัง เวลายิงนกปืนจะตีไปข้างหน้า ผิดกับแบบ ก่อน ๆ ซึ่งส่วนใหญ่นกปืนจะอยู่ทางด้านหน้า เวลายิงนกปืนก็จะตีมาทางด้านหลัง ที่ปลายนกปืนแบบ Snaphaunce มีหินเหล็กไฟยึดติดอยู่ เวลาจะยิงใช้มือข้างนก ปืนขึ้นค้างไว้ และ ใช้มือเปิดฝาครอบ Pan ออก เมื่อเหินยาวไกปืน นกปืนจะสับ ลงกระทบกับทั่ง (Anvil) เหล็กกล้า ที่อยู่ติด ๆ กับ Pan ทำให้เกิดประกายไฟ ติดดินล่อใน Pan นกปืนแบบ Snaphaunce เป็นระบบการจุดระเบิดของปืน ที่ถือ กันว่าเป็นความก้าวหน้าอันยอดเยี่ยมทางเทคโนโลยีในการสร้างอาวุธปืน

ในเวลาเดียวกันกับที่ปืนแบบ Snaphaunce ถูกสร้างขึ้นก็ได้มีชาวสเปน อีกผู้หนึ่งสร้างอาวุธปืนที่มีระบบการจุดระเบิดคล้าย ๆ กันขึ้น โดยให้ชื่อว่าปืนแบบ "Miquelet" ระบบจุดระเบิดของปืน 2 แบบนี้ผิดกันที่สปริงนกปืนแบบ Miquelet อยู่ด้านนอก ของตัวปืน สามารถมองเห็นได้ (ดังภาพที่ 6) ส่วนปืนแบบ Snaphaunce นั้นนกปืนจะอยู่ภายในตัวปืน มองไม่เห็นจากภายนอก (ดังภาพที่ 7)

อีก 100 ปีต่อมาระบบ Snaphaunce และ Miquelet จึงได้รับการ พัฒนาให้ดีขึ้น จนเป็นที่นิยมกันทั่วไปทั้งทวีปยุโรป ซึ่งต่อมาได้เป็นที่รู้จักกันอย่าง กว้างขวางไปทั่วโลก ในชื่อว่าปืนแบบ "Flint Locks". ปืนแบบนี้ไทยเรียกว่า "ปืนคาบศิลา"

ในยุคของปืนแบบ Flint Locks นี้ มีอาวุธปืนสั้น ปืนยาว หลายแบบถูกสร้างขึ้นมา เช่น ปืนหลาย ๆ ลากล้อง, ปืนชนิดที่บรรจุกระสุนทางท้าย ลากล้อง (Breech Loading), ปืนร็อลเวอร์ เป็นต้น (ดังภาพที่ 8)

ปืนแบบ Flint Locks เป็นปืนแบบที่มนุษย์ได้ใช้งานกันเป็นเวลานานหลายศตวรรษ คือเริ่มตั้งแต่ประมาณกลางศตวรรษที่ 16 จนถึง ต้นศตวรรษที่ 19 จึงได้มีอาวุธปืนแบบใหม่เข้ามาแทน

5. Percussion Locks

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา มนุษย์เรามีความรู้ทางวิชาเคมีเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีผู้คิดค้นสารเคมีที่เป็นสารวัตถุระเบิดที่เมื่อถูกกระทบกระเทือนอย่างแรงแล้วจะสามารถระเบิดขึ้นได้ สารเคมีที่ว่านั้นคือ Fulminate of Mercury ซึ่งถือว่าเป็น Priming Powder ตัวแรกที่มนุษย์นำมาใช้ในการยิงปืนโดยนำเอา Fulminate of Mercury เพียงเล็กน้อยใส่ใน Pan ซึ่งอยู่เหนือช่อง Touch hole เมื่อยิงปืนก็เหวี่ยงไกปืนให้ ตกป็นตีสลงบน Pan แล้ว Fulminate of Mercury ก็จะระเบิดขึ้นมีประกายไฟวิ่งผ่านช่อง Touch hole เข้าไปสู่จุดระเบิด ดินปืนภายในลากล้องปืน

หลักฐานตามประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่านักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ค้นพบว่า Fulminate of Mercury เป็นวัตถุระเบิด ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1703 แต่ไม่มีผู้ใดนำมาใช้กับอาวุธปืน จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1793 ชาวสกอตแลนด์ชื่อ Alexander John Forsyth ได้ทดลองนำเอา Fulminate of Mercury มาใช้เป็น ตัวจุดระเบิดดินปืน ในปี ค.ศ. 1805 Forsyth ได้ผลิตปืนที่ใช้ Fulminate of Mercury เป็นตัวจุดระเบิดขึ้น โดยให้ชื่อว่าเป็น ปืนแบบ Percussion Locks ขึ้นเป็นครั้งแรก ในกรุงลอนดอน ในปี ค.ศ. 1812 Forsyth ได้ร่วมมือกับ Jame Watts (ผู้สร้างเครื่องจักรไอน้ำ) ประดิษฐ์ปืนแบบ Percussion Locks ขึ้นไว้หลายแบบ

ในตอนแรกที่ Forsyth ประดิษฐ์ปืน Percussion Locks ขึ้นได้นั้น เขาใช้ Fulminate of Mercury แบบเป็นผงใส่ลงใน Pan ดังกล่าวข้างต้น

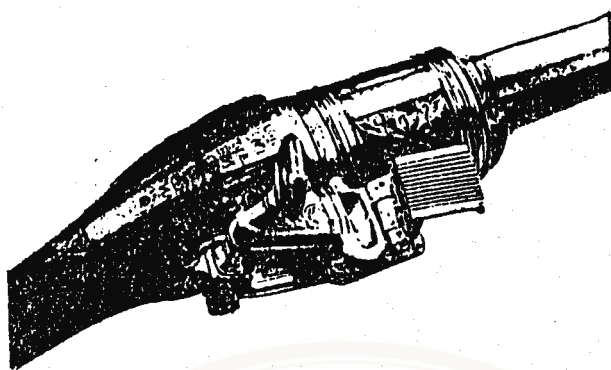
แต่ต่อมาเขาได้พัฒนาขึ้นโดยเอาผง Fulminate of Mercury ห่อด้วยกระดาษขึ้นเล็ก ๆ (ใช้กระดาษ 2 ชั้นประกบกันโดยมีผง Fulminate of Mercury อยู่ตรงกลาง) เรียกชื่อว่า "Caps" ต่อมาได้ทำ Caps เป็นม้วนเพื่อสะดวกและรวดเร็วในการใช้ยิง ซึ่ง Caps ที่ว่านี้ มีลักษณะคล้ายกับแก๊ปที่ใช้กับปืนเด็กเล่น

ในยุคของ Percussion Locks นี้มีอาวุธปืนแบบต่าง ๆ ถูกประดิษฐ์ขึ้นอีกมากมาย โดยเฉพาะพวกปืนแบบ Breech Loading เริ่มมีใช้กันมาก ถึงแม้ว่ายังไม่มีผู้ใดสามารถประดิษฐ์กระสุนปืนขึ้นมาได้ก็ตาม ภายในลำกล้องปืนก็ได้ทำเกลียวกันขึ้นมาใช้มากขึ้น ลูกกระสุนปืนก็มีรูปร่างต่าง ๆ กัน ไม่ได้เป็นลูกตะกั่วกลม ๆ เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังมีปืนแบบที่สามารถยิงซ้ำได้ เช่น ปืนพกวีวอลเวอร์ เป็นต้น

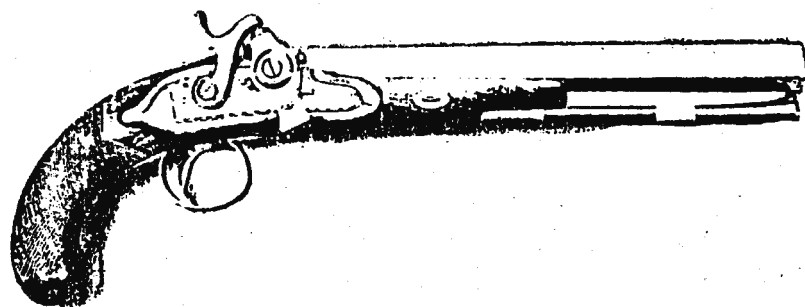
ในกลางศตวรรษที่ 19 ปืนแบบ Percussion Locks ก็มีใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วไปทั้งทวีปยุโรปและอเมริกา พร้อมๆ กันนี้ก็ยังมีผู้พยายามคิดค้นสร้างกระสุนปืนชนิดเป็นนัด และมีระบบจุดระเบิดอยู่ภายในกระสุนแต่ละนัด (ดังเช่นกระสุนปืนในปัจจุบัน) ขึ้นมากมาย แต่ยังไม่มีการใช้ได้ เพราะแก๊สจากการระเบิดสามารถรั่วออกทางท้ายลำกล้องปืนได้

ปืนแบบ Percussion Locks นี้ในปัจจุบันยังคงมีใช้กันอย่างกว้างขวางทั่วโลกเช่นในชนบทที่ห่างไกลของไทย ในประเทศอินเดีย และบางประเทศในทวีปแอฟริกา ซึ่งทางรัฐบาลไม่ยอมให้ประชาชนมีอาวุธปืนแบบทันสมัยใช้ ตลอดจนพวกที่นิยมใช้ อาวุธปืนแบบ Muzzle Loading ในประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วในปืนประจูปากแบบต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าผู้ที่สนใจในการทำปืนทั้งหลาย ได้พยายามสร้างปืนแบบ Breech Loading กันมา ตั้งแต่เริ่มมีอาวุธปืนใช้แต่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากปืนสมัยนั้นเป็นปืนประจูปาก ไม่สามารถที่จะป้องกันแก๊สซึ่งรั่วออกทางท้ายของลำกล้องปืนได้ ต่อมา เมื่อกระสุนปืนแบบชนวนริม และ ชนวนกลาง ถูกสร้างขึ้นมาได้ ก็นับได้ว่าเป็น จุดเริ่มต้นของการพัฒนาอาวุธปืนสมัยใหม่ขึ้นมา ทำให้มีปืนแบบที่สามารถยิงซ้ำได้ ทำให้อาวุธปืนได้รับการพัฒนา ทั้งทางด้านคุณภาพ และประสิทธิภาพขึ้นอย่างมากมายดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ภาพที่ 8

ภาพที่ 9 แสดงให้เห็นอาวุธปืนแบบ Percussion Locks แบบต่าง ๆ

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอาวุธปืน

ความหมายของอาวุธปืน (23)

ตามความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501 ให้นิยาม คำว่าอาวุธปืนไว้ดังนี้

"อาวุธปืน หมายความว่ารวม ตลอดถึง อาวุธทุกชนิด ซึ่งใช้ส่งเครื่อง กระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรี เห็นว่าสำคัญ และได้ระบุไว้ในกระทรวง"

ดังนั้น คำว่า อาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ จึงหมายถึง

1. อาวุธปืนทุกชนิด เช่น ปืนพก ปืนยาว ปืนลูกซอง ปืนกล ปืนใหญ่ จรวด ตอร์ปิโด ฯลฯ และ

2. ส่วนหนึ่งส่วนใด ของอาวุธปืน เช่น ลำกล้อง เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก เครื่องส่งกระสุน ช่องกระสุน หรือ ส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ (ตามความในข้อ 1 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2491 ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ)

ส่วนอาวุธปืนที่จะกล่าวต่อไป หมายถึง "ปืน" ในความหมายที่คนทั่วไป เข้าใจกันเช่น ปืนพก ปืนยาว และรวมถึงปืนที่ใช้ในกิจการทหารหรือการสงคราม เช่น ปืนกล ปืนใหญ่ ตอร์ปิโด จรวด เป็นต้น

ประเภทของอาวุธปืน (23)

ในคดีที่ใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดซึ่งส่วนใหญ่เป็น อาวุธปืนขนาดเล็ก (Small Arms) ในการแบ่งประเภทของอาวุธปืนจะแยกออกเป็น 2 แบบ คือ

1. การแบ่งประเภทตามความยาวลำกล้องปืนจะแยกประเภทอาวุธปืน

ออกได้เป็น 3 ประเภทคือ

1.1 ปืนสั้น หรือ ปืนพก (Pistol) (4) คือ ปืนที่มีลำกล้องสั้น มีด้าม ซึ่งสามารถใช้จับถือ และ ยิงได้ด้วยมือ เพียงมือเดียว อย่างสบาย มีความยาวลำกล้องตั้งแต่ 2 นิ้ว, 3 นิ้ว, 4 นิ้ว, 5 นิ้ว, 6 นิ้ว ฯลฯ ตามความต้องการสามารถพกพาไปไหนได้อย่างง่ายดายและมิดชิดไม่เกะกะเหมือนอย่างปืนยาว ปืนพกที่กล่าวถึงนี้มีทั้งปืนที่ทำจากต่างประเทศและที่ประกอบขึ้นเองภายในประเทศ ซึ่งเป็นอาวุธปืนที่ใช้ประกอบอาชญากรรมมากที่สุดในเวลานี้ ซึ่งพอจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้

ปืนที่ทำจากต่างประเทศ

- ปืนพกรีวอลเวอร์ (แบบลูกโม)
- ปืนพกอัตโนมัติ
- ปืนพกแบบเคอริงเกอร์ ลำกล้องมีมากกว่า 1 ลำกล้อง
- ปืนพกประจูปาก
- ปืนพกรูปร่างคล้ายไฟแช็ค ชนิด 2 หรือ 3 ลำกล้อง
- ปืนพกอัดลม

ปืนที่ทำขึ้นเองภายในประเทศ

- ปืนพกรีวอลเวอร์ (มีทั้งลูกโมหมุนได้เอง กับ ต้องใช้มือช่วยหมุนเมื่อยิงไปแล้ว)
- ปืนพกอัตโนมัติ
- ปืนพกใช้บรรจุยิงครั้งละ 1 นัด (ยกเว้นลูกซอง)
- ปืนพกลูกซอง (คลอท์ตราควาย)
- ปืนพกประจูปาก (ปืนแก๊ปสั้น)

1.2 ปืนยาว (Rifle) (4) คือ ปืนที่มีลำกล้องยาว มีพานท้าย (ด้าม) ปืนยาวเวลายิงต้องจับ 2 มือ มีทั้งปืนยาวที่ทำจากต่างประเทศและปืนยาวชนิดที่ประกอบขึ้นเองภายในประเทศ

ปืนยาวที่ทำจากต่างประเทศ

- ปืนยาวลูกซอง
- ปืนยาวลูกกรด

- ปืนยาวไรเฟิล ใช้ในการกีฬาและล่าสัตว์
- ปืนยาวประจูปาก (ปืนแก๊ป)
- ปืนยาวอัดลม

ปืนที่ทำขึ้นเองภายในประเทศ

- ปืนยาวลูกซอง
- ปืนยาวประจูปาก (ปืนแก๊ป)
- ปืนยาวอัดลม

ปืนยาวอาจทำเป็น แบบปืนลูกซอง หรือ แบบปืนลูกกรด หรือ แบบปืนไรเฟิลสำหรับยิงสัตว์ล้วนๆหรือทำผสมกันก็ได้ตามความนิยมของผู้ใช้ เช่นล่ากิ้งก่าหนึ่งเป็นลูกซอง ขนาด .410 อีกล่ากิ้งก่าหนึ่งเป็นปืนไรเฟิล ขนาด .30-06 เป็นต้น หรือแบบล่ากิ้งก่าหนึ่ง สอง เป็นลูกซองแฝด ขนาด 12 ล่ากิ้งก่าเป็นลูกกรด ขนาด .22 (ลองไรเฟิล) เป็นต้น ปืนยาวลูกซอง มีทั้งปืนยาวลูกซองแฝดและปืนยาวลูกซองเดี่ยว มีทั้งแบบบรรจุกระสุนปืนได้ทีละนัด หรือทีละ 5 นัด มีทั้งแบบสไลด์แอดชั่น แบบโบลท์แอดชั่น แบบคานเหวี่ยง และแบบกึ่งอัตโนมัติ

ปืนยาวลูกกรด ขนาด.22 ทำอย่างง่าย ราคาถูก แบบบรรจุยิงทีละนัดหรือแบบมีแมกกาซีนใส่ได้ หลายนัด หรือ แบบ Bolt Action ยิ่งแล้วต้องบรรจุกระสุนปืนด้วยตนเอง เครื่องกลไกของปืนไม่ทำงานแทนให้ แบบนี้ราคาถูกยิ่งได้ดีพอสมควร ภายหลังมีการใช้แมกกาซีนเป็นหลอดใส่กระสุนได้ครั้งละ15 นัด และมีการยิงแบบกึ่งอัตโนมัติ

ปืนยาวไรเฟิล มีใช้ในการกีฬา และ ล่าสัตว์ ส่วนใหญ่มีเกลียวภายในล่ากิ้งก่า แต่ล่ากิ้งก่าจะต้องไม่เกิน 11 มิลลิเมตร และส่วนใหญ่ล่ากิ้งก่ายาวเกินกว่า 16 เซนติเมตร ทั้งนี้ จึงต้องทำเป็นแบบ Bolt Action จะติดกลิ้งเล็งด้วยก็ได้ไม่มีข้อห้าม ยกเว้นห้าม อาวุธปืนที่มีเครื่องบังคับเสียง ให้เบาผิดปกติเท่านั้น

ปืนยาวอัดลมที่นิยมมี 2 ขนาดคือ นัมเบอร์1 ขนาด .177และนัมเบอร์ 2 ขนาด .22 ลูกกระสุนปืนเป็น แบบทรงหม้อตาล และแบบลูกกลม มีทั้งแบบใช้สปริงอัดลม และแบบใช้แก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ ในการขับเคลื่อนลูกกระสุนปืน

ปืนยาวประจูปาก หรือ ปืนแก๊ปเป็นปืนที่บรรจุเครื่องกระสุนปืนทางปาก

ล้ากล้อง แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ 1. ปืนคาบชุด 2. ปืนคาบศิลา 3. ปืนนกสับ

1.3 ปืนที่ใช้ในกิจการทหารหรือการสงคราม คือปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ประชาชนมีไว้ในครอบครองไม่ได้ โดยกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ออกตาม พระราชบัญญัติ อาวุธปืน พ.ศ. 2490 ได้ยกเลิกกฎกระทรวงฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2501) ที่ได้กำหนดอาวุธปืน เครื่องกระสุน และวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้เอาไว้แทน

ดังนั้นอาวุธปืนแบบที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้จึงเป็นอาวุธปืนชนิดและขนาดที่นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ดังกล่าว เช่น

- อาวุธปืน ที่มีเกลียวภายในล้ากล้อง ที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ปากล้ากล้องเกิน 11.44 มิลลิเมตร

- อาวุธปืน ชนิดล้ากล้องไม่มีเกลียว แต่ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ปากล้ากล้องตั้งแต่ 20 มิลลิเมตร ยกเว้นปืนบรรจุปาก ปืนลูกซอง และ ปืนพลัสเทียม

- อาวุธปืนชนิดมีเครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนปืนเองให้สามารถยิงเข้าได้ ที่มีขนาดความยาวล้ากล้องตั้งแต่ 160 มิลลิเมตร ยกเว้นปืนลูกซองและปืนลูกกรด

- อาวุธปืนชนิดที่มีเครื่องบังคับเสียงให้เบาผิดปกติ

- อาวุธปืนที่ใช้กระสุนปืนบรรจุวัตถุเคมีที่ทำให้เกิดอันตรายหรือเป็นพิษ หรือใช้เครื่องกระสุนปืนที่บรรจุเชื้อโรค เชื้อเพลิง หรือ วัตถุที่มีอันตรายสูง

อาวุธปืนสงคราม เป็นอาวุธปืนที่ประชาชนจะ มีไว้ในครอบครองไม่ได้ เพราะกฎหมายถือว่าเป็น ความผิดฐานมีอาวุธปืน ที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ มีไว้ในครอบครอง ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษหนักกว่าการมีอาวุธปืนที่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพของอาวุธปืนและจำนวนอาวุธปืนสงครามที่ผู้ครอบครองมีไว้ ถ้าเป็นอาวุธสงครามที่มีความรุนแรงผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษสูงขึ้น อาวุธปืนสงครามที่กฎหมายบัญญัติไม่ให้นายทะเบียนออกใบอนุญาตนั้น เป็นอาวุธปืนสงครามทุกชนิดและทุกขนาดไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนกลชนิดใดก็ตาม แม้อาวุธปืนสงครามนั้นจะมีสภาพที่ใช้ยิงไม่ได้แล้ว หรือ เป็นส่วนของอาวุธปืนที่สำคัญ ซึ่งกฎหมายถือว่าเป็นอาวุธปืน เช่น เพียงแต่มีล้ากล้อง หรือ

เครื่องลูกเลื่อน หรือ เครื่องลั่นไก หรือเครื่องส่งกระสุน อย่างใดอย่างหนึ่งของ อาวุธปืนสงครามไว้ในครอบครอง ก็ถือว่ามียาอาวุธปืนสงครามไว้ในครอบครองแล้ว

2. การแบ่งประเภทตามเกลียวภายในลำกล้องปืน

2.1 ประเภทมีเกลียวภายในลำกล้องประเภทนี้ใช้กับกระสุนปืนลูก โดด เมื่อยิงปืน แรงอัดของแก๊สจะขับเคลื่อนให้ลูกกระสุนปืนครูดไปกับเกลียว ภายใน ลำกล้องปืน แล้วหมุนตัวออกไปจากปากลำกล้องปืน ทำให้สามารถวิ่งผ่านอากาศ ออกไปตรงตามทิศทางที่เล็ง เช่น ปืนพก รีวอลเวอร์, ปืนพกอัตโนมัติ, ปืนยาว ไรเฟิล, ปืนกลต่าง ๆ

2.2 ประเภทไม่มีเกลียวภายในลำกล้องประเภทนี้ใช้กับกระสุนปืน ลูกปรายได้แก่ปืนลูกซองซึ่งลำกล้องปืนภายในเรียบไม่มีร่องเกลียวภายในลำกล้อง ขนาดของเส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้องมีหลายขนาด แต่ที่มีขายอยู่ในตลาดเมือง ไทย และ ที่นิยมกันทั่วไป จะเป็นขนาด 12 ซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 18 มิลลิเมตร (เกือบ 2 เซนติเมตร) และขนาดของลำกล้องนี้ก็ต้องเป็นขนาดเดียวกับ กระสุนปืนด้วย จึงจะใช้ยิงได้ ลำกล้องของปืนลูกซองจะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่เส้นผ่าศูนย์กลางภายในเท่ากันตลอด ตั้งแต่โคนถึงปลายลำกล้อง ประเภทหนึ่ง กับประเภทที่เส้นผ่าศูนย์กลางภายในลำกล้องตรงส่วนปลายแคบกว่า ตรงส่วนโคน อีกประเภทหนึ่ง ซึ่งประเภทหลังนี้ มีความประสงค์จะให้ลูกกระสุน ปราย เมื่อวิ่งออกจากปากลำกล้องไปแล้ว กระจายเป็นวงแคบกว่าประเภทแรก และการทำให้ปลายลำกล้องตีบหรือแคบลงนี้ ก็มีสัดส่วนการตีบไม่เท่ากัน เรียกชื่อ ลำกล้องที่ทำให้ตีบน้อยไปจนถึงตีบมาก ดังต่อไปนี้ Improved Cylinder, 1/4 Choke, 1/2 Choke, 3/4 Choke, Full Choke, Super Choke (13)

อย่างไรก็ดี นอกจากปืนลูกซองมาตรฐานดังกล่าวมาแล้วนี้กระสุนปืนลูก ซองถูกนำไปใช้ยิงด้วยปืนที่ประดิษฐ์ขึ้นเองง่าย ๆ และเป็นปืนที่มีขนาดลำกล้องสั้น กว่าปืนลูกซองทั่วไปมากเรียกว่าปืนพกลูกซอง ปืนเหล่านี้เป็นปืนที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียน ตามกฎหมาย และ ไม่มีมาตรฐาน เกี่ยวกับขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางภายในลำกล้อง และความยาวลำกล้อง แต่อย่างใด

ขนาดของอาวุธปืน (23)

ขนาดของอาวุธปืน โดยทั่วไป หมายถึง ขนาดของ เส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้องปืน ซึ่งจำแนกออกเป็น

1. อาวุธปืนที่มีเกลียวภายในลำกล้อง ขนาดของอาวุธปืนชนิดนี้ เรียกว่า Caliber ดังนั้น Caliber จึงหมายถึง เส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้องปืน ใน อังกฤษ อเมริกา ใช้หน่วยเป็น นิ้ว ในยุโรปใช้หน่วยเป็น มิลลิเมตร ในปัจจุบัน ขนาดของอาวุธปืนที่มีเกลียวภายในลำกล้องมีหน่วยที่ใช้กันอยู่ 2 หน่วย คือ

1.1 หน่วยเป็น นิ้ว มีจุดนำหน้า ตามหลังด้วยตัวเลขขนาด แต่ เวลาเขียน หรือเรียกไม่ต้องมีคำว่า นิ้ว กำกับ และต้องเข้าใจด้วยว่าขนาดเป็น นิ้ว เช่น .45, .44, .38, .357, .32, .30, .25, .223, .22 เป็นต้น

1.2 หน่วยเป็น มิลลิเมตร หรือ มม. ไม่ต้องมีจุดนำหน้าใด ๆ แต่ ต้องมีคำว่า มม. กำกับหลังของขนาดเสมอไป เช่น 11 มม, 9 มม, 7.65 มม 6.35 มม, 5.56 มม เป็นต้น และ โดยที่ปืนมีเกลียวในลำกล้องนี้ ใช้กับกระสุน ปืนลูกโดด เส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้องปืนจึงเท่ากัน หรือ ใกล้เคียงกับเส้นผ่า ศูนย์กลางของ ลูก(หัว)กระสุนปืน จึงมีผู้ใช้คำว่า Caliber ในความหมายที่เป็น ขนาดของกระสุนปืนด้วย

2. อาวุธปืนที่ไม่มีเกลียวภายในลำกล้อง(ปืนลูกซอง) ขนาดของอาวุธ ปืนชนิดนี้เรียกว่า เกจ (Gauge) หมายถึง จำนวนลูกตะกั่วทรงกลมขนาดเท่ากัน ที่ทำจากตะกั่วหนัก 1 ปอนด์ เช่น ขนาด 12 หมายความว่าเอาตะกั่วมา 1 ก้อน หนัก 1 ปอนด์แบ่งเป็น 12 ส่วนเท่า ๆ กัน ส่วนที่แบ่งได้เอามาทำเป็นก้อนกลมๆ นั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางเท่าใดก็จะเป็นขนาด 12 ตัวอย่างเช่น ปืนพกลูกซอง ขนาด 12 หมายถึง ปืนที่มีขนาดลำกล้องปืนโตพอที่ลูกกระสุนตะกั่วหนัก 1/12 ปอนด์ผ่าน ได้พอดี ตะกั่วทรงกลมหนัก 1/12 ปอนด์มีเส้นผ่าศูนย์กลาง .729 นิ้ว นั่นคือ ปืน พกลูกซอง ขนาด 12 จะมีเส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้อง .729 นิ้ว เป็นต้น ขนาดที่ใช้กันอยู่ ในปัจจุบัน มีขนาด 12, 16, 20, 24, 28, 32 และ ขนาด .410

นอกจากคำว่าเกจ (Gauge) หรือขนาดของอาวุธปืน และ กระสุนปืน ลูกซองแล้ว ยังมีค่าหนึ่งของกระสุนปืนลูกซอง คือ นัมเบอร์หรือเบอร์ (Number)

เป็นขนาดของลูกกระสุนปรายที่บรรจุอยู่ในกระสุนปืนลูกซอง ซึ่งส่วนใหญ่จะมีเบอร์เป็นตัวเลข หรือตัวอักษร บอกไว้ที่กระดาหปิดปากปลอกกระสุนปืน ทั้งด้านบนและด้านล่าง

ตารางเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนลูกโตด	
ระบบอังกฤษ (นิ้ว)	ระบบยุโรป (มม.)
.22, .222, .223	5.56, 5.6
.243, .244	6
.25	6.35
.285	7
.30, .308	7.62
.32	7.65
.323	8
.357 (.38)	9 (9.7)
.45	11, 11.43
.50	12.7

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนชนิดมีเกลียวภายในลำกล้อง

ตารางเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนลูกซอง	
ขนาดของเกจ	ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางลำกล้อง(นิ้ว)
10	.775
12	.729
16	.662
20	.615
28	.550
.410	.410

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบขนาดของอาวุธปืนชนิดไม่มีเกลียวภายในลำกล้อง

ปืนลูกซอง ขนาด .410 หมายถึงปืนที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้อง .410 นิ้ว เป็นข้อยกเว้นกรณีพิเศษ

ลักษณะของอาวุธปืน

ลักษณะของอาวุธปืน แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. อาวุธปืนมีทะเบียน เป็นอาวุธปืน ที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้มี และใช้อาวุธปืนแก่ผู้ได้รับอนุญาตยึดถือ ไว้เป็นหลักฐาน พร้อมกับทำเครื่องหมายทะเบียน ประจำอาวุธปืนกระบอกนั้นไว้ด้วยโดยเครื่องหมายทะเบียน ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ใช้เครื่องหมาย ก.ท. ลงเลขไทยต่อตามลำดับที่ทำ หรือ จดทะเบียนให้ก่อน และหลัง ในจังหวัดอื่นๆ ใช้อักษรย่อนามจังหวัด นำหน้า มีเลขไทยต่อตามลำดับที่ ตอกให้ก่อน และ หลังตอกไว้ที่สำคัญของอาวุธปืนนั้น โดยใบอนุญาตที่นายทะเบียนออกให้นี้ เรียกว่า แบบ ป.4 เมื่อได้รับใบอนุญาตให้

มี และใช้อาวุธปืนแล้ว ผู้นั้นก็จะมีอาวุธปืนสำหรับเก็บไว้กับบ้านเรือน เพื่อไว้ป้องกันตัวเอง และทรัพย์สินเท่านั้น ถ้าผู้นั้น พกพาอาวุธปืนติดตัวออกนอกบ้านเรือน หรือ พกพาไปในรถยนต์ หรือใส่ไปในกระเป๋าเดินทาง ผู้นั้นจะต้องมีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนอีกใบหนึ่งด้วย

2. อาวุธปืนเถื่อน หรือ อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน คือ อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน หรือ ไม่ได้รับใบอนุญาตให้มี และใช้ นั้นเอง นอกจากนี้อาวุธปืนทุกกระบอกที่ผลิตออกมาจากโรงงานล้วนแต่เป็นอาวุธปืนเถื่อนทั้งสิ้น เพราะมีแต่เลขหมายประจำปืน หรือ Running Number ของโรงงานเท่านั้น ซึ่งยังไม่ได้รับการอนุญาตให้มี และ ใช้อาวุธปืนกระบอกนั้น และประชาชนไม่ทุกคนที่จะมีสิทธิได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืน เพราะกฎหมายได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิขอรับอนุญาตมีอาวุธปืนไว้ด้วย ดังนั้น ถ้าผู้ขออนุญาตไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามกฎหมายกำหนดแล้ว อาวุธปืนที่ผู้นั้นครอบครอง ย่อมถือได้ว่าเป็นอาวุธปืนเถื่อนด้วย

นอกจากนี้ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมี อาวุธปืนสงคราม หรือ อาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ แม้ว่าผู้นั้นจะมีคุณสมบัติครบถ้วน ก็ถือว่าอาวุธปืนที่ครอบครองนั้น เป็นอาวุธปืนเถื่อน

ข้อหาที่กระทำความผิด

มีและพกพา (24)

ความผิดฐาน มี หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มี และ ใช้อาวุธปืน หรือ มีอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาตให้มี และ ใช้ได้ ซึ่งได้แก่ อาวุธปืนเถื่อน

ความผิดฐาน พกพา หมายถึง การพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผย หรือ โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือ พาอาวุธปืนไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง หรือการอื่นใด โดยเจตนา

ฆ่าและพยายามฆ่า (24,25)

ความผิดฐาน ฆ่าผู้อื่น หมายถึง การกระทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยเจตนา

ความผิดฐาน พยายามฆ่าผู้อื่น หมายถึง การที่บุคคลใดมีเจตนาจะกระทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และได้ลงมือกระทำความผิดไปแล้ว แต่การกระทำนั้น กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้น ไม่บรรลุผลสำเร็จ

ฆ่าตัวตาย (3)

การฆ่าตัวตาย ตามกฎหมายนั้น ไม่ถือเป็นความผิดอาญา ซึ่งการฆ่าตัวตายด้วยอาวุธนั้นที่พบบันมากที่สุด คือใช้อาวุธปืนในการฆ่าตัวตาย และมักจะกระทำโดยเพศชายเป็นส่วนใหญ่ เพราะอาวุธปืนมีราคาแพง และเพศหญิงสนใจใช้อาวุธปืนน้อยกว่าเพศชาย นอกจากนี้ยังพบอาวุธปืนสั้นในมือผู้ตายโดยมีผู้รายงาน ว่า พบได้ 20 รายในจำนวน 71 ราย จึงสรุปได้ว่าการฆ่าตัวตายโดยใช้อาวุธปืนยังบริเวณศรีษะนั้น จะพบอาวุธปืนในมือผู้ตายได้ประมาณ ร้อยละ 28 (19) ในสหรัฐอเมริกา J.M. Dimadio รายงานว่า มีการฆ่าตัวตายโดยใช้อาวุธปืนประมาณ ร้อยละ 25 ของจำนวนคนที่ฆ่าตัวตายทั้งหมด และนิยมใช้ปืนสั้นมากที่สุด

วิสามัญฆาตกรรม (14)

วิสามัญฆาตกรรม หมายถึง ความตายที่เกิดขึ้นกับผู้กระทำความผิดโดยการกระทำของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือ การตายในระหว่างอยู่ ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ตรงกับ พระราชบัญญัติการชันสูตรพลิกศพ พ.ศ. 2457

กระทำโดยประมาทให้ผู้อื่นตาย (24)

ความผิดฐาน กระทำโดยประมาทให้ผู้อื่นตาย หมายถึงการกระทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยไม่เจตนา โดยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่ปราศจากความระมัดระวังตามวิสัย และพฤติการณ์เพื่อคุ้มครองชีวิตของผู้อื่น ซึ่งการกระทำนั้น อาจใช้ความระมัดระวังได้ แต่ไม่ใช้ให้เพียงพอ

ชิงทรัพย์ (24)

ความผิดฐาน ชิงทรัพย์ หมายถึง การเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไป โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้น จะใช้กำลังประทุษร้าย

ปล้นทรัพย์ (24)

ความผิดฐาน ปล้นทรัพย์ หมายถึงการชิงทรัพย์โดยร่วมกระทำความผิด

ด้วยกัน ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป การปล้นทรัพย์ที่มีการใช้อาวุธปืนยิงนั้น เพียงแต่มีการใช้อาวุธปืนยิงในการปล้นก็เพียงพอแล้ว การใช้อาวุธปืนยิงนั้นจะทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือไม่ ไม่สำคัญ และ ไม่จำเป็นที่การใช้อาวุธปืนจะต้องทำก่อนได้ทรัพย์จากผู้เสียหาย

ลักทรัพย์ (24)

ความผิดฐาน ลักทรัพย์ หมายถึงการเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไป โดยเจตนา และมีมูลเหตุชักจูงใจโดยทุจริต

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กองวิจัยและวางแผนกรมตำรวจ (21) ได้ศึกษาสัดส่วนของครัวเรือนที่มีและไม่มีอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายในครอบครอง พบว่า ครัวเรือนในท้องที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง คือ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และนครปฐม ที่มีอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายในครอบครองมีอยู่ประมาณร้อยละ 35.7 และครัวเรือน ที่ไม่มีอาวุธปืนอยู่ในครอบครองมีอยู่มากถึง ร้อยละ 64.3 หรือเกือบ 2 ใน 3 สำหรับในท้องที่ต่างจังหวัดปรากฏว่า ในขณะนี้ประชาชนมีอาวุธปืนที่ถูกต้องกฎหมายอยู่ในครอบครองถึง ร้อยละ 53.2 หรือ กว่าครึ่งของครัวเรือน ที่มีอยู่ทั้งหมดเล็กน้อย ส่วนครัวเรือนที่ไม่มีอาวุธปืนในครอบครองในต่างจังหวัด มีอยู่ประมาณ ร้อยละ 46.8

กองวิจัยและวางแผนกรมตำรวจ (21) ได้ศึกษาประเภทของอาวุธปืน และ จำนวนอาวุธปืนที่มีครอบครองในครัวเรือน พบว่า อาวุธปืนที่มีอยู่ในครอบครองของครัวเรือน ทั้งในท้องที่กรุงเทพมหานคร และ จังหวัดใกล้เคียง และในท้องที่ต่างจังหวัด กว่าร้อยละ 80 หรือ 4 ใน 5 เป็น อาวุธปืนสั้น ส่วนที่เป็นอาวุธปืนยาว มีประมาณ ร้อยละ 16 หรือประมาณ 1 ใน 6 สำหรับท้องที่กรุงเทพมหานคร และจังหวัดใกล้เคียง และ ประมาณร้อยละ 21 หรือ ประมาณ 1 ใน 5 สำหรับท้องที่ต่างจังหวัด

จำเนียร พรสุรัตน์ (10) ได้ศึกษา การปราบปรามอาวูซปิ่นเถื่อน ที่บ้านหนองอีเต็ง พบว่ามีการผลิตอาวูซปิ่นเถื่อน เป็นอาชีพหลัก เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศไม่อำนวยต่อการประกอบอาชีพอื่น ในการผลิตอาวูซปิ่นเถื่อนจำหน่ายมาจนถึงปัจจุบัน คิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วราษฎรหมู่บ้านนี้ มีจำนวนถึง 70% ที่ลักลอบผลิตอาวูซปิ่นเถื่อนนี้จำหน่ายซึ่งการจำหน่ายอาวูซปิ่นเถื่อนนี้สามารถทำรายได้ให้ชาวบ้านได้ดีพอสมควร

อัศวิน วัฒนวิบูลย์ (26) ได้ศึกษา การพกพาอาวูซปิ่นโดยเสรีและการห้ามพกพาอาวูซปิ่นโดยเด็ดขาดในทัศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรม และกลุ่มประชาชนทั่วไป พบว่า ประชากรตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่มอาชีพ พิจารณาแล้ว เห็นว่าพระราชบัญญัติอาวูซปิ่น ฯลฯ ฉบับปัจจุบันมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ยังไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข ส่วนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและมีความรุนแรงนั้น มิได้มีสาเหตุ หรือมีผลมาจากกฎหมายในเรื่องอาวูซปิ่น แต่เกิดจากสาเหตุประการอื่นเป็นสำคัญ

อัมพน ชูบำรุง (28) จากการศึกษาของScheter ได้ศึกษาจากนักโทษในรัฐฟลอริดา ปี ค.ศ. 1963 จำนวน 721 คน ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตาย ทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส โจรกรรม จากการศึกษาสรุปว่า ในคดีอุกฉกรรจ์ (ฆาตกรรม ทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส โจรกรรม) ผู้ชายจะกระทำมากกว่าผู้หญิง 17 เท่าตัว เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากสภาพทางกายของผู้หญิงมีความแข็งแรงน้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้นการประกอบอาชญากรรมชนิดที่รุนแรง ของผู้หญิงจึงมีน้อยกว่าผู้ชาย

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นลักษณะการวิจัย เชิงพรรณนา และ เชิงวิเคราะห์ (descriptive and analytic study) (1) ซึ่งได้แก่ สถิติที่เกี่ยวข้องกับการเก็บรวบรวมข้อมูล การนำเสนอข้อมูลในแบบต่าง ๆ การคำนวณค่าสถิติต่างๆ ตลอดจนการแปลความหมายค่าสถิติที่คำนวณได้ในสถิติเชิงพรรณนา แล้วนำค่าสถิติที่ได้ไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป ทั้งนี้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ

ประชากรที่ทำการศึกษา

ทำการศึกษากับคดียุติธรรมที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2532 ถึง พ.ศ. 2534 โดยอาวุธปืนที่ทำการศึกษานี้ ต้องส่งมาตรวจพิสูจน์ที่ กองกำกับการ 3 กองพิสูจน์หลักฐาน โดยขนาดของประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากจำนวนคดีที่ใช้อาวุธปืน กระทำความผิด ทั้งหมด 2253 คดี คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ ของประชากรทั้งหมด ที่มีอยู่ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบถามจดสำหรับเอกสาร (Documentary Schedule) ที่ผู้วิจัยสร้าง และ พัฒนาขึ้นโดยการศึกษาจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวคิด ในการสร้างแบบถามจดสำหรับเอกสารนี้ แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบถามจด เกี่ยวกับรายละเอียดของ หนังสือนำเสนอของกลาง ตั้งแต่ ข้อ 1 ถึง 5

ตอนที่ 2 เป็นแบบถามจุด เกี่ยวกับอาวูชปิ่นที่ใช้ในการกระทำความผิด
ตั้งแต่ ข้อ 6 ถึง 9

ตอนที่ 3 เป็นแบบถามจุด เกี่ยวกับข้อหาที่กระทำความผิด
ตั้งแต่ ข้อ 10 ถึง 11

ตอนที่ 4 เป็นแบบถามจุด เกี่ยวกับรายละเอียดของผู้ต้องหา
ตั้งแต่ ข้อ 12 ถึง 15

ตอนที่ 5 เป็นแบบถามจุด เกี่ยวกับ วัน เวลา สถานที่ ที่เกิดเหตุ
และพบของกลาง ตั้งแต่ ข้อ 16 ถึง 20

แบบถามจุดสำหรับเอกสารนี้ ได้สร้างไว้ครอบคลุมถึงอาวูชปิ่นที่มี ใช้ และพกพา
โดยไม่ได้รับอนุญาต ตลอดจนอาวูชปิ่นที่ใช้ในการกระทำความผิด ที่ส่งมาตรวจ
พิสูจน์ที่ กองกำกับการ 3 กองพิสูจน์หลักฐาน เท่านั้น

การพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างแบบถามจุดสำหรับเอกสาร เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล ใน
การวิจัยครั้งนี้

1. ศึกษาทฤษฎีแนวคิด เกี่ยวกับ การมีและใช้อาวูชปิ่น ในการกระทำความผิด จากเอกสาร ตำรา หนังสือพิมพ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างแบบถามจุดให้อยู่ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนดไว้
3. นำแบบถามจุดไปปรึกษาคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบถามจุดที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (TRY OUT) กับกลุ่มข้อมูลที่สุ่มมาเป็นตัวอย่าง
5. นำแบบถามจุดซึ่งผ่านการทดลองใช้แล้วไปให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอความร่วมมือกับกองกำกับการ 3 กองพิสูจน์หลักฐานเพื่อทำการศึกษาวิจัย โดยกรอกข้อมูล เกี่ยวกับอาชญากรรม ที่ใช้ในการกระทำความผิด ในคดีอาชญากรรมต่างๆ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ลงบนแบบถามจด สำหรับเอกสารจากหนังสือคำสั่งของกลางของสถานีตำรวจท้องที่ต่างๆในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้แบบถามจดสำหรับเอกสารที่สร้างขึ้นนั้น นำไปเก็บข้อมูลด้วยตัวผู้วิจัยเอง

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่จะศึกษาไว้ดังนี้

1. เดือนที่เกิดเหตุ แบ่งออกเป็น 12 เดือน ตามลำดับ
2. สถานีตำรวจท้องที่ที่เกิดเหตุ แบ่งเป็น 4 เขตคือ สถานีตำรวจนครบาลใต้ สถานีตำรวจนครบาลเหนือ สถานีตำรวจนครบาลธนบุรี และ ที่อื่น ๆ
3. ชนิดของอาชญากรรม แบ่งออกเป็นปืนพกยาวลเวเวอร์ ปืนพกอัตโนมัติ ปืนพกลูกซอง ปืนยาวลูกซอง ปืนพกทำเอง ปืนสงคราม ปืนไรเฟิล และ ปืนอื่น ๆ
4. ลักษณะของอาชญากรรม แบ่งออกเป็นอาชญากรรมที่มีทะเบียนและอาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน (อาชญากรรมเลื่อน)
5. อาชีพของผู้ต้องหา แบ่งออกเป็น ประชาชน ทหาร และ ตำรวจ
6. เพศของผู้ต้องหา แบ่งออกเป็น เพศชาย และ เพศหญิง
7. อายุของผู้ต้องหา แบ่งออกเป็น 7 กลุ่มคือกลุ่มแรกอายุต่ำกว่า 20 ปีลงมา กลุ่มต่อไปแบ่งเป็นกลุ่มละ 5 ปี คือ 20-24 ปี 25-29 ปี 30-34 ปี 35-39 ปี 40-44 ปีและกลุ่มสุดท้ายตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป
8. เวลาที่เกิดเหตุ แบ่งเป็น 4 ช่วงเวลา คือ ช่วงที่ 1 ตั้งแต่เวลา 06.00-12.00 น. ช่วงที่ 2 ตั้งแต่เวลา 12.00-18.00 น. ช่วง

ที่ 3 ตั้งแต่เวลา 18.00-24.00 น. และ ช่วงที่ 4 ตั้งแต่เวลา 24.00-06.00 น.

9. สถานที่เกิดเหตุ แบ่งเป็น อาคารบ้านพัก ที่สาธารณะในอาคาร และ ที่สาธารณะนอกอาคาร
10. สถานที่พบของกลาง แบ่งออกเป็น บ้านพัก/ห้องพัก ในยานพาหนะ ที่ตัวผู้ต้องหา/ผู้อนุมัติ และ ที่สาธารณะ
11. ปีที่เกิดเหตุ แบ่งออกเป็น 3 ปี คือ ปี พ.ศ.2532 ปี พ.ศ.2533 และ ปี พ.ศ.2534
12. ลักษณะของความผิด แบ่งออกเป็น 3 ข้อหา คือ ข้อหา มีและพกพา ข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า และ ข้อหา ปล้น ซึ่ง ลักทรัพย์

การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้แล้ว นำมาตรวจสอบความถูกต้อง และความครบถ้วนของแบบถามจด นำมาลงรหัส (Coding) แล้วนำข้อมูลเหล่านั้น ไปประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC (Statistical Package for Social Science) และใช้เครื่องคิดเลขคำนวณตามสูตรทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ศึกษาการกระจายของตัวแปรต่างๆ โดยนำเสนอในรูปตาราง จำนวน อัตรา และร้อยละ ตามลักษณะของข้อมูล ส่วนสถิติเชิงวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานนั้นเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ ใช้สถิติคือ Chi-Square Test (χ^2 -test) โดยแสดงผลในรูปของ ตารางไขว้ (Cross-tab)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเพื่อดูว่าลักษณะของอาวุธปืนที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิดของคดีอาชญากรรม และ การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวุธปืน มาใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษาข้อมูลช่วงระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2532 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2534 จำนวนคดีที่ใช้อาวุธปืน ในการกระทำความผิด ทั้งหมด 2253 คดี แล้วนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ผล ซึ่งผลการวิเคราะห์จะเสนอตามลำดับดังนี้ คือ

1. ลักษณะข้อมูลทั่วไป แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ
 - 1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคดีที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิด
 - 1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้กระทำความผิด
 - 1.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด
 - 1.4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิด
2. การวิเคราะห์ลักษณะของอาวุธปืนที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิด
3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวุธปืนมาใช้ในการกระทำความผิด
แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 3.1 ลักษณะของผู้กระทำความผิด
 - 3.2 ลักษณะของการกระทำความผิด

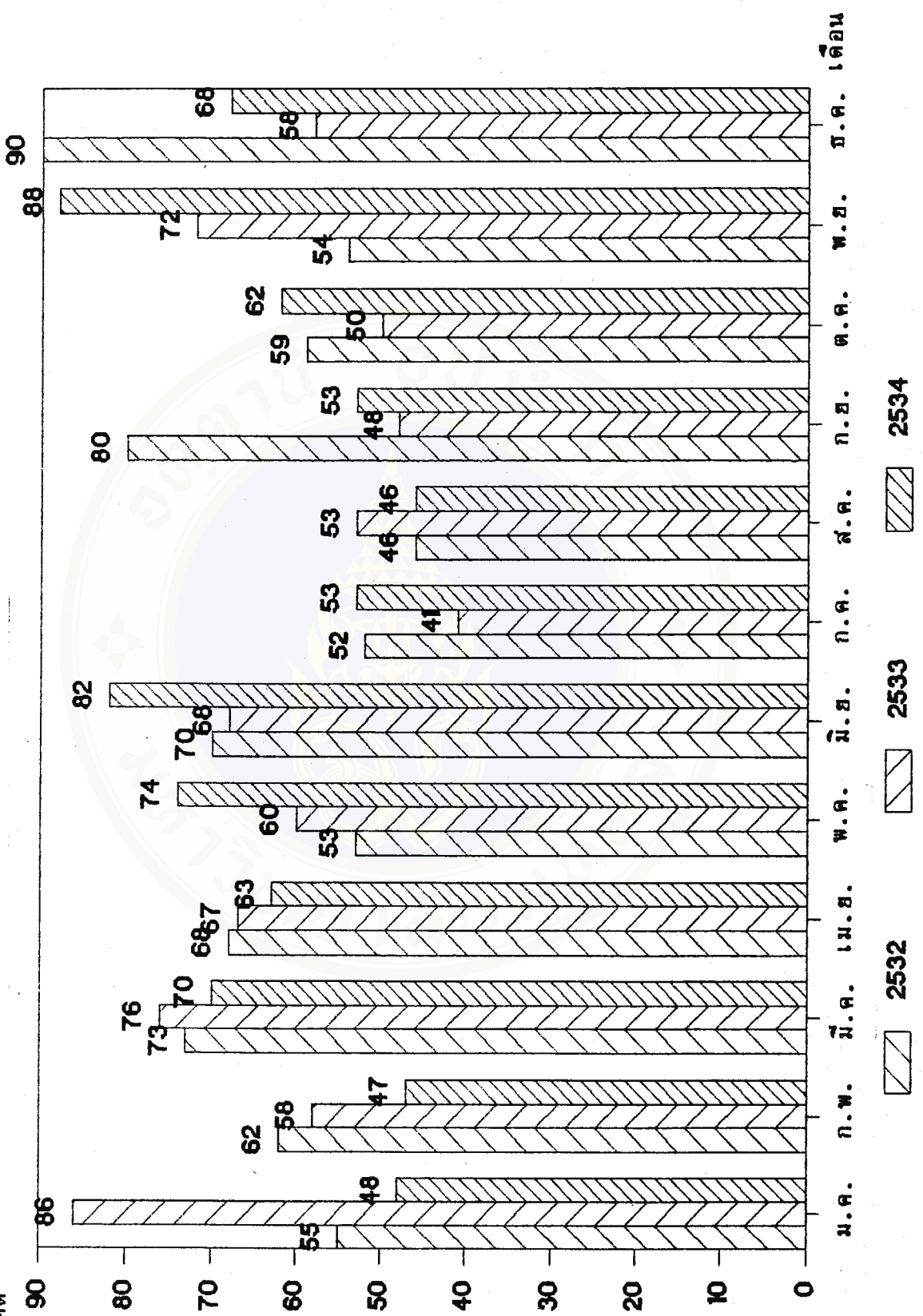
1. ลักษณะข้อมูลทั่วไป

- 1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคดีที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิด แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ
 - 1.1.1 คดีที่เกิดขึ้น รายเดือนในแต่ละปี

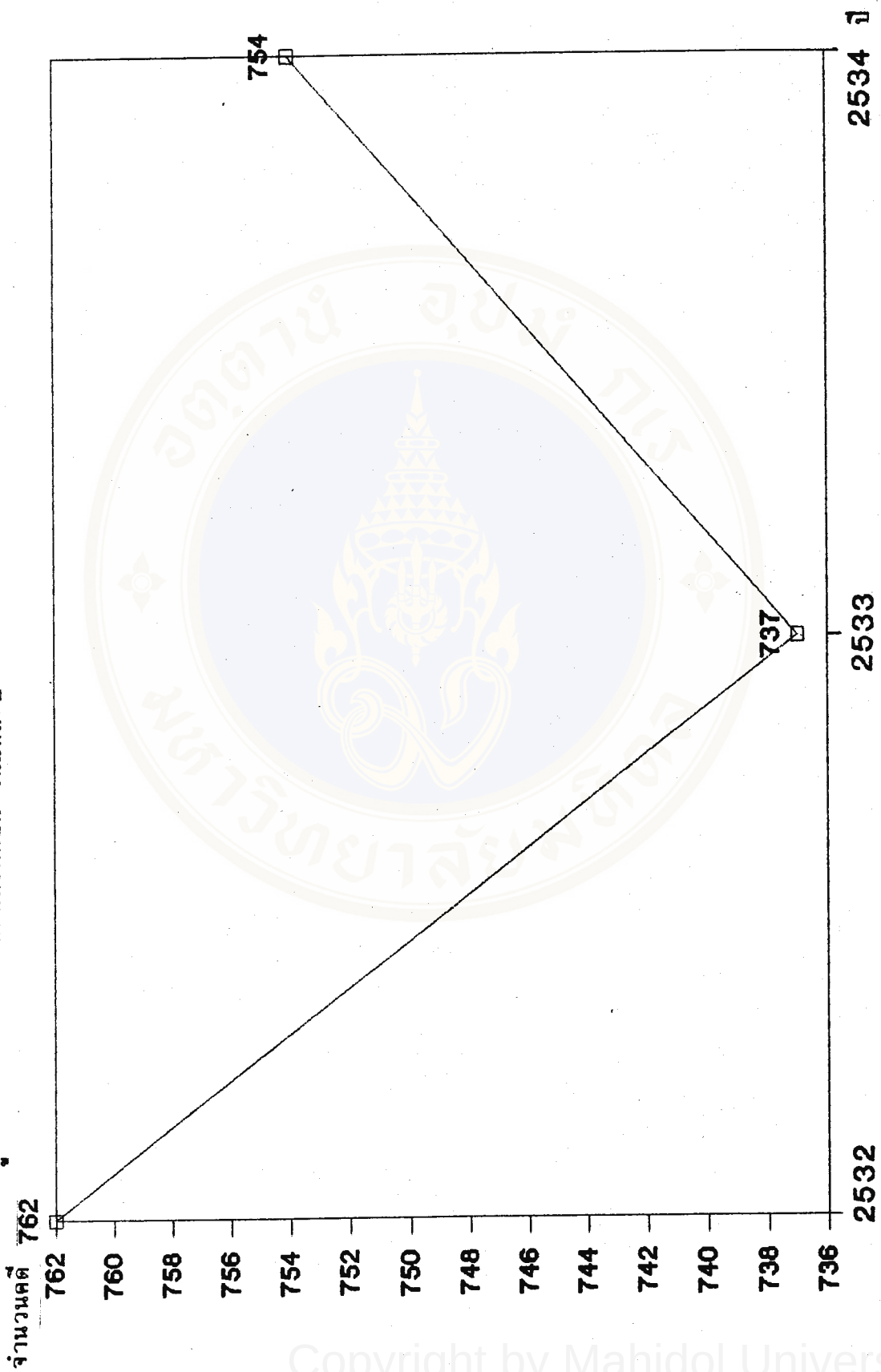
จากแผนภูมิที่ 1 พอสรุปได้ว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร คดีที่ใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 - พ.ศ.2534) พบว่า ช่วงปี พ.ศ. 2532 เกิดคดีมากที่สุด ในเดือนธันวาคม ร้อยละ 4.0 และเกิดคดีน้อยที่สุด ในเดือนสิงหาคม ร้อยละ 2.0 ช่วงปี พ.ศ.2533 เกิดคดี

แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้น รายเดือนในแต่ละปี

จำนวนคดี

แผนภูมิที่ 2 แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้นในแต่ละปี

มากที่สุด ในเดือนมกราคม ร้อยละ 3.8 และ เกิดคติน้อยที่สุดในเดือนกรกฎาคม ร้อยละ 1.8 ช่วงปี พ.ศ.2534 เกิดคติมากที่สุด ในเดือนพฤศจิกายน ร้อยละ 3.9 และ เกิดคติน้อยที่สุดในเดือนสิงหาคม ร้อยละ 2.0 และ จากแผนภูมิที่ 2 แสดงให้เห็นแนวโน้มอัตราการเกิดคดีอาชญากรรมที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิดในปี พ.ศ.2533 มีอัตราลดลง เมื่อเทียบกับอัตราการเกิดคดีอาชญากรรมที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิดในปี พ.ศ.2532 และ พ.ศ.2534

1.1.2 ลักษณะคดีความผิดที่เกิดขึ้น ในแต่ละปี

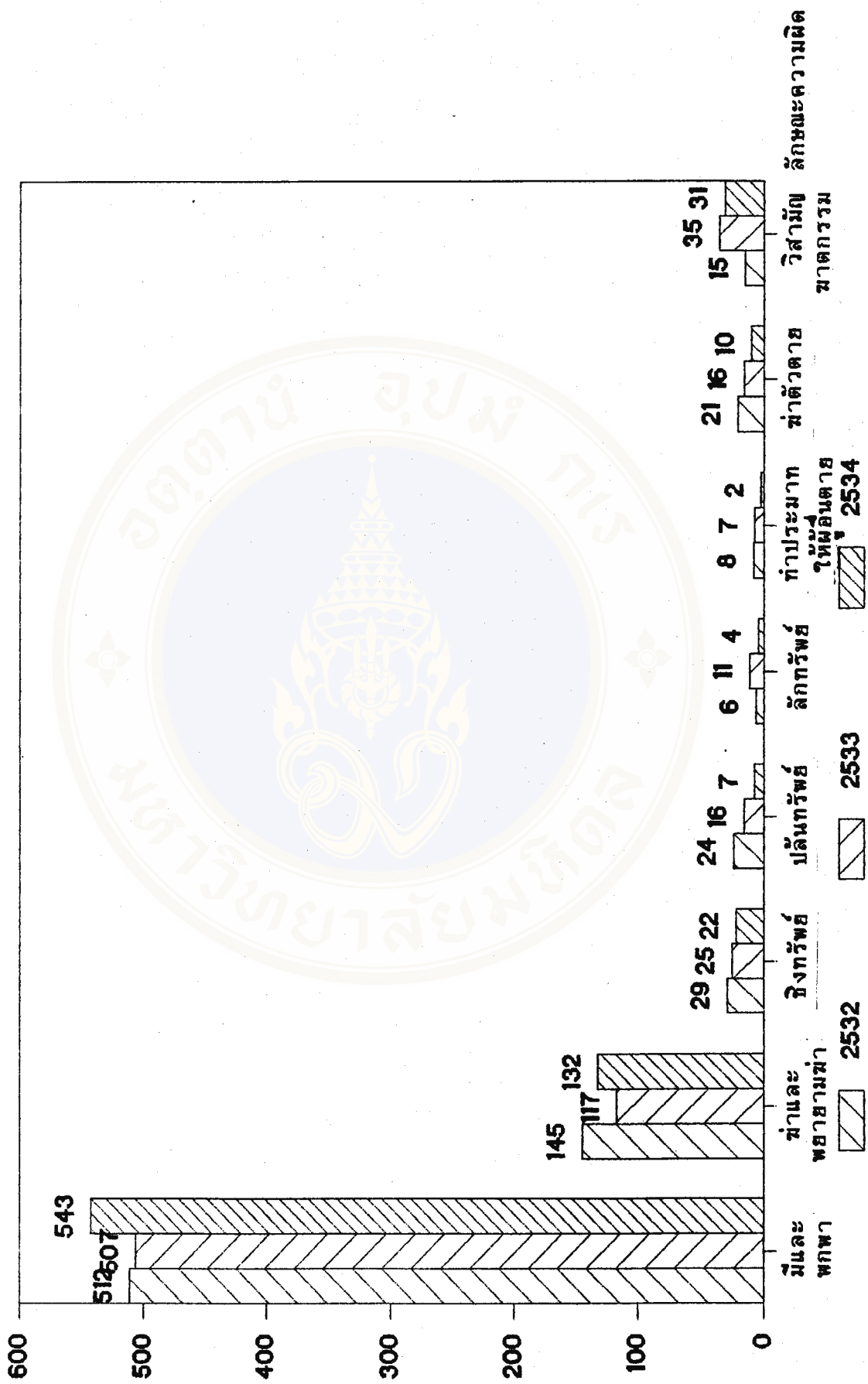
จากแผนภูมิที่ 3 พอสรุปได้ว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 - พ.ศ.2534) คดีส่วนใหญ่ จะเป็นคดีเกี่ยวกับการ มีและพกพาอาวุธปืน รองลงมาเป็นคดี ข่าและพยายามฆ่า โดยที่ความผิดเกี่ยวกับ การมีและพกพาอาวุธปืนเกิดขึ้นมากที่สุดในปี พ.ศ. 2534 ร้อยละ 24.1 และ เกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2533 ร้อยละ 22.5 ส่วนคดี ข่าและพยายามฆ่า พบว่าเกิดคติมากที่สุดในปี พ.ศ.2532 ร้อยละ 6.4 และเกิด คติน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2533 ร้อยละ 5.2 ถัดมาเป็นคดีเกี่ยวกับการ ปล้น ซึ่ง ลักทรัพย์ พบว่าเกิดคติมากที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ร้อยละ 2.7 และเกิดคติน้อย ที่สุดในปี พ.ศ. 2534 ร้อยละ 1.5 คดีเกี่ยวกับการกระทำโดยประมาทให้ผู้อื่น ถึงแก่ความตายเกิดมากที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ร้อยละ 0.4 และเกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2534 ร้อยละ 0.1 เช่นเดียวกันกับคดีฆ่าตัวตาย เกิดมากที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ร้อยละ 0.9 และ เกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2534 ร้อยละ 0.4 ส่วนคดีวิสามัญฆาตกรรม พบว่าเกิดคติมากที่สุดในปี พ.ศ. 2533 ร้อยละ 1.6 และเกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ร้อยละ 0.7

1.1.3 จำนวนคดีเกี่ยวกับอาวุธปืน ที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบ

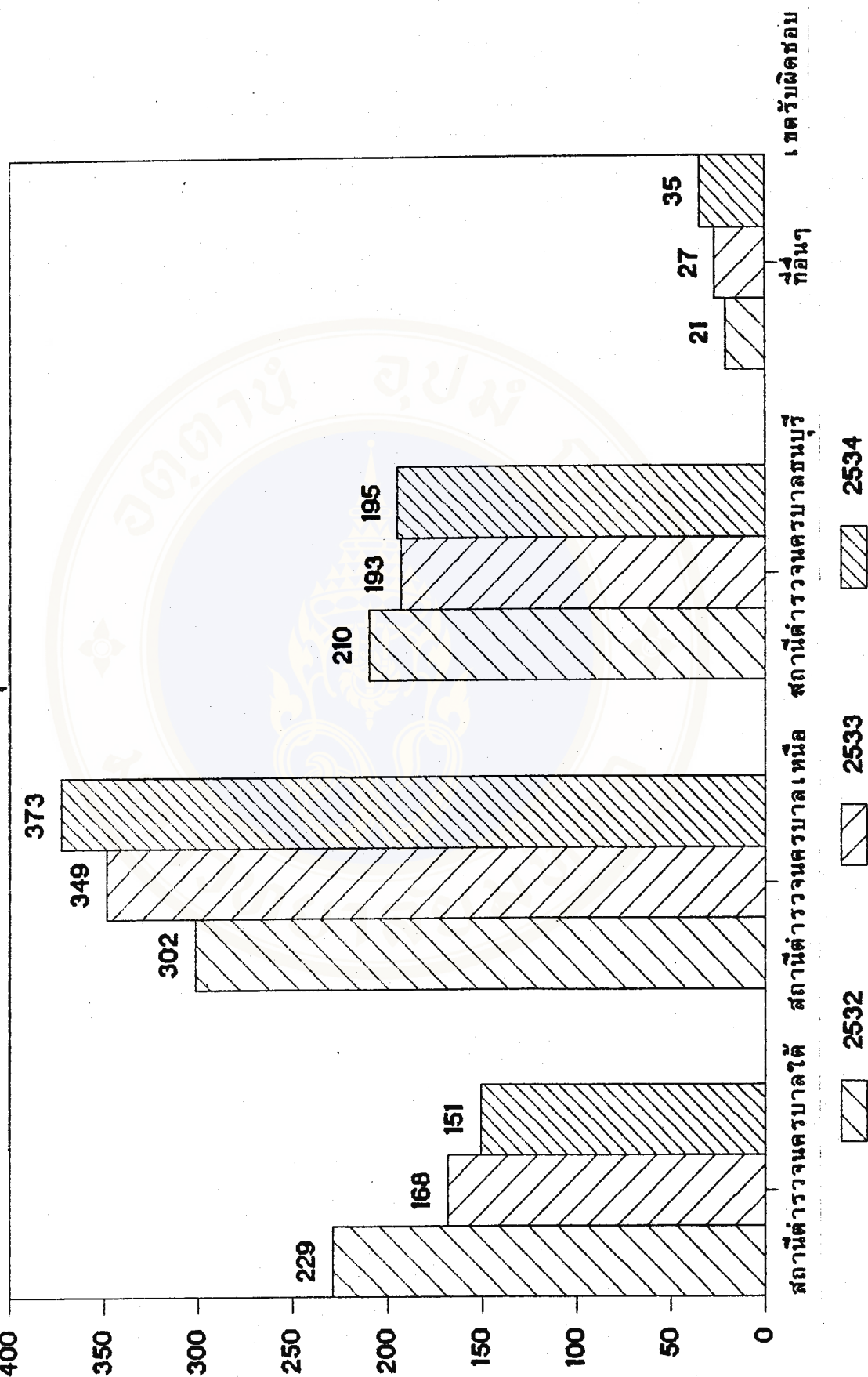
ของสถานีตำรวจนครบาล (ใต้, เหนือ, ธนบุรี) ในแต่ละปี

จากแผนภูมิที่ 4 พอสรุปได้ว่าช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 -พ.ศ. 2534) คดีในเขตรับผิดชอบของ สถานีตำรวจนครบาลใต้เกิดมากที่สุด ในปีพ.ศ. 2532 ร้อยละ 10.2 และเกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ.2534 ร้อยละ 6.7 คดีใน เขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลเหนือเกิดมากที่สุดในปี พ.ศ.2534 ร้อยละ 16.6 และเกิดคติน้อยที่สุดในปี พ.ศ.2532 ร้อยละ 13.4 ส่วนคดีที่เกิดขึ้นใน

แผนภูมิที่ 3 แสดงลักษณะความผิดที่เกิดขึ้นในแต่ละปี

แผนภูมิที่ 4 แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้นกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบ
ของสถานีตำรวจนครบาล (ใต้, เหนือ, ธนบุรี) ในแต่ละปี

เขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลชนบุรี เกิดคดีมากที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ร้อยละ 9.3 และเกิดคดีน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2533 ร้อยละ 8.6 นอกเหนือจากนี้จะเป็นคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบอื่นๆ อันได้แก่ คดีที่เกิดขึ้นในความรับผิดชอบของ กองปราบปราม ตำรวจรถไฟ และ ตำรวจท่าเรือ โดยที่จะเกิดคดีมากที่สุดในปี พ.ศ. 2534 ร้อยละ 1.6 และ เกิดคดีน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2532 ซึ่ง จะเห็นได้ว่าคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลได้มีอัตราลดลงในแต่ละปี ส่วนคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลเหนือ มีอัตราเพิ่มขึ้นในแต่ละปี

1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด จากตารางที่ 3 เมื่อทำการวิเคราะห์เบื้องต้น เพื่อดูลักษณะข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ อาวุธปืน ที่ใช้ในการกระทำความผิด ในตัวแปรแต่ละตัว คือ ชนิดของอาวุธปืน ลักษณะของอาวุธปืน ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ชนิดของอาวุธปืน คดีที่มีการใช้อาวุธปืน กระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 2253 คดี พบว่า ส่วนใหญ่เป็น ปืนพกรีวอลเวอร์ ร้อยละ 37.4 รองลงมาเป็น ปืนพกลูกซอง ร้อยละ 27.9 ปืนพกอัตโนมัติ ร้อยละ 24.8 ปืนพกทำเอง ร้อยละ 6.0 ปืนอื่นๆ ร้อยละ 1.6 ปืนยาวลูกซอง ร้อยละ 1.3 และ เป็นปืนสงคราม ร้อยละ 0.8 ตามลำดับ

ลักษณะของอาวุธปืน คดีที่มีการใช้อาวุธปืน กระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 2253 คดี พบว่า ส่วนใหญ่เป็นอาวุธปืนที่ไม่มีทะเข็ญ ร้อยละ 54.4 รองลงมาเป็น อาวุธปืนที่มีทะเข็ญ ร้อยละ 36.0 อาวุธปืนที่ถูก ขุดลอกทะเข็ญ ร้อยละ 6.3 อาวุธปืนที่มีทะเข็ญตราโล่ของตำรวจ ร้อยละ 2.1 และ อาวุธปืนที่ทะเข็ญเลอะเลือน ร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด ตามชนิดของอาวุธปืนและลักษณะของอาวุธปืน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คดี)	ร้อยละ
ชนิดของอาวุธปืน		
ปืนพกรีวอลเวอร์	842	37.4
ปืนพกลูกซอง	629	27.9
ปืนพกอัตโนมัติ	558	24.8
ปืนพกทำเอง	135	6.0
ปืนอื่น ๆ	36	1.6
ปืนยาวลูกซอง	29	1.3
ปืนสงคราม	18	0.8
ไม่ระบุ	6	0.3
รวม	2253	100.0
ลักษณะของอาวุธปืน		
อาวุธปืนที่ไม่มีตะเบียน	1224	54.4
อาวุธปืนที่มีตะเบียน	810	36.0
อาวุธปืนที่ถูกขูดลบตะเบียน	141	6.3
อาวุธปืนตะเบียนตราโล่	47	2.1
อาวุธปืนตะเบียนเลอะเลือน	29	1.3
ไม่ระบุ	2	0.1
รวม	2253	100.0

1.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด

จากตารางที่ 4 เมื่อทำการวิเคราะห์เบื้องต้น เพื่อดูลักษณะข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด ในตัวแปรแต่ละตัวคือ อาชีพ เพศ อายุ จากคดีที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 2253 คดี ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้

อาชีพ จากการศึกษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า เป็นประชาชน ร้อยละ 92.8 เป็นทหาร ร้อยละ 3.5 และ เป็นตำรวจ ร้อยละ 2.1 ตามลำดับ

เพศ จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย ร้อยละ 94.9 และ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 3.6

อายุ จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิด ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 25-29 ปี ร้อยละ 11.2 รองลงมา อยู่ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 10.0 กลุ่มอายุ 30-34 ปี ร้อยละ 9.6 กลุ่มอายุ 20-24 ปี ร้อยละ 9.1 กลุ่มอายุ 35-39 ปี ร้อยละ 6.7 กลุ่มอายุ 45 ปีขึ้นไป ร้อยละ 4.3 และ กลุ่มอายุ 40-44 ปี ร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดตาม อาชีพ เพศ และอายุ

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน(คดี)	ร้อยละ
<u>อาชีพ</u>	ประชาชน	2008	92.8
	ทหาร	75	3.5
	ตำรวจ (ไม่รวมคดีวิสามัญ)	45	2.1
	อื่น ๆ (หลบหนี)	36	1.7
	รวม	2164	100.0
<u>เพศ</u>	ชาย	2139	94.9
	หญิง	80	3.6
	ไม่ระบุ	34	1.5
	รวม	2253	100.0
<u>อายุ</u>	ต่ำกว่า 20 ปี	226	10.0
	20 - 24 ปี	205	9.1
	25 - 29 ปี	252	11.2
	30 - 34 ปี	217	9.6
	35 - 39 ปี	150	6.7
	40 - 44 ปี	64	2.8
	45 ปี ขึ้นไป	96	4.3
	ไม่ระบุ	1043	46.3
	รวม	2253	100.0

1.4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิด

จากตารางที่ 5 เมื่อทำการวิเคราะห์เบื้องต้น เพื่อดูลักษณะข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิด ในตัวแปรแต่ละตัว คือ เวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ สถานที่พบของกลาง จากคดีที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 2253 คดี ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้

เวลาที่เกิดเหตุ จากการศึกษาพบว่า คดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด โดยส่วนใหญ่เกิดคดีในช่วงเวลา ตั้งแต่ 24.00-06.00 น. ร้อยละ 28.1 รองลงมา คือ ช่วงเวลา 18.00-24.00 น. ร้อยละ 26.0 ช่วงเวลา 12.00-18.00 น. ร้อยละ 18.2 และ ช่วงเวลา 06.00-12.00 น. เป็นช่วงเวลาที่เกิดคติน้อยที่สุด ร้อยละ 16.6 ตามลำดับ

สถานที่เกิดเหตุ จากการศึกษาพบว่า คดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ส่วนใหญ่มักจะเกิดเหตุใน บริเวณอาคารบ้านพัก ร้อยละ 33.2 รองลงมา เป็น ที่สาธารณะนอกตัวอาคาร ร้อยละ 31.6 และที่สาธารณะในตัวอาคาร ร้อยละ 20.3 ตามลำดับ

สถานที่พบของกลาง จากการศึกษาพบว่า คดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ส่วนใหญ่มักจะพบของกลาง ที่ตัวผู้ต้องหา ร้อยละ 53.2 รองลงมา เป็น บ้านพัก หรือ ห้องพัก ร้อยละ 23.4 ผู้ต้องหามอบให้หรือผู้อื่นมอบให้ ร้อยละ 9.6 ในยานพาหนะ ร้อยละ 7.9 และ ในที่สาธารณะ เช่น บนท้องถนน ในป่า ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำความผิด ตาม เวลาที่เกิดเหตุ
สถานที่เกิดเหตุ และ สถานที่พบของกลาง

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน (คดี)	ร้อยละ
<u>เวลาที่เกิดเหตุ</u>	24.00 - 06.00 น.	633	28.1
	18.00 - 24.00 น.	585	26.0
	12.00 - 18.00 น.	409	18.2
	06.00 - 12.00 น.	375	16.6
	ไม่ระบุ	251	11.1
รวม		2253	100.0
<u>สถานที่เกิดเหตุ</u>	อาคารบ้านพัก	748	33.2
	ที่สาธารณะนอกอาคาร	713	31.6
	ที่สาธารณะในอาคาร	457	20.3
	ไม่ระบุ	335	14.9
รวม		2253	100.0
<u>สถานที่พบของกลาง</u>	ที่ตัวผู้ต้องหา	1199	53.2
	บ้านพัก/ห้องพัก	527	23.4
	ผู้ต้องหามอบให้/ผู้อื่นมอบให้	217	9.6
	ในยานพาหนะ	179	7.9
	ที่สาธารณะ	20	0.9
	ไม่ระบุ	111	4.9
รวม		2253	100.0

2. การวิเคราะห์ลักษณะของอาวุธปืนที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิด

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด กับ ลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จะใช้การทดสอบ Chi-Square ซึ่งผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของอาวุธปืน กับ ลักษณะความผิด ปรากฏดังต่อไปนี้

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ในคดีอาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดนั้น ลักษณะของอาวุธปืน ที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อการนำไปใช้ในลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีการใช้อาวุธปืนที่มีทะเบียนกระทำความผิด ในข้อหา มีและพกพา ร้อยละ 22.3 รองลงมาเป็น ข้อหา ฆ่า และ พยายามฆ่า ร้อยละ 11.7 และ ข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 2.0 ส่วนอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน ส่วนใหญ่ใช้กระทำความผิด ในข้อหา มีและพกพา ร้อยละ 52.2 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 7.1 และข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 4.7 ตามลำดับ และ เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนกับอาวุธปืนที่มีทะเบียน พบว่า คดีในข้อหา มีและพกพา และ ข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ มีการใช้อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนมากกว่า อาวุธปืนที่มีทะเบียน อาจจะเป็นเนื่องจาก อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนนั้น กฎหมายจะเอาความผิดกับผู้กระทำความผิดได้ลำบาก เพราะไม่มีหลักฐานในการแสดงการเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น ผู้กระทำความผิดจึงมักจะนิยม มีและพกพาอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนไว้ใช้สำหรับกระทำความผิด แต่คดีในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า มีการใช้อาวุธปืนที่มีทะเบียนมากกว่าอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน ทั้งนี้ อาจเป็นเนื่องจากผู้กระทำความผิด มีและใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครอง เมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา ก็อาจจะนำอาวุธปืนนั้นมาใช้ในการกระทำความผิดได้ ซึ่งอาจจะเป็นการตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ที่จะกระทำความผิดนั้น

ตารางที่ 6 แสดงลักษณะของอาวูป็น จำแนกตาม ลักษณะความผิด

ช่วงระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-พ.ศ.2534)				
ลักษณะของอาวูป็น	รวม(ร้อยละ)			
	มีและพกพา ข่าและพยายามฆ่า ปล้นชิงลักทรัพย์			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	
อาวูป็นที่มีทะเบียน	467(22.3)	246(11.7)	41(2.0)	754(36.0)
อาวูป็นที่ไม่มีทะเบียน	1093(52.2)	148(7.1)	99(4.7)	1340(64.0)
รวม	1560(74.5)	394(18.8)	140(6.7)	2094(100.0)

$$X^2 = 147.1394 \quad df = 2 \quad P\text{-value} = 0.0000$$

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวูป็นมาใช้ในการกระทำความผิด

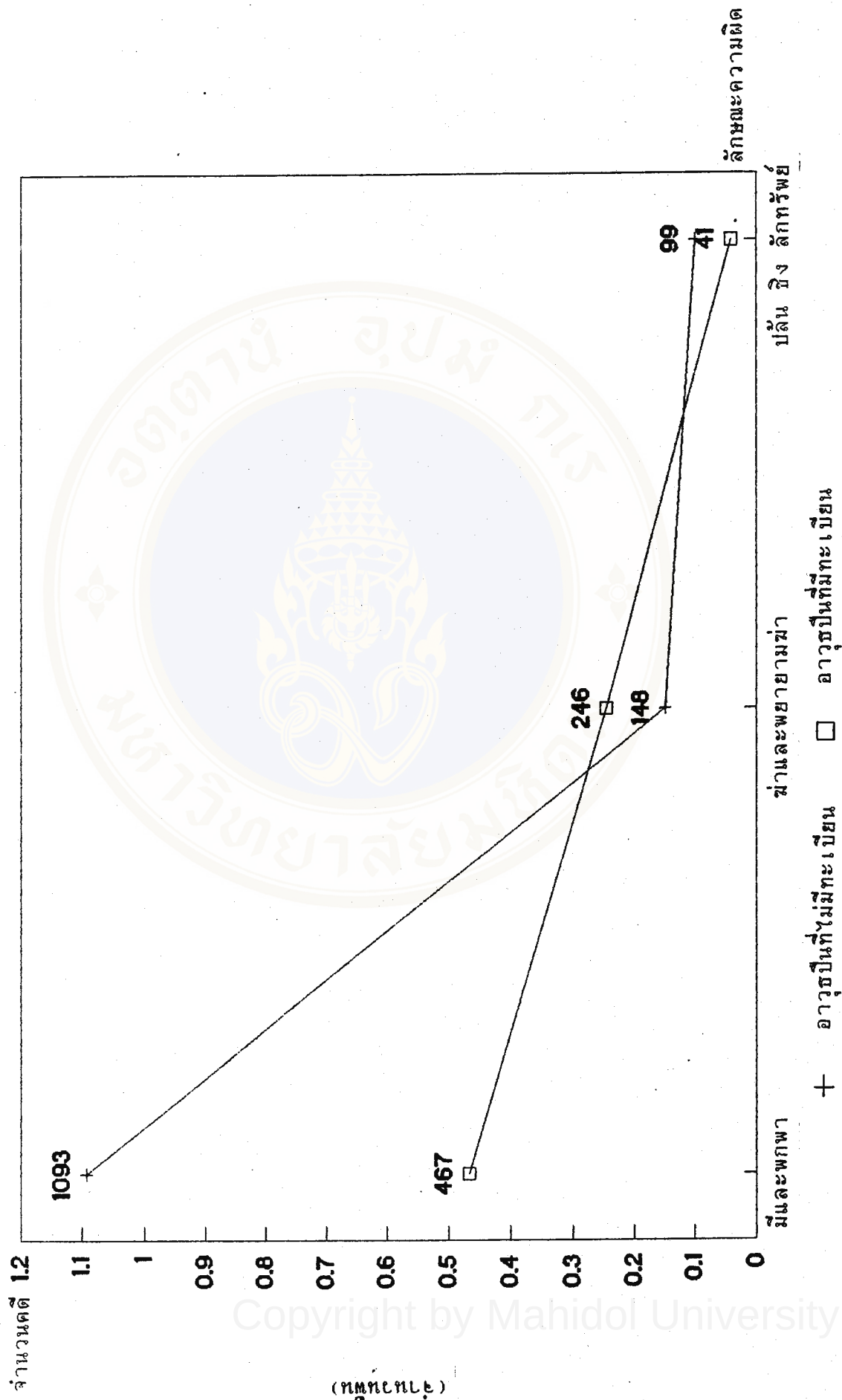
การวิเคราะห์นี้เพื่อจะได้ทราบถึง ลักษณะของผู้กระทำผิด ที่ได้ก่ออาชญากรรมขึ้นตามลักษณะความผิด และเพื่อจะได้ทราบถึง ลักษณะการกระทำความผิดที่มีผลต่อลักษณะความผิด ซึ่งผลจากการศึกษาปรากฏดังนี้

3.1 การวิเคราะห์ เพื่อศึกษาว่า ลักษณะของผู้กระทำความผิดมีผลต่อลักษณะความผิด หรือไม่

จากตารางที่ 7 เมื่อทำการวิเคราะห์ เพื่อศึกษาลักษณะผู้กระทำผิด ตามลักษณะความผิด ในตัวแปรแต่ละตัว คือ อาชีพ เพศ อายุ ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้

อาชีพ จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดที่เป็นประชาชนส่วนใหญ่จะกระทำความผิด ในข้อหาฆ่าและพกพา ร้อยละ 71.9 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 16.2 และข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 6.3 ตามลำดับ ส่วนที่เป็นทหาร มักจะกระทำความผิด ในข้อหาฆ่าและพกพา ร้อยละ 2.4 รองลงมาเป็น ข้อหา

แผนภูมิที่ 5 แสดงลักษณะของอาวุธปืน จำแนกตาม ลักษณะความผิด

ฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 0.7 และ ข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ ส่วนที่เป็นตำรวจนั้น ส่วนใหญ่จะกระทำผิด ในข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 1.3 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 0.8 และข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 0.05 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้น พอสรุปได้ว่า เมื่อทำการ เปรียบเทียบลักษณะความผิดของแต่ละกลุ่มอาชีพ จะพบว่า ประชาชน และ ทหาร ส่วนใหญ่มีการกระทำผิดในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า มากกว่าข้อหาอื่นๆ ในขณะที่ อาชีพตำรวจ ส่วนใหญ่จะกระทำผิดในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า มากกว่าข้อหาอื่นๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ตำรวจนั้นมีอาวุธปืนติดตัวตลอดเวลา โอกาสที่จะนำ อาวุธปืนมาก่อคดีอาชญากรรมมีได้มากกว่าอาชีพอื่นๆ

เพศ จากการศึกษาพบว่า ลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับเพศ จะมีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เพศชายจะกระทำผิดในลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน โดยกระทำผิด ในข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ที่สุด ร้อยละ 73.1 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 17.1 และ ข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 6.4 ตามลำดับ เช่นเดียวกันกับเพศหญิง จะกระทำผิดในลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน โดยกระทำผิด ในข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ที่สุด ร้อยละ 2.0 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 1.2 และ ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรวมทั้งสองเพศแล้ว พบว่า เพศชายมีการกระทำความผิด คดีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับ อาวุธปืน มากกว่า เพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Scheter (28) ดังนั้น การก่ออาชญากรรมชนิดที่ค่อนข้างรุนแรง เพศหญิงจึงมีน้อยกว่าเพศชาย

อายุ จากการศึกษาพบว่า ลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับอายุ จะมีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ผู้กระทำผิดในกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ส่วนใหญ่กระทำผิด ในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 14.6 รองลงมาเป็นข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 2.4 และ ข้อหาฆ่าและพยายาม

ฆ่า ร้อยละ 2.0 ตามลำดับ ในทำนองเดียวกับผู้กระทำผิดในกลุ่มอายุ 20-24 ปี กล่าวคือ ร้อยละ 14.0 ร้อยละ 1.6 และร้อยละ 1.5 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาผู้กระทำผิด ในกลุ่มอายุ 25-30 ปี พบว่าผู้กระทำผิดใน ข้อหาฆ่าและพหุพามาากที่สุด ร้อยละ 17.3 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 2.5 และข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 1.2 ในกลุ่มอายุ 30-34 ปี ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิด ใน ข้อหาฆ่าและพหุพา ร้อยละ 14.4 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 2.7 และ ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 0.4 เช่นเดียวกันกับที่พบผู้กระทำผิด ในกลุ่มอายุ 35-39 ปี กล่าวคือ ร้อยละ 8.6 ร้อยละ 3.0 และ ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ ส่วนผู้กระทำผิด ในกลุ่มอายุ 40-44 ปี และ กลุ่มอายุ 45 ปี ขึ้นไป พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิด ในข้อหา ฆ่าและพหุพา ร้อยละ 4.0 และ ร้อยละ 5.6 ตามลำดับ รองลงมาเป็น ข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 1.5 และ ร้อยละ 2.1 ส่วน ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ไม่มีการกระทำผิด ในกลุ่มอายุทั้ง 2 กลุ่มนี้ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ เพื่อหาความแตกต่างของผู้กระทำผิดในแต่ละกลุ่ม อายุที่ได้กระทำผิดอาชญากรรมเกี่ยวกับอาวุธปืน พบว่า กลุ่มวัยรุ่นจะกระทำความ ผิดในคดีเกี่ยวกับการปล้น ชิง ลักทรัพย์ มากกว่า กลุ่มอายุอื่นๆ น่าจะเป็นเพราะ ว่า กลุ่มวัยรุ่นมักจะกระทำความ ผิด เพื่อหวังในทรัพย์สิน หรือ เป็นการกระทำความ ผิด เพื่อ ประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ส่วนในคดีเกี่ยวกับการฆ่าและพยายามฆ่า พบมากในกลุ่ม ผู้ใหญ่ ซึ่งมักจะก่ออาชญากรรมที่ค่อนข้างจะเกี่ยวกับความเกิ่บกดทางอารมณ์ ส่วน ในคดีข้อหา ฆ่าและพหุพา พบมากในกลุ่มวัยหนุ่ม ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก การพหุพา อาวุธปืน แสดงถึงความมีอำนาจ และ ความเหนือกว่าผู้อื่น นั่นเอง จึงทำให้คดี ในข้อหา ฆ่าและพหุพา พบมากในกลุ่มนี้

ตารางที่ 7 แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิด จำแนกตาม ลักษณะความผิด

ช่วงระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-พ.ศ.2534)				
ลักษณะของ				รวม(ร้อยละ)
ผู้กระทำความผิด	มีและพกพา	ฆ่าและพยายามฆ่า	ปล้นชิงลักทรัพย์	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	
<u>อาชีพ (1)</u>				
ประชาชน	1483(71.9)	334(16.2)	130(6.3)	1947(94.4)
ทหาร	50(2.4)	15(0.7)	5(0.2)	70(3.4)
ตำรวจ	17(0.8)	27(1.3)	1(0.05)	45(2.2)
รวม	1550(75.2)	376(18.2)	136(6.6)	2062(100.0)
<u>เพศ (2)</u>				
ชาย	1510(73.1)	354(17.1)	132(6.4)	1996(96.6)
หญิง	42(2.0)	25(1.2)	5(0.2)	71(3.4)
รวม	1552(75.1)	379(18.3)	137(6.6)	2067(100.0)
<u>อายุ (3)</u>				
ต่ำกว่า 20 ปี	169(14.6)	23(2.0)	28(2.4)	220(19.0)
20-24 ปี	162(14.0)	19(1.6)	17(1.5)	198(17.1)
25-29 ปี	200(17.3)	29(2.5)	14(1.2)	243(21.0)
30-34 ปี	167(14.4)	31(2.7)	5(0.4)	203(17.6)
35-39 ปี	99(8.6)	35(3.0)	6(0.5)	140(12.1)
40-44 ปี	46(4.0)	17(1.5)	-	63(5.4)
45 ปีขึ้นไป	65(5.6)	24(2.1)	-	89(7.7)
รวม	908(78.5)	178(15.4)	70(6.1)	1156(100.0)

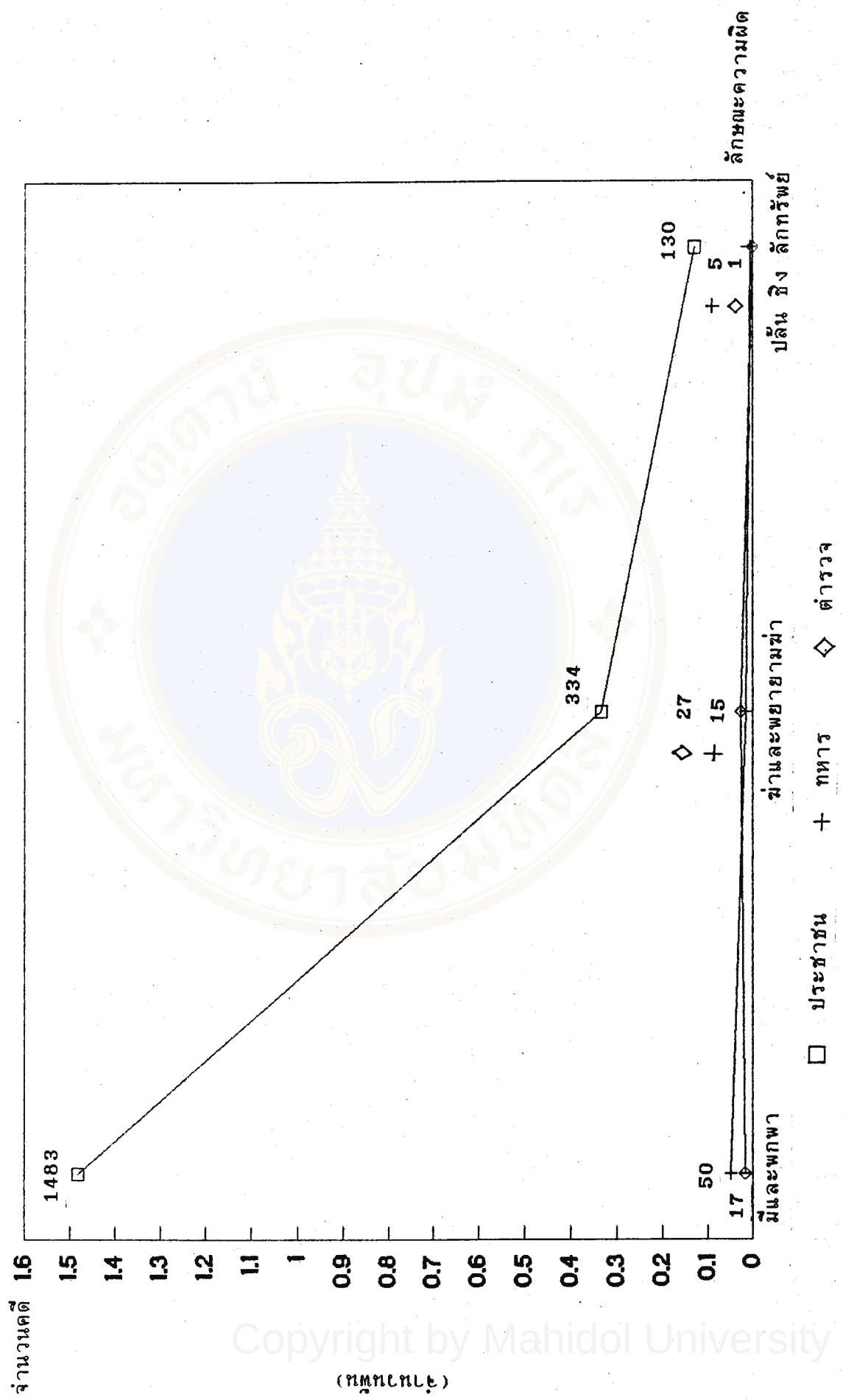
(1) ไม่แสดงค่า χ^2 เนื่องจากจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 5 มากกว่า 20 %

ของจำนวนตัวอย่างในตารางไขว้แต่ละช่อง

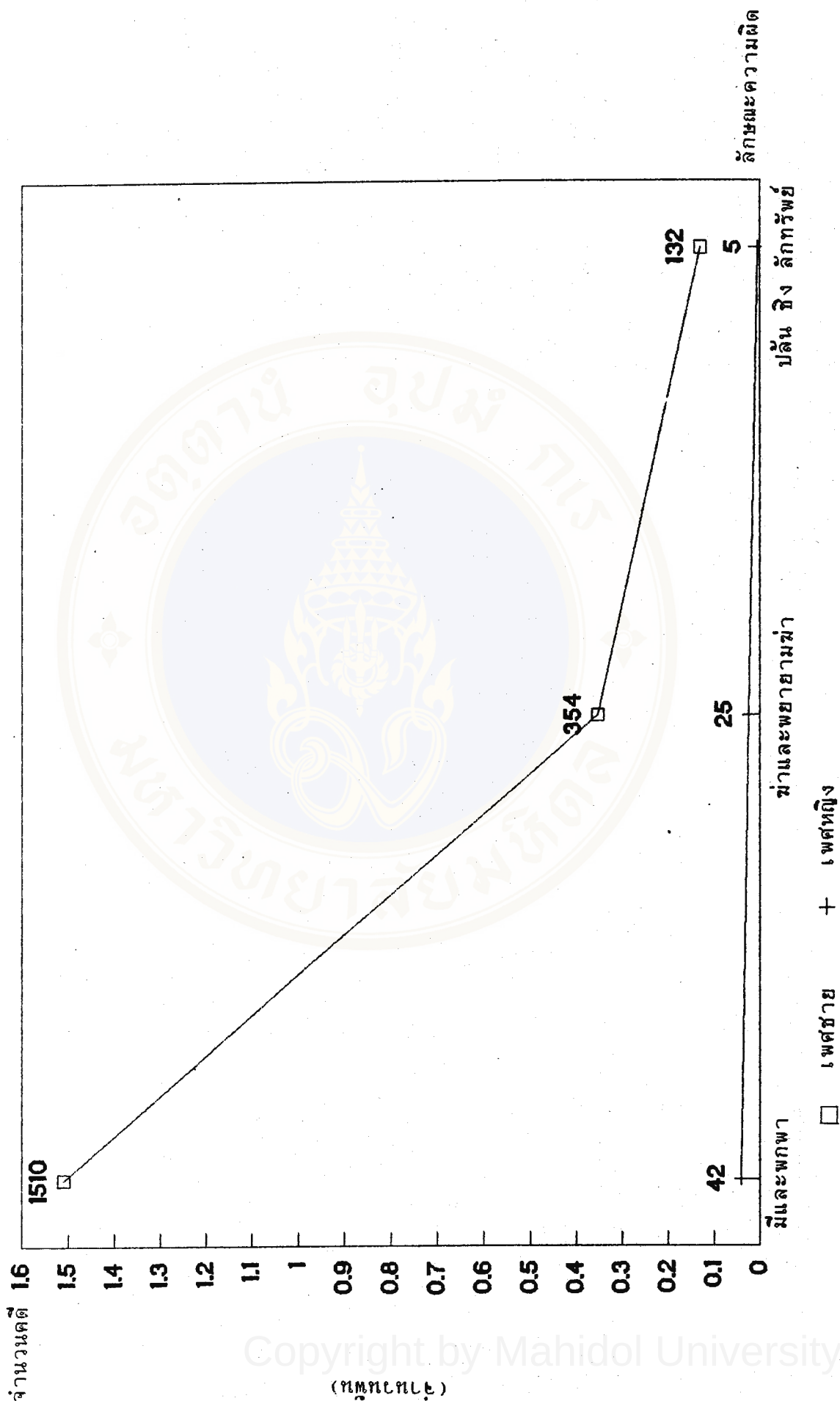
(2) $\chi^2 = 14.00450$ df = 2 P-value = 0.0000

(3) $\chi^2 = 66.71276$ df = 12 P-value = 0.0000

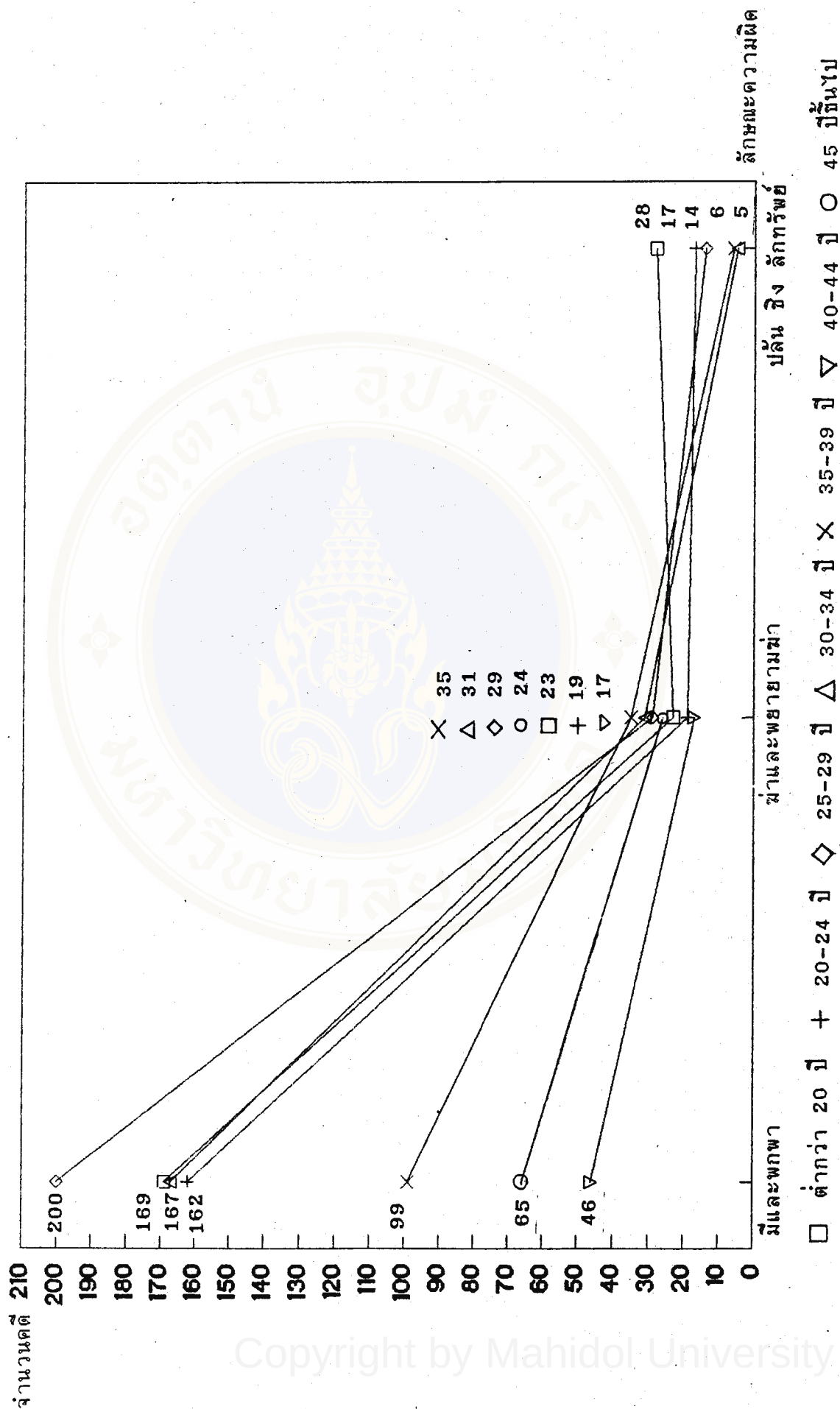
แผนภูมิที่ 6 แสดงลักษณะของผู้กระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ จำแนกตาม ลักษณะความผิด

แผนภูมิที่ 7 แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับเพศ จำแนกตาม ลักษณะความผิด

แผนภูมิที่ 8 แสดงลักษณะของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอายุ จำแนกตาม ลักษณะความผิด

3.2 การวิเคราะห์เพื่อศึกษาว่า ลักษณะของการกระทำผิด มีผลต่อ ลักษณะความผิด หรือไม่

จากตารางที่ 8 เมื่อทำการวิเคราะห์เพื่อศึกษาลักษณะการกระทำผิดตาม ลักษณะความผิด ในตัวแปรแต่ละตัว คือ เวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ สถานที่พบของกลาง ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้

เวลาที่เกิดเหตุ จากการศึกษา คดีอาชญากรรม ที่มีการใช้ อาวุธปืนในการ กระทำความผิด พบว่า ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ในช่วงเวลา 24.00 - 06.00 น. เป็นช่วงเวลาที่มีการกระทำความผิด ในข้อหาฆ่าและพกพาอาวุธปืน ร้อยละ 23.1 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่า และ พยายามฆ่า ร้อยละ 6.4 และ ข้อหาปล้น ซึ่ง ลักทรัพย์ ร้อยละ 2.0 ในทำนองเดียวกันช่วงเวลา 18.00-24.00 น. กล่าวคือ ร้อยละ 18.8 ร้อยละ 8.2 และ ร้อยละ 2.1 ตามลำดับ และ เช่นเดียวกันกับ ช่วงเวลา 12.00 - 18.00 น. กล่าวคือ ร้อยละ 15.7 ร้อยละ 2.6 และ ร้อยละ 1.8 ตามลำดับ และในช่วงเวลา 06.00-12.00 น. คือ ร้อยละ 15.7 ร้อยละ 2.5 และร้อยละ 1.2 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อหาความ แตกต่างของ ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ แต่ละช่วง ที่มีการกระทำความผิด เกี่ยวกับอาวุธปืน พบว่า ช่วงเวลา 6.00 - 12.00 น. และช่วงเวลา 12.00 - 18.00 น. นั้น อัตราการเกิดคดีแต่ละประเภทไม่มีความแตกต่างกันมากนัก โดยพบว่ามีอัตราการ เกิดคดี ในข้อหาฆ่า และพกพาอาวุธปืน สูงกว่า คดีประเภทอื่น ส่วนในช่วงเวลา 18.00-24.00 น. และช่วงเวลา 24.00-06.00 น. พบว่าอัตราการเกิดคดีสูง ขึ้น โดยพบในช่วงเวลา 18.00-24.00 น. จะมีอัตราการเกิดคดีฆ่าและพยายาม ฆ่าสูงกว่าช่วงเวลาอื่นๆ น่าจะเป็นเพราะว่าช่วงเวลาดังกล่าวสะดวกต่อการกระ ทำความผิด และง่ายต่อการหลบหนี เพราะเป็นช่วงเวลากลางคืน นอกจากนี้ยัง พบว่าช่วงเวลา 24.00-06.00 น. นั้นมีการเกิด คดีในข้อหาฆ่าและพกพาในอัตรา สูงกว่าช่วงเวลาอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงเวลาดังกล่าวผู้กระทำความผิด มักจะออก เที่ยว หรือ ออกไปกระทำความผิด โดยนำเอาอาวุธปืนพกพาติดตัวไปด้วย

สถานที่เกิดเหตุ จากการศึกษา คดีอาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด พบว่า สถานที่เกิดเหตุ จะมีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่าอาคารบ้านพักส่วนใหญ่มักจะเกิดคดีอาชญากรรม ที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ในข้อหามีและพกพา ร้อยละ 27.9 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 8.2 และ ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 2.3 ตามลำดับ ในทำนองเดียวกัน บริเวณที่สาธารณะในอาคาร กล่าวคือ ร้อยละ 17.5 ร้อยละ 5.4 และ ร้อยละ 1.5 ตามลำดับ ส่วนบริเวณที่สาธารณะนอกอาคาร มีการกระทำความผิด ในข้อหามีและพกพา มากที่สุด ร้อยละ 29.0 รองลงมาเป็นข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 5.4 และข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 2.8 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ เพื่อหาความแตกต่างของ สถานที่เกิดเหตุ ที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน พบว่า คดีในข้อหา มีและพกพา กับคดีในข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ มีอัตราการเกิดคดีสูง ในบริเวณที่สาธารณะนอกอาคาร ในขณะที่ คดีในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า มีอัตราการเกิดคดีสูงในบริเวณอาคารบ้านพัก

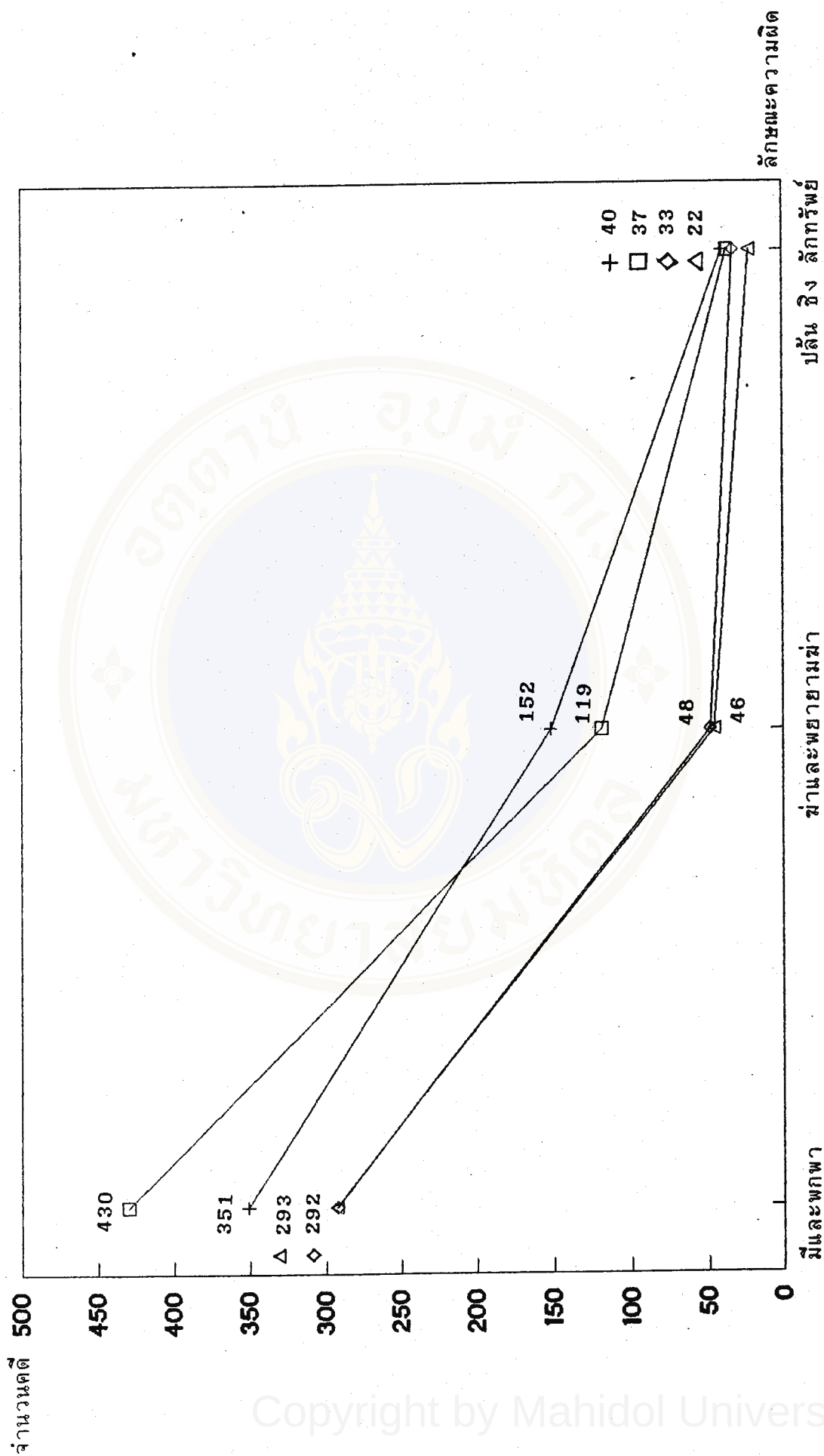
สถานที่พบของกลาง จากการศึกษา คดีอาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด พบว่า สถานที่พบของกลาง จะมีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.0000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ กล่าวคือ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ส่วนใหญ่ บ้านพัก/ห้องพัก เป็นสถานที่ที่พบของกลางในข้อหามีและพกพา ร้อยละ 20.4 รองลงมาเป็นข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 4.4 และ ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 1.1 ตามลำดับ ในทำนองเดียวกัน ในยานพาหนะ กล่าวคือ ร้อยละ 8.4 ร้อยละ 0.4 และ ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ ส่วนที่ตัวผู้ต้องหา พบของกลาง ในข้อหามีและพกพามากที่สุด ร้อยละ 46.0 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 7.4 และ ข้อหาปล้น ชิง ลักทรัพย์ ร้อยละ 4.0 ตามลำดับ แต่กรณีที่ผู้ต้องหามอบให้ หรือ ผู้อื่นมอบให้ ส่วนใหญ่จะพบ ในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า ร้อยละ 4.9 รองลงมาเป็น ข้อหา มีและพกพา ร้อยละ 1.0 และ ข้อหา ปล้น

ซึ่ง ลักทรีพธ์ ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ ส่วนบริเวณที่สาธารณะ ส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่พบของกลาง ในข้อหามีและพกพา ร้อยละ 0.5 รองลงมาเป็น ข้อหาฆ่า และพยายามฆ่า ร้อยละ 0.3 และ ข้อหา ปล้น ซึ่ง ลักทรีพธ์ ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้น พอสรุปได้ว่า คดีในข้อหา มีและพกพา พบของกลาง ที่ตัวผู้ต้องหา มากที่สุด รองลงมา พบ ในบ้านพัก/ห้องพัก และ ในยานพาหนะ ตามลำดับ อาจจะเนื่องมาจาก ผู้กระทำความผิด ส่วนใหญ่ นิยมพกพาอาวุธปืนติดตัวไปด้วย หรือ อาจจะไว้ในยานพาหนะ เพื่อสำหรับไว้ป้องกันตนเอง และ ทรัพย์สิน แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตรวจค้นเสียก่อน จึงถูกจับในข้อหามีและพกพาอาวุธปืนโดยไม่มีใบอนุญาตพกพา ส่วนคดีในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า และ คดีในข้อหา ปล้น ซึ่ง ลักทรีพธ์ ส่วนใหญ่จะพบของกลาง ที่ตัวผู้ต้องหา เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 8 แสดงลักษณะของการกระทำความผิด จำแนกตาม ลักษณะความผิด

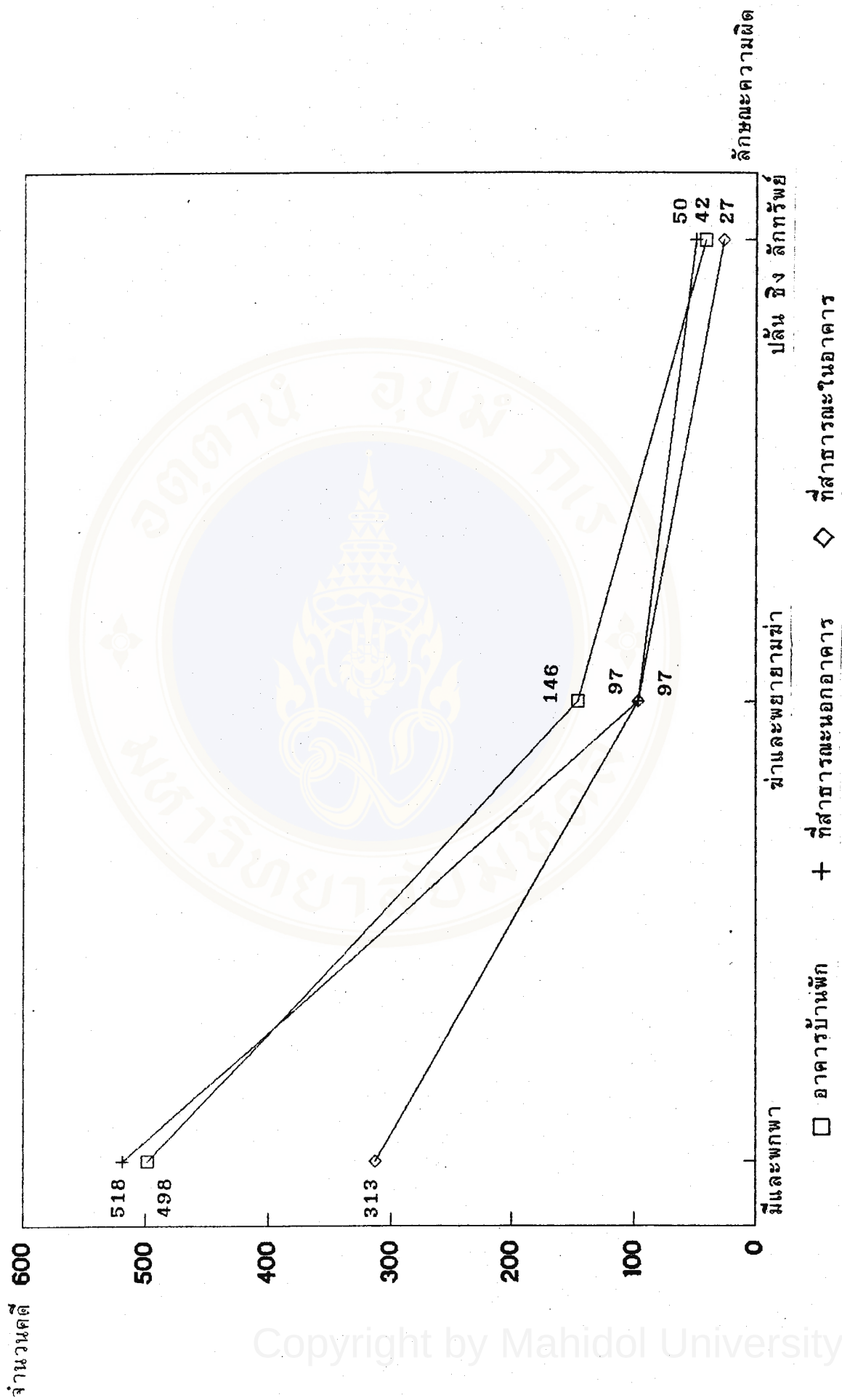
ช่วงเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-พ.ศ.2534)				
ลักษณะของ				รวม(ร้อยละ)
การกระทำผิด	มีและพกพา	ฆ่าและพยายามฆ่า	ปล้นชิงลักทรัพย์	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	
<u>เวลาที่เกิดเหตุ (1)</u>				
24.00-06.00 น.	430(23.1)	119(6.4)	37(2.0)	586(31.5)
18.00-24.00 น.	351(18.8)	152(8.2)	40(2.1)	543(29.1)
12.00-18.00 น.	292(15.7)	48(2.6)	33(1.8)	373(20.0)
06.00-12.00 น.	293(15.7)	46(2.5)	22(1.2)	361(19.4)
รวม	1366(73.3)	365(19.6)	132(7.1)	1863(100.0)
<u>สถานที่เกิดเหตุ (2)</u>				
อาคารบ้านพัก	498(27.9)	146(8.2)	42(2.3)	686(38.4)
ที่สาธารณะนอกอาคาร	518(29.0)	97(5.4)	50(2.8)	665(37.2)
ที่สาธารณะในอาคาร	313(17.5)	97(5.4)	27(1.5)	437(24.4)
รวม	1329(74.3)	340(19.0)	119(6.7)	1788(100.0)
<u>สถานที่พบของกลาง (3)</u>				
ที่ตัวผู้ต้องหา	914(46.0)	148(7.4)	79(4.0)	1141(57.4)
บ้านพัก/ห้องพัก	405(20.4)	88(4.4)	21(1.1)	514(25.8)
ผู้ต้องหา/ผู้อื่นมอบให้	20(1.0)	97(4.9)	18(0.9)	135(6.8)
ในยานพาหนะ	168(8.4)	7(0.4)	5(0.2)	180(9.0)
ที่สาธารณะ	10(0.5)	6(0.3)	5(0.2)	21(1.0)
รวม	1517(76.3)	346(17.4)	128(6.4)	1991(100.0)
(1)	$\chi^2 = 49.51129$	$df = 6$	$P\text{-value} = 0.0000$	
(2)	$\chi^2 = 14.07242$	$df = 4$	$P\text{-value} = 0.0000$	
(3)	$\chi^2 = 367.89834$	$df = 8$	$P\text{-value} = 0.0000$	

แผนภูมิที่ 9 แสดงลักษณะของการกระจายความถี่ที่เกี่ยวข้องกับเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตาม ลักษณะความผิด

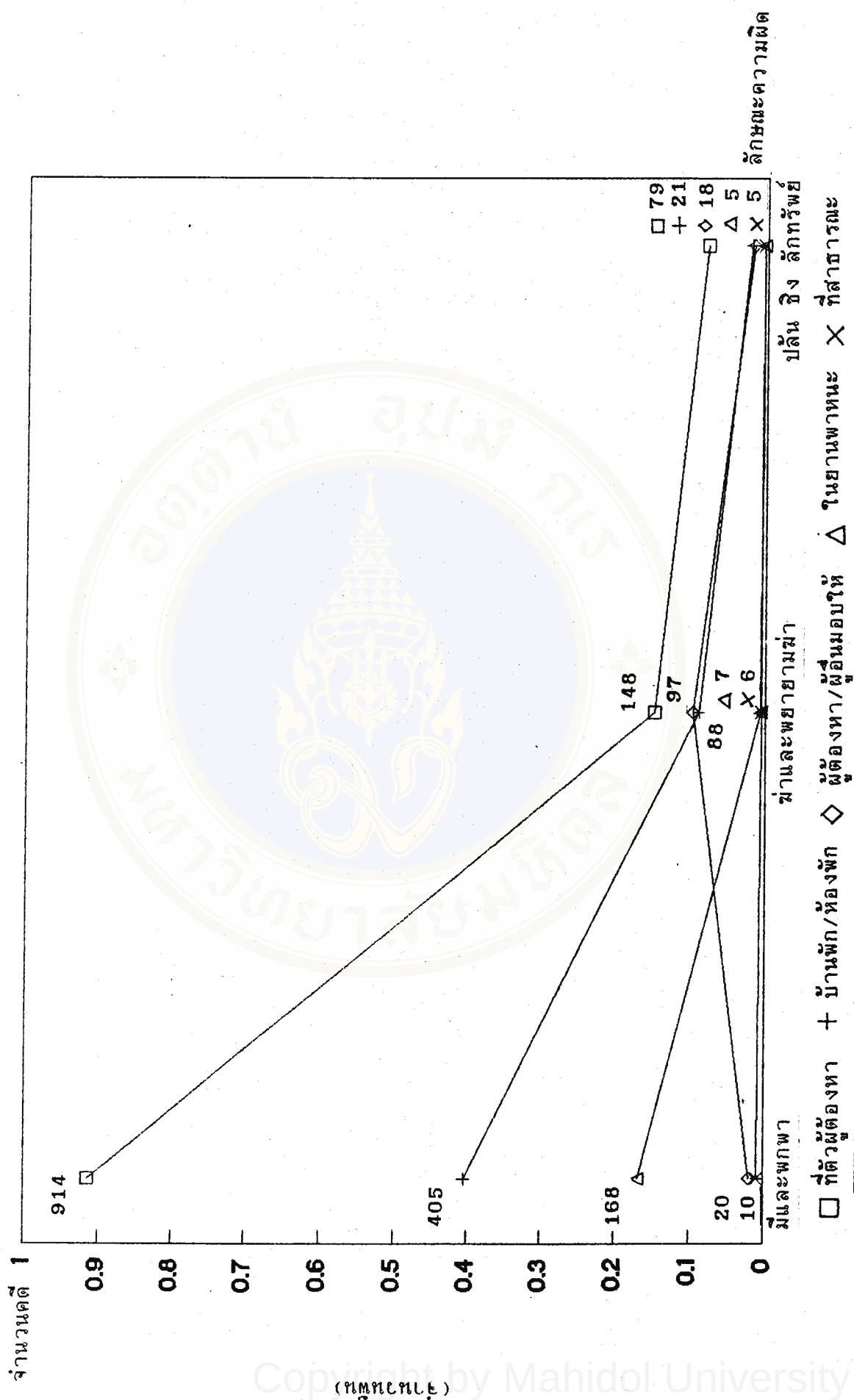

□ เวลา 24.00-06.00 น. + เวลา 18.00-24.00 น. ◇ เวลา 12.00-18.00 น. △ เวลา 06.00-12.00 น.

แผนภูมิที่ 10 แสดงลักษณะของการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตาม ลักษณะความผิด

แผนภูมิที่ 11 แสดงลักษณะของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นที่เกี่ยวกับสถานที่พบของกลาง จำแนกตาม ลักษณะความผิด

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย ที่มีความเจริญมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ของประเทศเป็นอย่างมาก อันเป็นเหตุก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา และปัญหาอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิดเป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสวัสดิภาพ ความเป็นอยู่ของประชาชน ผู้วิจัยได้เลือกจังหวัดกรุงเทพมหานครที่มีทั้งความเจริญ และการเกิดอาชญากรรมที่มีมากมาเป็นแหล่งในการศึกษาวิเคราะห์การใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดแต่ละประเภท ซึ่งจะให้ทราบถึง ลักษณะของอาวุธปืน จะมีผลต่อการนำไปใช้ในลักษณะความผิด ที่แตกต่างกัน และ ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการใช้อาวุธปืน ในการกระทำความผิด ที่แตกต่างกัน ของผู้ก่ออาชญากรรม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพื่อที่กรมตำรวจจะได้วางแผนนโยบายในการป้องกันและปราบปรามการก่ออาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานครอันจะเป็นประโยชน์ต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาลักษณะของอาวุธปืนจะมีผลต่อการนำไปใช้ในลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน อาชีพ เพศ อายุ เวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ และ สถานที่พบของกลาง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดที่แตกต่างกัน ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ข้อมูลคดีอาชญากรรมที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิดในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษาข้อมูลในช่วงระหว่าง วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2532 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2534 จำนวนทั้งสิ้น 2253 คดี

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Science) การแสดงผล ลักษณะทั่วไปของข้อมูลใช้ค่าอัตราส่วน และค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนการวิเคราะห์ความแตกต่างของลักษณะของอาวุธปืน ตามลักษณะความผิด และ ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะความผิดใช้การทดสอบ ไค - สแควร์ (Chi - Square) โดยแสดงผลในรูปของตารางไขว้ (Crosstabs)

สรุปผลการวิจัย ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. ลักษณะข้อมูลทั่วไป

1.1 ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532-พ.ศ.2534) คดีที่ใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เกิดคดีมากที่สุด ในช่วงเดือน มิถุนายน ร้อยละ 9.8 และเกิดคติน้อยที่สุดในช่วงเดือน สิงหาคม ร้อยละ 6.4 โดยคดีส่วนใหญ่จะเป็นคดีเกี่ยวกับการมีและพกพาอาวุธปืน ร้อยละ 69.3 รองลงมาเป็น คดีฆ่า และ พยายามฆ่า ร้อยละ 17.5 คดีปล้น ซึ่ง ลักทรัพย์ ร้อยละ 6.4 คิดเป็นอัตราส่วน คดีการมีและพกพา คดีฆ่าและพยายามฆ่า และ คดีปล้น ซึ่ง ลัก ทรัพย์ เท่ากับ $1 : 0.25 : 0.09$ ตามลำดับ เป็นคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลใต้ ร้อยละ 24.3 เป็นคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลเหนือ ร้อยละ 45.5 เป็นคดีที่เกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลธนบุรี ร้อยละ 26.5 คิดเป็นอัตราส่วนของสถานีตำรวจนครบาลใต้ เหนือ และธนบุรี เท่ากับ $0.53 : 1 : 0.58$ ตามลำดับ

1.2 ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532-พ.ศ.2534) อาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ใช้กันมากที่สุด คือ ปืนพกรีวอลเวอร์ ร้อยละ 37.4 รองลงมาคือ ปืนพกลูกซอง ร้อยละ 27.9 และ ปืนพกออโตเมติก ร้อยละ 24.8 คิดเป็น อัตราส่วน ปืนพกรีวอลเวอร์ ปืนพกลูกซอง และ ปืนพกออโตเมติก เท่ากับ $1 : 0.75 : 0.66$ ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ของอาวุธปืน ที่ใช้กระทำความผิด เป็นอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน ร้อยละ 54.4 รองลงมาเป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียน ร้อยละ 36.0 คิดเป็นอัตราส่วน อาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน และ อาวุธปืนที่มีทะเบียน เท่ากับ $1 : 0.66$ ตามลำดับ

1.3 ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532-พ.ศ.2534) ผู้กระทำความผิด ในคดีเกี่ยวกับอาวุธปืน ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ เป็นประชาชน ร้อยละ 92.8 รองลงมาเป็นทหาร ร้อยละ 3.5 และ เป็นตำรวจ ร้อยละ 2.1 คิดเป็นอัตราส่วน ประชาชน ทหาร และ ตำรวจ เท่ากับ $1 : 0.04 : 0.02$ ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ของผู้กระทำความผิด มีอายุช่วงระหว่าง 25-29 ปี ร้อยละ 11.2 และ เป็นเพศชาย ร้อยละ 94.9 เป็นเพศ

หญิง ร้อยละ 3.6 คิดเป็นอัตราส่วน เพศชาย ต่อ เพศหญิง เท่ากับ 1 : 0.04 ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ อัมพ พุ่มารุง (28)

1.4 ในช่วงระยะเวลา 3 ปี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532-พ.ศ.2534) การกระทำคามผิด ในคดีเกี่ยวกับอาชญากรรม ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยส่วนใหญ่ ผู้กระทำความผิดมักจะกระทำความผิด ในช่วงเวลา 24.00-06.00 น. ร้อยละ 31.5 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ตึกมากแล้ว โดยจะกระทำผิดในอาคารบ้านพัก มากที่สุด ร้อยละ 38.4 รองลงมา เป็นที่สาธารณะนอกอาคาร ร้อยละ 37.2 และเป็นที่สาธารณะในอาคาร ร้อยละ 24.4 คิดเป็นอัตราส่วน อาคารบ้านพัก ที่สาธารณะนอกอาคาร และ ที่สาธารณะในอาคาร เท่ากับ 1 : 0.97 : 0.64 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า ของกลางคือ อาวุธปืนที่ผู้กระทำความผิดใช้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับอาชญากรรม มักจะพบ ที่ตัวผู้ต้องหา มากที่สุด ร้อยละ 57.4 รองลงมา เป็น ที่บ้านพักของผู้ต้องหา ร้อยละ 25.8 ในยานพาหนะ ร้อยละ 9.0 ผู้ต้องหา มอบให้/ผู้อื่นมอบให้ ร้อยละ 6.8 และในที่สาธารณะ ร้อยละ 1.0 คิดเป็นอัตราส่วน เท่ากับ 1 : 0.45 : 0.16 : 0.12 : 0.02 ตามลำดับ.

2. การวิเคราะห์ลักษณะของอาชญากรรมที่เป็นตัวบ่งชี้ลักษณะความผิด

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของอาชญากรรมที่ใช้ในการกระทำความผิดกับลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะของอาชญากรรม มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P-value = 0.0000) กล่าวคือ การกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรม ในข้อหา มีและพกพา มีการใช้อาชญากรรมที่มีทะเบียน และ อาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน ในอัตราส่วน อาชญากรรมที่มีทะเบียน ต่อ อาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน เท่ากับ 0.43 : 1 โดยใช้โปรแกรมลูกของขนาด 12 มากที่สุด (ดูภาคผนวก ข.7) ส่วนคดีในข้อหา ข่าและพยายามข่า มีการใช้อาชญากรรมที่มีทะเบียน และอาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน ในอัตราส่วน อาชญากรรมที่มีทะเบียน ต่ออาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน เท่ากับ 1 : 0.60 โดยใช้โปรแกรมลูกของขนาด .38 (พิเศษ) มากที่สุด (ดูภาคผนวก ข.7) สำหรับคดีในข้อหา ปล้น ซึ่งลักทรัพย์ มีการใช้ อาชญากรรมที่มีทะเบียน และ อาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน ในอัตราส่วน อาชญากรรมที่มีทะเบียน ต่อ อาชญากรรมที่ไม่มีทะเบียน เท่ากับ 0.41 : 1 โดยใช้

เป็นพกริ้วอลเวอร์ ขนาด .38 (พิเศษ) มากที่สุด (ดูภาคผนวก ข.7)

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการนำอาวุธปืนมาใช้ในการกระทำความผิด

3.1 การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของผู้กระทำความผิด กับ ลักษณะความผิด ที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะของผู้กระทำความผิด มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} = 0.0000$) กล่าวคือ คดีในข้อหา มีและพกพา มีผู้กระทำความผิด ส่วนใหญ่ เป็น ประชาชน ร้อยละ 71.9 รองลงมาเป็น ทหาร ร้อยละ 2.4 และ ตำรวจ ร้อยละ 0.8 คิดเป็นอัตราส่วน ประชาชน ทหาร และ ตำรวจ เท่ากับ $1 : 0.03 : 0.01$ ตามลำดับ โดยที่ ผู้กระทำความผิด เป็นเพศชาย ร้อยละ 73.1 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 2.0 คิดเป็นอัตราส่วน เพศชายต่อเพศหญิง เท่ากับ $1 : 0.03$ และ พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 25-29 ปี ร้อยละ 17.3 ส่วนคดีในข้อหา ฆ่าและพยายามฆ่า มีผู้กระทำความผิด เป็นประชาชน ร้อยละ 16.2 เป็นทหาร ร้อยละ 0.7 และเป็นตำรวจ ร้อยละ 1.3 คิดเป็นอัตราส่วน ประชาชน ทหาร และ ตำรวจ เท่ากับ $1 : 0.04 : 0.08$ ตามลำดับ โดยที่ผู้กระทำความผิดเป็น เพศชาย ร้อยละ 17.1 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 1.2 คิดเป็นอัตราส่วน เพศชาย ต่อเพศหญิง เท่ากับ $1 : 0.07$ และ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 35-39 ปี ร้อยละ 3.0 สำหรับคดีในข้อหา ปล้นชิง ลักทรัพย์ พบว่า ผู้กระทำความผิดที่เป็นประชาชน ร้อยละ 6.3 เป็นทหาร ร้อยละ 0.2 และเป็นตำรวจ ร้อยละ 0.05 คิดเป็นอัตราส่วน ประชาชน ทหาร และ ตำรวจ เท่ากับ $1 : 0.03 : 0.01$ ตามลำดับ โดยเป็น เพศชาย ร้อยละ 6.4 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 0.2 คิดเป็นอัตราส่วน เพศชาย ต่อ เพศหญิง เท่ากับ $1 : 0.03$ และ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี

3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำความผิดกับ ลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่าลักษณะของการกระทำความผิด มีผลต่อ ลักษณะความผิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} = 0.0000$) กล่าวคือ ในช่วงเวลา 24.00-06.00 น. เป็นช่วงเวลาที่มีการกระทำความผิดในข้อหา มีและพกพา มากที่สุด ร้อยละ 23.1 โดยมักจะเกิดเหตุ บริเวณที่สาธารณะนอกอาคาร ร้อยละ 29.0 และ โดยส่วนใหญ่ จะพบของกลาง ที่ตัว

ผู้ต้องหา ร้อยละ 46.0 ส่วนในช่วงเวลา 18.00-24.00 น. เป็นช่วงเวลาที่มีการกระทำความผิด ในข้อหา ข่มขืนและพยายามข่มขืน มากที่สุด ร้อยละ 8.2 โดยมักจะเกิดเหตุ ที่ อาคารบ้านพัก ร้อยละ 8.2 และ ส่วนใหญ่ จะพบของกลาง ที่ตัวผู้ต้องหา ร้อยละ 7.4 สำหรับคดี ในข้อหา ปล้น ชิง ลักทรัพย์ นั้น มักจะเกิดเหตุ ในช่วงเวลา 18.00-24.00 น. ร้อยละ 2.1 โดยมักจะเกิดเหตุ บริเวณ ที่สาธารณะนอกอาคาร ร้อยละ 2.8 และ ส่วนใหญ่จะพบของกลางที่ตัวผู้ต้องหา ร้อยละ 4.0 เช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ ในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบลักษณะโดยทั่วไปของการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านนโยบายและมาตรการป้องกันอาชญากรรม

ในปัจจุบันนี้ ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาสังคมที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ ปัญหาอาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิด ซึ่งรัฐบาลโดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทย และกรมตำรวจ ก็ได้คำนึงถึงปัญหาอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนกระทำความผิดนี้ และได้มีการกำหนดมาตรฐานและนโยบายในการป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้ เช่นการกำหนดนโยบายเขตปลอดอาวุธปืน ในช่วงปี พ.ศ. 2533 ทำให้แนวโน้มการเกิดคดีมีอัตราลดลง จึงควรให้มีการกำหนดนโยบายเช่นนี้เพื่อให้บังเกิดความสงบสุขในสังคมโดยรวม และเป็นการเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยทั่วไป โดยเฉพาะ กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย ซึ่งผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ลักษณะของอาวุธปืนที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อลักษณะความผิด ที่แตกต่างกัน ฉะนั้นการที่จะลดปัญหาอาชญากรรม ที่มีการใช้อาวุธปืนที่เกิดขึ้นให้บรรลุลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ ควรจะได้มีการวางมาตรการควบคุม การมีและพกพาอาวุธปืนที่มีทะเบียน และไม่มีทะเบียน ให้เข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่นิยมใช้พกพาเป็นจำนวนมาก

มาก นอกจากนั้นการวิจัยถึง ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน พบว่า เพศ อายุ ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ และ สถานที่พบของกลาง ที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อลักษณะความผิดที่แตกต่างกัน จึงควรมีนโยบายป้องกันการเกิดคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับอาวุธปืน โดยให้มีการพิจารณาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดคดีอาชญากรรมดังกล่าว แล้วจึงทำการป้องกัน และ ปรามปรามการเกิดคดี โดยตำรวจในท้องที่ หรือ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อความสงบสุขของประชาชน ในแต่ละท้องที่ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการป้องกันการเกิดอาชญากรรมดังกล่าวขึ้นได้

2. ด้านการวิจัย

2.1 ควรจะให้มีการวิจัยขยายผลออกไป ในเขตจังหวัดภาคต่างๆ ของประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการป้องกัน และปรามปรามอาวุธปืนประเภทต่าง ๆ ที่มีใช้ในการกระทำความผิด ในเขตจังหวัดภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย

2.2 ควรจะให้มีการวิจัย เกี่ยวกับการใช้อาวุธปืนเถื่อนและอาวุธปืนสงครามในการกระทำความผิด ในจังหวัดภาคต่างๆ ของประเทศไทย เพื่อจะได้นำมาใช้ในการศึกษาแนวทางป้องกันและปรามปรามการนำอาวุธปืนเถื่อน และอาวุธปืนสงครามมาใช้ก่ออาชญากรรม ให้ได้ผล

2.3 ควรจะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อจะได้สามารถนำข้อมูลดังกล่าว มาทำการวิเคราะห์ในส่วนที่เป็นประโยชน์ได้ง่าย และรวดเร็วยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

1. กานดา พูนลาภทวี. สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : พลิกร์เซ็นเตอร์ การพิมพ์, 2530 : 1-9.
2. เตริยม ตันติเวชกุล. คู่มืออาวุธปืน ฉบับกฎหมาย และ การบำรุงรักษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สุตรไพศาลการพิมพ์, 2532 : 4-22.
3. ทศนะ สุวรรณจุฑะ. นิติเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : หจก.ธรรมสาร จำกัด, 2532 : 98-126.
4. ประชุม สถาปิตานนท์. แผนบทเรียนหลักสูตรวิทยาการตำรวจ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานวิทยาการตำรวจ, 2533 : 34-42.
5. วรชัย เขียวปानी. โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับไมโครคอมพิวเตอร์ SPSS/PC ขึ้นพื้นฐาน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์, 2532 : 138-148.
6. ศิริชัย พงษ์วิชัย. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534 : 127-145.
7. สมพร พรหมพิตาธร. เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ธรรมสาร จำกัด, 2532 : 10-29.
8. สมพร พรหมพิตาธร. กฎหมายปืนมาเลเซีย. เอกสารส่งเสริมวิชาการตำรวจ 2534 ; ปีที่ 27, ฉบับที่ 298 : 27-38.
9. อนันต์ ศรีโสภะ. หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2527
10. จำเนียร พรสุรัตน์. รายงานการวิจัยการปราบปรามอาวุธปืนเถื่อน(บ้านหนองอีเต็ง). กรุงเทพมหานคร, 2531 : 30.
11. Chase CI. Elementary Statistical Procedures. 3rd ed. New York : McGraw-Hill, 1984
12. Johnson RA. Statistical, Principles and Methods. New York, NY : John Wiley & Sons, 1986

13. วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. นิติเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532 : 287.
14. ทวี ตาตะยานนท์. ระเบียบการตำรวจ เกี่ยวกับคดี ฉบับรวมเล่ม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สุตรไพศาลการพิมพ์, 2534 : 317.
15. ถาวร เชาวน์วิธารัตน์. ปีนกับทางออกของสังคมไทย. นิตยสารอาวุธปืน 2534 ; ปีที่ 17, ฉบับที่ 202 : 110-111.
16. Smith JE. Small Arms of The World. 8th ed. New York : The Telegraph Press, 1966 : 18-47.
17. Smith JE. Book of Pistols and Revolvers. New Jersey, Book sales Inc.of Secaucus, 1977 : 6-52.
18. Wapole RE. Introduction to Statistics. 3rd ed. New York, Mac-Millan, 1968
19. Krauland W. Zur Beurteilung von Toedlichen Schossverletzungen. Archiv Kriminol 1984 ; 174 : 1-22.
20. Paul LK. Crime Investigation. Physical Evidence and the Police Laboratory. 1966 : 328-359.
21. กองวิจัย และวางแผน, กรมตำรวจ. รายงานการสำรวจและวิจัยทัศนคติและความคิดเห็นของประชาชนในท้องที่ต่างๆ ที่ทั่วประเทศเกี่ยวกับแนวความคิดที่จะให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน. กรุงเทพมหานคร, 2534:3-4.
22. สมพร พรหมหิตธร. คู่มือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วน จำกัด ค.ส.260, 2526 : 190-191.
23. แมน อิงคตานุวัฒน์. บาดแผลกระสุนปืน. วารสารนิติวิทยาศาสตร์ 2531; ปีที่ 17, เล่มที่ 2 : 119-126.
24. คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532 : 135-151.
25. เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531:308-309.

26. อิศวิน วัฒนวิบูลย์. การพกพาอาวุธปืนโดยเสรี และการห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด ในทัศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรม และกลุ่มประชาชนทั่วไป. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยา และ งานยุติธรรม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527:160.
27. เสถียร วิชัยลักษณ์., สืบวงศ์ วิชัยลักษณ์. ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499. กรุงเทพมหานคร : นิติเวชช์, 2524 : 5.
28. อึ้งพ ชูบำรุง. อาชญาวิทยา. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523
29. ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือจุฬา, 2530 : 218-236.

ภาคผนวก ก

ภาคผนวก ก.1 แสดงสถิติที่ใช้ในการศึกษา

สถิติที่ใช้ในการศึกษา

การทดสอบความเป็นอิสระ (Test of independence)

1. ความหมายของการทดสอบความเป็นอิสระ และ ลักษณะข้อมูล

การทดสอบความเป็นอิสระเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว เมื่อข้อมูลที่รวบรวมได้เป็น ข้อมูลในระดับนามบัญญัติ (Nominal Scales) ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปความถี่ สัดส่วน หรือ ร้อยละ โดยที่ตัวแปรแต่ละตัว แบ่งเป็นประเภท หรือ เป็นกลุ่มย่อย ๆ ตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป อาจเป็นแบบ 2×2 , 2×3 , 3×3 , 4×5 เป็นต้น การทดสอบความเป็นอิสระนี้จะตั้งสมมติฐานไว้นัยสำคัญ (Null Hypothesis) ว่าตัวแปร 2 ตัวนั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน เป็นอิสระจากกัน ดังนั้นจึงเรียกการทดสอบนี้ว่าการทดสอบความเป็นอิสระ

2. การสร้างตารางแจกแจงความถี่ร่วม (Cross-tab table)

โดยปกติแล้วตารางแจกแจงความถี่ร่วม จะมีการกำหนดตัวแปรตัวหนึ่งให้เป็นตัวแปรด้านแถว (Row) ตัวแปรอีกตัวหนึ่ง กำหนดให้เป็น ตัวแปรด้านหลัก (Column) ข้อมูลที่นำมาใช้ในการจำแนกเพื่อหาความถี่โดยการสร้างตารางแจกแจงความถี่นั้นควรจะเป็น ข้อมูลเชิงคุณภาพ การแจกแจงข้อมูลในลักษณะดังกล่าวนี้ถือเป็นการนำเสนอข้อมูลเท่านั้น ซึ่งสามารถแสดงรูปแบบทั่ว ๆ ไปของตารางการแจกแจงความถี่แบบสองทางได้ดังนี้

	ค่าที่ 1	ค่าที่ 2	ตัวแปรหลัก ค่าที่ j	ค่าที่ c	รวม
ค่าที่ 1	O_{11}	O_{12}	$\dots O_{1j} \dots$	O_{1c}	$n_{1.}$
ค่าที่ 2	O_{21}	O_{22}			$n_{2.}$
ค่าที่ i	O_{i1}		$\dots O_{ij} \dots$	O_{ic}	$n_{i.}$
ค่าที่ r	O_{r1}		$\dots O_{rj} \dots$	O_{rc}	$n_{r.}$
รวม	$n_{.1}$	$n_{.2}$	$\dots n_{.j} \dots$	$n_{.c}$	n

c แทน จำนวนค่าของตัวแปรที่กำหนดเป็นตัวแปรหลัก

r แทน จำนวนค่าของตัวแปรที่กำหนดเป็นตัวแปรแถว

O_{ij} แทนค่าความถี่จากการสังเกต(ที่เก็บรวบรวมมาได้)ในแถวที่ i สดมภ์ที่ j

$n_{1.} = O_{11} + O_{12} + \dots + O_{1c}$ คือจำนวนข้อมูล(ความถี่)ที่เก็บรวบรวมมาได้ และตรงกับค่าที่ i ของตัวแปรแถวทั้งหมด

$n_{.j} = O_{1j} + O_{2j} + \dots + O_{rj}$ คือจำนวนข้อมูล(ความถี่)ที่เก็บรวบรวมมาได้ และตรงกับค่าที่ j ของตัวแปรหลักทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

E_{1j} = ค่าความถี่จากการคาดหวัง ในแถวที่ i สดมภ์ที่ j ได้จากการนำ

ผลรวมในแถวที่ i คูณผลรวมในสดมภ์ที่ j หารด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมด

$$(n_{1.})(n_{.j})$$

โดย
$$E_{1j} = \frac{\quad}{n}$$

3. ขั้นตอนการทดสอบ χ^2 - test (Chi - Square test)

ขั้นที่ 1 ตั้งสมมติฐาน H_0 และ H_1

H_0 : ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
หรือ ตัวแปรทั้งสองเป็นอิสระต่อกัน
หรือ $H_0 : \rho = 0$

H_1 : มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
หรือ ตัวแปรทั้งสองไม่เป็นอิสระต่อกัน
หรือ $H_1 : \rho \neq 0$

ขั้นที่ 2 กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α)

ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 , $\alpha = 0.01$

ขั้นที่ 3 หาค่า E_{ij} ที่คู่กับ O_{ij} แต่ละตัวจากสูตร

$$E_{ij} = \frac{(n_{i.})(n_{.j})}{n} \quad \begin{array}{l} \text{เมื่อ } i = 1, 2, \dots, r \\ \text{เมื่อ } j = 1, 2, \dots, c \end{array}$$

ขั้นที่ 4 คำนวณค่า χ^2 จากสูตร

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

ขั้นที่ 5 หาค่า χ^2 จากตาราง (Critical Value of the Chi-square distribution) โดยใช้ α และ df ประกอบกัน

$$df = (r-1)(c-1)$$

ขั้นที่ 6 เปรียบเทียบ χ^2 ที่คำนวณได้กับ χ^2 ที่เปิดจากตาราง

ถ้า χ^2 คำนวณ $>$ χ^2 ตาราง จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1

ถ้า χ^2 คำนวณ $<$ χ^2 ตาราง จะยอมรับ H_0

4. การสรุปผล และ แปลความหมาย

หลังจากที่คำนวณค่า x^2 ได้แล้วเปรียบเทียบกับ x^2 ที่คำนวณได้จากตาราง ถ้า x^2 คำนวณ $>$ x^2 ตาราง แสดงว่าผลการทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า ปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 เนื่องจาก H_0 ตั้งว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร แต่ H_1 ตั้งว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ดังนั้น ผลการทดสอบจึงแปลได้ว่า ตัวแปร 2 ตัวนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ หรือ แปลว่าตัวแปร 2 ตัวนั้นไม่เป็นอิสระจากกัน หรือ ตัวแปร 2 ตัวนั้นขึ้นแก่กัน แต่ถ้า x^2 คำนวณ $<$ x^2 ตาราง แสดงว่าผลการทดสอบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า ยอมรับ H_0 แสดงว่า ตัวแปร 2 ตัวนั้นเป็นอิสระจากกัน หรือ ไม่ขึ้นแก่กัน ดังนั้น ผลการทดสอบจึงแปลได้ว่า ตัวแปร 2 ตัวนั้น สัมพันธ์กัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแปลในอีกลักษณะหนึ่งได้ว่าตัวแปร 2 ตัวนั้นเป็นอิสระจากกัน

5. ข้อควรระวังในการทดสอบความสัมพันธ์โดยค่าสถิติไค-สแควร์ นั้นมีดังนี้ คือ

- 5.1 จำนวนข้อมูลที่คาดหวัง (E_{ij}) ในแต่ละช่องควรจะมีค่ามากกว่า 5 ซึ่งจะทำการทดสอบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น
- 5.2 ตัวแปร 2 ตัวที่นำมาทดสอบความสัมพันธ์ จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันตั้งแต่การเก็บข้อมูล เพราะ ถ้ามีความสัมพันธ์กันตั้งแต่การเก็บข้อมูลแล้วผลลัพธ์ของการทดสอบย่อมมีความเอนเอียง
- 5.3 การจำแนก หรือ แบ่งค่าของแต่ละตัวแปรเป็นค่าต่าง ๆ ควรจะมีหลักเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือได้

ภาคผนวก ก.2 แสดงตัวอย่างแบบสอบถาม เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์

แบบฟอร์มกรอกข้อมูลศึกษาการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด แผนก.../...

ในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 1

เฉพาะเจ้าหน้าที่

1. ลำดับที่..... NO
2. เดือน/ปี...../..... T1
3. อำเภอ/เขต/สน..... A1
4. จังหวัด..... A2
5. สังกัดสถานีตำรวจนครบาล ☐ A3
 1. ใต้ 2. เหนือ 3. ชนบุรี 4. อื่น ๆ

ส่วนที่ 2

6. ชนิดของอาวุธปืน ☐ X1
 1. ปืนพกวีวอลเวอร์ 2. ปืนพกออโตเมติก 3. ปืนพกลูกซอง
 4. ปืนยาวลูกซอง 5. ปืนพก(ทำเอง) 6. ปืนไรเฟิล
 7. ปืนสงคราม 8. ปืนอื่นๆ.....
7. ทำจากประเทศ ☐ X2
 1. ในประเทศ 2. ต่างประเทศ.....
8. ขนาดของอาวุธปืน..... X3
9. เครื่องหมายทะเบียนที่อาวุธปืน 1. มี..... ☐ X4
 2. ไม่มี 3. ถูกขูดลบ 4. ตราโล่ 5. ตรากงจักร 6. ตรา อ.พ.ป
 7. เลอะเลือน 8. อื่นๆ.....

ส่วนที่ 3

10. ข้อหาที่กระทำความผิด ☐ X5
 1. มีและพกพา 2. ข่าและพยายามฆ่า 3. ฆ่าตัวตาย
 4. วิสามัญฆาตกรรม 5. ชิงทรัพย์ 6. ปล้นทรัพย์
 7. กระทำโดยประมาทให้ผู้อื่นตาย 8. ลักทรัพย์ 9. อื่นๆ.....

11. ความเสียหายที่เกิดแก่ผู้เสียหาย

☐ X6

1. ไม่มี 2. บาดเจ็บ 3. ถึงแก่ความตาย 4. ทรัพย์สิน
5. อื่นๆ.....

ส่วนที่ 4

12. อาชีพของผู้ต้องหา

☐ OCCUP

1. ประชาชน 2. ทหาร 3. ตำรวจ 4. อื่นๆ.....

13. เพศของผู้ต้องหา

☐ SEX

1. ชาย 2. หญิง

14. อายุของผู้ต้องหา (ปี).....

AGE

15. เชื้อชาติ/สัญชาติ ของผู้ต้องหา.....

☐ STATUS

1. ไทย 2. จีน 3. อินเดีย 4. อเมริกัน 5. อื่นๆ.....

ส่วนที่ 5

16. วันที่เกิดเหตุ.....

DATE

17. เดือน/ปี ที่เกิดเหตุ...../.....

T2

18. เวลาที่เกิดเหตุ.....

T3

19. สถานที่เกิดเหตุ.....

P1

20. สถานที่พบของกลาง.....

P2

ภาคผนวก ข

ภาคผนวก ข.1 แสดงจำนวนคดีที่เกิดรายเดือนในแต่ละปี

เดือน	จำนวนคดีที่เกิดในแต่ละปี				รวม(ร้อยละ)
	ปี2532(ร้อยละ)	ปี2533(ร้อยละ)	ปี2534(ร้อยละ)		
มกราคม	55(2.4)	86(3.8)	48(2.1)		189(8.4)
กุมภาพันธ์	62(2.8)	58(2.6)	47(2.1)		167(7.4)
มีนาคม	73(3.2)	76(3.4)	70(3.1)		219(9.7)
เมษายน	68(3.0)	67(3.0)	63(2.8)		198(8.8)
พฤษภาคม	53(2.4)	60(2.7)	74(3.3)		187(8.3)
มิถุนายน	70(3.1)	68(3.0)	82(3.6)		220(9.8)
กรกฎาคม	52(2.3)	41(1.8)	53(2.4)		146(6.5)
สิงหาคม	46(2.0)	53(2.4)	46(2.0)		145(6.4)
กันยายน	80(3.6)	48(2.1)	53(2.4)		181(8.0)
ตุลาคม	59(2.6)	50(2.2)	62(2.8)		171(7.6)
พฤศจิกายน	54(2.4)	72(3.2)	88(3.9)		214(9.5)
ธันวาคม	90(4.0)	58(2.6)	68(3.0)		216(9.6)
รวม	762(33.8)	737(32.7)	754(33.5)		2253(100.0)

ภาคผนวก ข.2 แสดงลักษณะความผิดที่เกิดขึ้น ในแต่ละปี

จำนวนคดีที่เกิดขึ้นในแต่ละปี				
ลักษณะความผิด	รวม(ร้อยละ)			
	ปี2532(ร้อยละ)	ปี2533(ร้อยละ)	ปี2534(ร้อยละ)	
มีและพกพา	512(22.7)	507(22.5)	543(24.1)	1562(69.3)
ฆ่าและพยายามฆ่า	145(6.4)	117(5.2)	132(5.9)	394(17.5)
ชิงทรัพย์	29(1.3)	25(1.1)	22(1.0)	76(3.4)
ปล้นทรัพย์	24(1.1)	16(0.7)	7(0.3)	47(2.1)
ลักทรัพย์	6(0.3)	11(0.5)	4(0.2)	21(0.9)
ประมาทให้ผู้อื่นตาย	8(0.4)	7(0.3)	2(0.1)	17(0.8)
ฆ่าตัวตาย	21(0.9)	16(0.7)	10(0.4)	47(2.1)
วิสาหมัญพาดกรรม	15(0.7)	35(1.6)	31(1.4)	81(3.6)
ไม่ระบุ	2(0.1)	3(0.1)	3(0.1)	8(0.4)
รวม	762(33.8)	737(32.7)	754(33.5)	2253(100.0)

ภาคผนวก ข.3 แสดงจำนวนคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตสถานีตำรวจนครบาล
(ใต้, เหนือ, ชนบุรี) ในแต่ละปี

จำนวนคดีที่เกิดขึ้นในแต่ละปี				
เขตสถานีตำรวจที่เกิดเหตุ	รวม(ร้อยละ)			
	ปี2532(ร้อยละ)	ปี2533(ร้อยละ)	ปี2534(ร้อยละ)	
สถานีตำรวจนครบาลใต้	229(10.2)	168(7.5)	151(6.7)	548(24.3)
สถานีตำรวจนครบาลเหนือ	302(13.4)	349(15.5)	373(16.6)	1024(45.5)
สถานีตำรวจนครบาลชนบุรี	210(9.3)	193(8.6)	195(8.7)	598(26.5)
ที่อื่นๆ	21(0.9)	27(1.2)	35(1.6)	83 (3.7)
รวม	762(33.8)	737(32.7)	754(33.5)	2253(100.0)

ภาคผนวก ข.4 แสดงจำนวนประชากรในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาล
(ใต้, เหนือ, ชนบุรี) ในปี พ.ศ.2534

เขตสถานีตำรวจที่เกิดเหตุ	จำนวนประชากร(คน)
สถานีตำรวจนครบาลใต้	1,585,957
สถานีตำรวจนครบาลเหนือ	2,638,375
สถานีตำรวจนครบาลชนบุรี	2,366,430
รวม	6,590,762

ภาคผนวก ข.5 แสดงจำนวนคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ในท้องที่ สถานีตำรวจต่างๆใน
จังหวัดกรุงเทพมหานคร (ช่วงระยะเวลา 3 ปี ตั้งแต่ พ.ศ.
2532-2534)

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวนคดี	ร้อยละ
<u>สถานีตำรวจนครบาลใต้</u>	548	100.0
สน. จรเข็ญน้อย	13	2.4
สน. ลาดกระบัง	17	3.1
สน. ประเวศ	32	5.8
สน. พลับพลาไชย เขต 1	14	2.6
สน. พลับพลาไชย เขต 2	17	3.1
สน. ปทุมวัน	47	8.6
สน. ลุมพินี	32	5.8
สน. ท่งมหาเมฆ	43	7.8
สน. บางโพธิ์พาง	25	4.6
สน. บางรัก	13	2.4
สน. ยานนาวา	33	6.0
สน. วัดพระยาไกร	45	8.2
สน. บางนา	52	9.5
สน. พระโขนง	66	12.0
สน. คลองตัน	50	9.1
สน. ทองหล่อ	49	8.9

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวนคดี	ร้อยละ
<u>สถานีตำรวจนครบาลเหนือ</u>	1024	100.0
สน. พระราชวัง	17	1.7
สน. จักรวรรดิ	18	1.8
สน. สำราญราษฎร์	13	1.3
สน. ชนะสงคราม	48	4.7
สน. นางเลิ้ง	38	3.7
สน. สามเสน	23	2.2
สน. พญาไท	53	5.2
สน. ดุสิต	13	1.3
สน. หัวขวาง	31	3.0
สน. ดินแดง	46	4.5
สน. มักกะสัน	30	2.9
สน. บางซื่อ	78	7.6
สน. พหลโยธิน	48	4.7
สน. สุทธิสาร	41	4.0
สน. เตาปูน	32	3.1
สน. ประชาชื่น	25	2.4
สน. บางเขน	74	7.2
สน. ดอนเมือง	51	5.0
สน. คันนายาว	79	7.7
สน. ลาดพร้าว	80	7.8
สน. หัวหมาก	94	9.2
สน. บางชัน	30	2.9
สน. มีนบุรี	36	3.5
สน. หนองจอก	8	0.8

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวนคดี	ร้อยละ
สน. ลำผักชี	16	1.6
สน. ลำหิน	2	0.2
<u>สถานีตำรวจนครบาลบวรวิ</u>	598	100.0
สน. บางยี่เรือ	16	2.7
สน. บุปผาราม	16	2.7
สน. ตลาดพลู	12	2.0
สน. สำเหัว	34	5.7
สน. บุคคโล	37	6.2
สน. สมเด็จเจ้าพระยา	16	2.7
สน. ราชวัชรบุรณะ	52	8.7
สน. ท่าข้าม	29	4.8
สน. บางมด	29	4.8
สน. บางขุนเทียน	51	8.5
สน. ท่งครุ	10	1.7
สน. บวรมงคล	1	0.2
สน. บางกอกน้อย	22	3.7
สน. บางกอกใหญ่	7	1.2
สน. ท่าพระ	10	1.7
สน. บางเสาธง	20	3.3
สน. บางพลัด	22	3.7
สน. คลิ่งชัน	42	7.0
สน. บางยี่ขัน	34	5.7
สน. บางขุนนนท์	14	2.3
สน. ภาษีเจริญ	47	7.9
สน. หลักสอง	47	7.9

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวนคดี	ร้อยละ
สน. หนองแขม	21 .	3.5
สน. ศาลาแดง	9	1.5
<u>อื่น ๆ</u>	83	100.0
กองปราบปราม	31	37.3
ตำรวจรถไฟ	20	24.1
ตำรวจท่าเรือ	32	38.6

ภาคผนวก ข.6 แสดงจำนวนคดีที่มีการใช้อาวุธปืนชนิดและขนาดต่างๆ ในจังหวัด
กรุงเทพมหานคร(ช่วงระยะเวลา 3 ปีตั้งแต่ พ.ศ.2532-2534)

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน	จำนวนคดี	ร้อยละ
<u>ปืนพกวีวอลเวอร์</u>	842	37.4
.22 (ซ็อต)	2	0.1
.22 (ลองไรเฟิล)	32	1.4
.22 (แมกนัม)	118	5.2
.32 (7.65 มม.)	25	1.1
.32 (ลอง)	10	0.4
.32-20	1	0.0
.38 (พิเศษ)	580	25.7
.357 (แมกนัม)	73	3.2
.44 (แมกนัม)	1	0.0
<u>ปืนพกออกโตเมติก</u>	558	24.8
.22 (ซ็อต)	9	0.4
.22 (ลองไรเฟิล)	42	1.9
.22 (แมกนัม)	71	3.2
.25 (6.35 มม.)	23	1.0
.32 (7.65 มม.)	73	3.2
.38 (ซูเปอร์)(9 มม.)	47	2.1
9 มม.(ลูเกอร์)	87	3.9
9 มม (สั้น)/.380	29	1.3
.45 (11 มม.)	156	6.9
.30 (ลูเกอร์)(7.65 มม.)	2	0.1
8 มม.	2	0.1

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน	จำนวนคดี	ร้อยละ
7.62 มม. (โคคาเรฟ)	11	0.5
9 มม. (มาคารอฟ)	6	0.3
<u>ปืนพกลูกซอง</u>	629	27.9
12	388	17.2
16	13	0.6
20	160	7.1
28	8	0.4
.410	60	2.7
<u>ปืนยาวลูกซอง</u>	29	1.3
12	29	1.3
<u>ปืนพก(ทำเอง)</u>	135	6.0
.22 (ลองไรเฟิล)	14	0.6
.22 (แมกนัม)	59	2.6
.32 (7.65 มม.)	6	0.3
.38 (พิเศษ)	17	0.8
.45 (11 มม.)	25	1.1
.410	2	0.1
.223	7	0.3
.30 (คาร์ไบน์)	4	0.2
.357 (แมกนัม)	1	0.0
<u>ปืนสงคราม</u>	18	0.8
.223	7	0.3
7.62 มม. (รัสเซีย)	10	0.4
.30 (คาร์ไบน์)	1	0.0

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน	จำนวนคดี	ร้อยละ
ปืนอื่น ๆ	36	1.6
ปืนไรเฟิล	1	0.0
ปืนยาวลูกกรด	18	0.8
ปืนอัดลม เบอร์ 1	5	0.2
ปืนอัดลม เบอร์ 2	3	0.1
สิ่งเทียมอาวุธปืน	4	0.2
ปืนยาวประจูปาก	2	0.1
ปืนพลุสัญญาณ	2	0.1
ปืนพกอัดลม(ทำเอง)	1	0.0
ไม่ระบุ	6	0.3
รวม	2253	100.0

ภาคผนวก ข.7 แสดงจำนวนคดีที่มีการใช้อาวุธปืนชนิดและขนาดต่างๆ ในจังหวัด
กรุงเทพมหานคร แยกตามลักษณะความผิด

ช่วงเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-2534)

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน _____ รวม(ร้อยละ)

มีและพกพา ข่าและพยายามฆ่า ปล้นชิงลักทรัพย์

ปืนพกวีวอลเวอร์

.22 (ซ็อต)	2(0.1)	-	-	2(0.1)
.22 (ลองไรเฟิล)	24(1.1)	6(0.3)	2(0.1)	32(1.5)
.22 (แมกนัม)	93(4.4)	19(0.9)	4(0.2)	116(5.5)
.32 (7.65 มม.)	10(0.5)	11(0.5)	2(0.1)	23(1.1)
.32 (ลอง)	8(0.4)	1(0.0)	1(0.0)	10(0.5)
.32-20	-	-	1(0.0)	1(0.0)
.38 (พิเศษ)	297(14.2)	165(7.9)	37(1.7)	499(23.9)
.357 (แมกนัม)	21(1.3)	19(4.8)	5(3.6)	45(2.2)

ปืนพกอัตโนมัติ

.22 (ซ็อต)	9(0.4)	-	-	9(0.4)
.22 (ลองไรเฟิล)	32(1.5)	4(0.2)	5(0.2)	41(2.0)
.22 (แมกนัม)	60(2.9)	3(0.1)	7(0.3)	70(3.3)
.25 (6.35 มม.)	15(0.7)	6(0.3)	2(0.1)	23(1.1)
.32 (7.65 มม.)	55(2.6)	6(0.3)	7(0.3)	68(3.3)
.38 (ซูเปอร์)	34(1.6)	12(0.6)	-	46(2.2)
9 มม. (ลูเกอร์)	56(2.7)	19(0.9)	3(0.1)	78(3.7)
9 มม (สั้น)/.380	19(0.9)	8(0.4)	-	27(1.3)
.45 (11 มม.)	98(4.7)	37(1.8)	9(0.4)	144(6.9)
.30 (ลูเกอร์)	2(0.1)	-	-	2(0.1)
8 มม.	2(0.1)	-	-	2(0.1)

ช่วงระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-2534)

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน _____ รวม(ร้อยละ)
มีและพกพา พ่าและพยายามพ่า ปล้นชิงลักทรัพย์

7.62 มม. (โทคาเรฟ)	7(0.3)	2(0.1)	2(0.1)	11(0.5)
9 มม. (มาคารอฟ)	5(0.2)	1(0.0)	-	6(0.3)
<u>ปืนพกลูกซอง</u>				
12	315(15.1)	34(1.6)	34(1.6)	383(18.3)
16	12(0.6)	1(0.0)	-	13(0.6)
20	136(6.5)	14(0.7)	7(0.3)	157(7.5)
28	6(0.3)	1(0.0)	1(0.0)	8(0.4)
.410	55(2.6)	2(0.1)	3(0.1)	60(2.9)
<u>ปืนยาวลูกซอง</u>				
12	17(0.8)	9(0.4)	-	26(1.2)
<u>ปืนพก(ทำเอง)</u>				
.22 (ลองไรเฟิล)	14(0.7)	-	-	14(0.7)
.22 (แมกนัม)	54(2.6)	4(0.2)	1(0.0)	59(2.8)
.32 (7.65 มม.)	6(0.3)	-	-	6(0.3)
.38 (พิเศษ)	16(0.8)	1(0.0)	-	17(0.8)
.45 (11 มม.)	21(1.0)	3(0.1)	1(0.0)	25(1.2)
.410	2(0.1)	-	-	2(0.1)
.223	7(0.3)	-	-	7(0.3)
.30 (คาร์ไบน์)	4(0.2)	-	-	4(0.2)
.357 (แมกนัม)	-	1(0.0)	-	1(0.0)
<u>ปืนสงคราม</u>				
.223	6(0.3)	-	1(0.0)	7(0.3)
7.62 มม. (รัสเซีย)	10(0.5)	-	-	10(0.5)
.30 (คาร์ไบน์)	-	1(0.0)	-	1(0.0)

ช่วงเวลา 3 ปี (พ.ศ.2532-2534)

ชนิดและขนาดของอาวุธปืน _____ รวม(ร้อยละ)

มีและพกพา ข่าและพยายามฆ่า ปล้นชิงลักทรัพย์

ปืนอื่น ๆ

ปืนไรเฟิล	-	1(0.0)	-	1(0.0)
ปืนยาวลูกกรด	15(0.7)	2(0.1)	1(0.0)	18(0.9)
ปืนอัดลม เบอร์ 1	5(0.2)	-	-	5(0.2)
ปืนอัดลม เบอร์ 2	3(0.1)	-	-	3(0.1)
สิ่งเทียมอาวุธปืน	1(0.0)	1(0.0)	2(0.1)	4(0.2)
ปืนยาวประจูปาก	2(0.1)	-	-	2(0.1)
ปืนพลุสัญญาณ	2(0.1)	-	-	2(0.1)
ปืนพกอัดลม(ทำเอง)	1(0.0)	-	-	1(0.0)
รวม	1559(74.6)	394(18.8)	138(6.6)	2091(100.0)